

Giới thiệu Cô Em Nhầm Giường Rồi

Truyện Cô Em Nhầm Giường Rồi của tác giả Gián Kêu Oai Oái là thể loại truyện ngôn tình mang yếu tố hài hước vui nhộn của lứa tuổi học trò.

Trịnh Kiệt Du là cô bé 17 tuổi đáng yêu và thông minh lại quản lý một công ty thị trường chứng khoán. Nhưng cứ mỗi trăng rằm là cô bé sẽ bị mộng du đó là lờiuyền của dòng họ đối với nữ nhi. Khi cô mộng du đến ngày nhà một chàng công tử tài hoa cũng đang quản lý công ty nhưng bên phần mềm máy tính vô cùng giỏi.

Khi hai người đụng mặt nhau sẽ như thế nào? Sau khi tỉnh dậy cô sẽ đối mặt với chuyện đó như thế nào? Mời các bạn đón đọc và theo dõi để có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đào tẩu

“Tình yêu cũng giống như đang mộng du vậy, nếu đã quyết tâm chìm đắm thì bạn có thể làm bất cứ điều gì, đi bất cứ nơi đâu. Nhưng một khi đã tỉnh lại, nếu không biết giữ thăng bằng, bạn sẽ rơi cho đến mãi mãi...”

Xin chào, tôi là Mai Hán Khanh – 28 tuổi. Tôi là cha của hai đứa nhóc sinh đôi, là chồng của người con gái mà tôi yêu nhất, là sếp bự của một công ty bất động sản, nói tóm lại, tôi là thằng đàn ông hạnh phúc nhất quả đất.

Đây là một câu chuyện siêu tưởng của vợ tôi, hay nói đúng hơn, là câu chuyện của chúng tôi.

Sau một thời gian cãi nhau í ảng, rồi thì chiến tranh nóng, chiến tranh lạnh, cuối cùng vợ tôi (lại) thắng, cho nên câu chuyện này sẽ được kể đan xen bằng ngôi thứ nhất và ngôi thứ ba, hy vọng không làm mọi người khó hiểu. Và bản thân tôi thì may mắn chiếm được chương mở đầu một cách hoành tráng như thế này đây (cho một trăng vỗ tay hê hê).

Khụ, vợ ơi đừng néo anh nữa, anh vào vấn đề chính đây. ==

Câu chuyện bắt đầu vào năm ấy, khi tôi vừa tròn 17 tuổi, là cái tuổi đẹp và bắt hủ nhất đời người...

Vào lần sinh nhật đó, tôi đã gặp người con gái của đời mình (theo một cách rất ư là kì cục)....

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ, đó là ngày XX – tháng Y – năm ABCD.

Tôi đang thu lu ngồi một mình trong căn phòng tối om, lặng lẽ đếm ngược cho tới thời khắc đánh dấu 17 năm mình có mặt trên đời.

Cách!

Cửa sổ phòng tôi đột ngột bật mở. Ban đầu, tôi cứ nghĩ đó là một vụ trộm.

Nhưng sau khi định thần nhìn kĩ lại ra ngoài cửa sổ, tôi nhận ra đó là một cô gái.

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, cô tạt từ trên trời vào trong.

Và hồi Đức mẹ dịu dàng của Chúa, mắt cô ta hoàn toàn nhắm nghiền.

Quai hàm tôi rơi đánh bộp dưới đất.

Rất hùng dũng, cái tạo vật chết dẫm ấy đã trèo lên giường tôi (với đôi mắt vẫn nhắm tịt) và hình như là quyết định đánh một giấc ở đó đến sáng, trong khi tôi vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

5 phút sau, trên giường có tiếng ngáy đều đều vang lên.

Tôi: “.....”

Cô ta cô ta là cái giống gì thế??? Con gái con đũa, ban đêm không ở nhà ôm mèo bông ngủ, lại lù lù phi vào phòng đàn ông thế này, không biết ngượng à? Nào cô ta có vấn đề không vậy?

Mà tôi cũng không chắc là đầu óc của mình có còn bình thường không nữa. == Bình tĩnh bình tĩnh nào, cái này chỉ là tưởng tượng là tưởng tượng thôi.

Thế là tôi..

~ Đi qua ~

~ Đi lại ~

Cái sự tương tượng mắc dịch đó vẫn hồn nhiên bám cứng lấy giường của tôi. Chết – tiệt! Cô ta tới đây với mục đích gì thế? Trộm thì chắc hẳn không phải rồi, lật cả quả Địa cầu này lên cũng cóc tìm ra được tên trộm nào đột nhập tư gia người khác thành công rồi lại lăn đùng ra ngáy cả.

Tuyệt thật, vào đêm sinh nhật lần thứ 17 của tôi, Thượng đế đã quyết định rù lòng thương bằng cách gửi đến cho tôi một nữ quý dạ xoa kèm theo yêu cầu trung dụng giường nằm, thật tuyệt vời, bravo!

Tôi không biết phải làm gì.

Một phần trong tôi lăm bầm rằng nên nhét cô ta vào bồn cầu rồi xả nước.

Một phần lại khác léo nhéo rằng nên túm cô ta ném thẳng ra ngoài cửa sổ, biết đâu tối nay tôi đã góp phần làm cho bầu trời xuất hiện thêm một vì sao mới mọc.

Những phần còn lại đề nghị dùng cô ta để bón cây.

Mà, tôi lại bực bội nghĩ thầm, thứ phụ huynh gì lại để con gái của mình trong một chiếc áo ngủ HAI DÂY, hai dây cơ đấy, đi thang lang khắp nơi vào lúc khuya khoắt như thế này?

Trừ phi cả gia đình đều mặc...và đều đi lung tung như vậy....

Tôi ngay lập tức hò hét đánh đuổi hình ảnh đại-gia-đình-hạnh-phúc-với-áo-ngủ kia ra khỏi óc.

..... Cuối cùng, đêm hôm đó, tôi đã ngoan ngoãn nằm ngủ trên ghế sofa như một thằng ngốc vô dụng, cùng với sự cố gắng chối bỏ cái cảm giác điên rồ rằng cô nàng đang nằm trên giường kia cũng xinh đáo để.

Trời sập cũng mặc, phải ngủ cái đã, sáng mai tỉnh, tôi đuổi lăm rồi.

Có thể cô ta mắc bệnh tâm thần phân liệt, tăng động, biến đổi học môn gì gì đó, hoặc cũng có thể là bị mộng du, đại loại vậy.

Coi như nhân dịp sinh nhật, tôi tốt bụng một lần đi.

Nhưng...(Vâng, lại là ta đây, chữ "nhưng" đáng ghét >0

Nhưng thánh thần ơi, sáng hôm sau cô ta đã bốc hơi mất bếng, như một giấc mơ. Và rồi vào những thời khắc đen tối trong tâm trí, quý dữ đã rí tai tôi rằng cô nàng bí ẩn đêm qua chính là một vong hồn.

Dô, mà cái cô vong hồn này***** quá cơ, chạy đâu không chạy, lại hiện ngang phi ra ngoài cửa chính, may là hôm qua 2 con bực – giề nhà tôi đã vào viện thú y do ngộ độc thực phẩm.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi khẳng định cô ta là một con người chính cống.

Tôi đã quen rất nhiều cô gái, nhưng không có ai chọn cách tiếp cận tôi theo hướng kì dị như thế, tôi cũng muốn biết tại sao cô ấy lại bỏ trốn, trong khi nếu lúc cô ngủ tôi đã không làm gì cô, thì lúc thức tôi sẽ giờ trò chác?

Cô ấy, cũng như tôi, rõ ràng là có một bí mật.

Tôi rất tò mò, và định mệnh đã cho tôi gặp lại cô lần nữa.

Ban đầu, vì hiếu kì, tôi đã thử chơi đùa với cô, cũng là một cách trả thù cô dám đập tôi xuống giường, và để chắc chắn rằng đêm đó cô đi lạc vào phòng tôi cũng là một trò đùa của số phận.

Nhưng chơi đùa với cô một thời gian, thì lại muốn trò chơi đó mãi mãi không chấm dứt.

Đêm hôm đó, tuy cô ngủ nhăm giường, nhưng lại nghiễm nhiên chiếm được chính xác một vị trí không nhỏ trong trái tim tôi

..... Được rồi được rồi, Hán Khanh anh lượn qua một bên đi, giao micro lại cho em.

“...Tìm tôi gần như ngừng đập.

Đó chính xác là một gã chết dẫm thật.

Và là một gã chết dẫm đẹp trai đến nín thở...”

Nắng rón rén bước vào phòng, để lại những vệt loang lổ mờ nhạt dưới sàn.

Cảm giác đầu tiên mà tôi cảm nhận được sau khi vừa tỉnh giấc là: Siêu mềm mại.

Tôi trở người và lăn lông lốc một vòng, khoan khoái tận hưởng cái cảm giác mềm mềm ấm áp tuyệt vời bên dưới mình chuyển động.

~ Lăn qua ~

~ Lăn lại ~

~ Lăn tới ~

~ Lăn lui ~

Chóng mặt quá. ==

Thiên đường, chỉ có thể là đây. Phải rồi, tôi đang nằm trên một đám mây êm dịu, xung quanh là khung cảnh thần tiên hữu tình, ngập tràn ánh nắng.

Khoái quá.

Tôi lại nhắm mắt, cố tận hưởng khoảnh khắc này càng lâu càng tốt.

Đột ngột, có hai phát hiện tựa như hai ánh chớp loé lên rạch ngang cái đầu còn đang ngái ngủ của tôi.

Mắt tôi bỗng mở to ngậy đại~ing.

Thứ nhất, tôi, rõ ràng, đang, nằm trên, một nơi, không phải, giường của mình.

Ôi mẹ ơi.

1 giây.

2 giây.

3 giây.

Thôi bỏ xừ rồi...Hình như đêm qua là đêm trăng tròn.

Anh cả?

Anh hai?

Anh ba?

Có ai không?

Tôi sợ hãi căn môi, họ đâu cả rồi?

Tại sao tôi có thể ra được bên ngoài chứ?

Nơi...nơi này là đâu?

Lại nói đến điều thứ hai khiến tôi bỗng tỉnh như sáo chính là, vừa rồi, dường như còn có tiếng ngáy nhẹ nhẹ.

Trong phòng này...còn có người?

Ai đó đánh chết tôi đi, trời ơi, cả đêm qua tôi ngủ ngon lành trong một căn phòng xa lạ, với chiếc áo ngủ hai dây, cùng một người không quen biết?

Hức, sao đột nhiên trong đầu tôi lại xuất hiện hình ảnh cây chổi lông gà hắc ám, thứ mà chiều nào mẹ tôi cũng lôi ra vuốt ve như bảo bối, khiến tôi và ba ông anh mặt cắt không còn hột máu vậy? Nín thở, Khiết Du tôi khe khẽ bước xuống giường, nhẹ nhàng như một con mèo, rón rón rón nhón chân đi đến nơi phát ra tiếng động quái dị, là bộ sô pha kê ở giữa phòng. Lạy chúa, hãy nói với con rằng đây là ai cũng được, nhưng đừng làm một gã chết dẫm nào đấy, làm ơn đi!

Thật nhanh chóng, tôi đã đứng ngay cạnh bộ ghế sô pha.

Tìm tôi gần như ngừng đập.

Đó chính xác là một gã chết dẫm thật.

Và là một gã chết dẫm đẹp trai đến nín thở.

Những tia nắng ban mai vàng óng khê đầu trên hàng mi dày mượt của hắn, làm nó ánh lên một thứ ánh sáng lung linh hư ảo, sống mũi cao kiêu hãnh, đôi môi mỏng thanh tú khép hờ, làm tôi chỉ muốn sờ thử một cái. (đương nhiên là sờ bằng tay chứ không phải, e hèm, mọi người đừng hiểu lầm, tôi là người rất trong sáng)

Những hình ảnh ấy như một dấu nung đỏ thô bạo không báo trước mà ấn thẳng vào đầu kẻ vẫn còn đang ngái ngủ là tôi, gây ra hiệu ứng choáng váng đến cực độ. Sau này, tôi thờ dài kể lại, cảm giác ấy chỉ có thể gói gọn trong hai chữ: Sét đánh.

Hiện giờ tôi chỉ muốn chửi thề.

Làm thế quái nào mà tôi lại có thể ngủ chung một phòng với gã người không ra người, ngợm không ra ngợm thế này chứ?? Cái loại đàn ông khi ngủ mà cũng có sức sát thương cao như vậy, chắc chỉ còn trong truyện cô tích thôi... Nhắc đến ngủ mới nhớ, đêm qua nếu đúng là bệnh của tôi lại tái phát và đi lang thang khắp nơi như vậy, sao cái gã công tử thú này vẫn cho tôi nằm trên giường chứ? Còn hắn thì ngủ ở sô pha?? Không lẽ không lẽ, ôi giờ ơi, hắn đã giờ trở đầu bại với tôi, sau đó cắn rứt lương tâm, không dám nhìn khuôn mặt trong sáng như đêm ba mươi của tôi nữa, liền lăn sang ghế ngủ? ==

Mà cũng có thể, tôi nổi hứng đập người ta xuống đất lắm chứ.

Nhưng mà người phải chịu trách nhiệm nặng nề nhất cho vụ xì – căng – đàn này chính là ba ông anh khi gió của tôi, họ làm bảo vệ cái kiểu gì thế, hừ, cứ đợi đấy, bố mẹ sẽ xác họ ra! T^T

Nhân đây tôi xin giới thiệu sơ bộ về nguồn gốc căn bệnh mộng du khủng long bò sát của mình:

*Gia tộc họ Trịnh: đã có 8 đời, đời của tôi là đời thứ 9.

Từ ngày xưa ngày xưa, xưa như con bò sữa, tổ tông của tôi đã mang phải một lời nguyền chí mạng, đó là: Con gái trong tộc bắt đầu từ năm 13 tuổi, mỗi đêm trăng rằm sẽ bị Mộng thần nhập vào, sau đó như người mộng du, đi lang thang khắp nơi, nguy hiểm khó lường. (Nguyên nhân lời nguyền hình như xuất phát từ tính háo sắc của ông cố sơ sơ của tôi, dám trêu ghẹo bà thầy pháp cao tay ẩn trong làng, haizz.)

Lời nguyền mắc dịch ấy chỉ được hoá giải khi người con gái ấy, khụ, tìm được ý trung nhân xứng đôi vừa lứa...

Sau đây là tình sử vẻ vang của dòng học nhà tôi từ lúc đó:

+Đời bà ngoại của tôi: Năm 21 tuổi, ngoại mê man phi thăng vào chiếc Limousine của ông ngoại (lúc đó ông đang mở cửa xe định chui vào) rồi nằm thẳng cẳng ở đấy tới sáng, báo hại ông ngoại ngồi trần trời nhìn bà cả đêm. 2 tháng 3 tuần sau, hai người tiến tới hôn nhân.

+ Đời mẹ tôi: Năm 23 tuổi, bố bị thất nghiệp, đang đi thất thủ trên con đường đêm khuya vắng vẻ thì mẹ đang mộng du bằng “lù lù” xuất hiện, bố chạy toé khói về đến nhà mẹ vẫn khinh công đuổi theo. Cuối cùng, mẹ chui tọt vào giường bỏ ngủ đến sáng. 3 năm 5 tháng 2 ngày sau, hai người cho ra đời 4 đứa bé bụ bẫm.

+ Đời của tôi: 4 người con – 3 trai 1 gái, tôi là con út. Ba ông anh đầu theo thứ tự là: Trịnh Sơn, Trịnh Hải, Trịnh Lâm, đứa em út là tôi – Trịnh Khiết Du. Khi có 3 ông anh đầu, bố mẹ mừng hết lớn, vỗ tay hoan hô thoát rồi thoát rồi, nhưng không ngờ nửa năm sau tôi ngơ ngác chào đời, báo hại cả tộc bị một phen kinh thiên động địa. Từ đó, bố tôi ra pháp lệnh tối cao: Cả nhà phải toàn tâm toàn ý bảo vệ Khiết Du yêu quý, đợi sau này lớn sẽ cưới chồng cho nó. Thế là mỗi đêm tôi, hức, đều bắt buộc phải ngủ chung với 3 gã anh có tiếng ngáy như heo chọc tiết đó, và cũng không ngờ là an toàn thật.

Cho đến tận bây giờ...

Trở về với thực tại, tôi lập tức nhận thấy rằng đứng ngây ngốc ở đây hoàn toàn không phải là ý hay.

Nếu hắn ta đột ngột mở mắt.

Phải, nếu hắn ta đột ngột mở mắt và thấy khuôn mặt ngốc nghếch của tôi đang đơ như cây cơ thì...

Một chữ thôi: TOI.

Tôi quyết định dành năm phút để phác ra trong đầu mình một kế hoạch.

Nắng vẫn thong thả nhảy múa lung linh trên sàn.

Tuy nhiên, tôi không bao giờ biết được, sau này, sẽ còn hàng trăm hàng trăm kế hoạch đào tẩu kinh khiếp hơn cả thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bình an có sự

...Đúng lúc ấy, bé gái trong nôi đột ngột ngẩng đầu lên, đôi đồng tử đen láy tinh anh lấp lánh, trong đó dường như còn phản chiếu khuôn mặt của Trịnh Sơn, hàm răng lú nhú lộ ra tạo thành một nụ cười mỉm mỉm tinh nghịch, đưa bé trợ trợ:

- \\\\\"E....An....Anh!..."

- \\\\\"Trịnh Sơn, Trịnh Hải, Trịnh Lâm, xuống đây, nằm sấp xuống!..." Tiếng mẹ anh lạnh lạnh.

Trịnh Sơn đưa tay vuốt mặt, ôi chào, đến rồi đến rồi!

Trịnh Hải vẫn lục cục moi móc cái gì đấy ở dưới đáy tủ.

Trịnh Lâm thì lập tức phóng véo vào toilet, hành động mà Trịnh Sơn rất nghi ngờ rằng tên em ba quý quái ấy dùng để che giấu việc hán sấp độn thêm cái thứ chết tiệt nào đó dưới mông.

- \\\\\"Mauuuu!" Giọng của mẹ đã đạt đến âm vực cỡ quãng tám gì đấy, điều mà Trịnh Sơn vô cùng lo ngại rằng có thể là khởi đầu cho cuộc chiến không cân sức giữa cây chổi lông gà hộ pháp của mẹ và bộ mông khốn khổ của ba người bọn anh.

Một lúc sau, ba thiếu gia đầu đội trời chân đạp đất của nhà họ Trịnh đã ngoan ngoãn nằm sấp chờ đợi trên bộ trường kỷ lớn ở giữa phòng.

Mẹ anh nhịp nhịp cây gậy:

- \\\\\"Roi thứ nhất?"

Trịnh Lâm uể oải rên:

- \\\\\"Không canh chừng em gái chu đáo..."

Bếp! Cây roi hạ cánh an toàn xuống cả ba cái mông, tạo nên một âm thanh hoành tráng.

Trịnh Sơn hơi nhăn mặt, mẹ à, càng ngày mẹ càng lên tay đấy.

- \\\\\"Roi thứ hai?"

Trịnh Hải đưa mắt nhìn xa xăm:

- \\\\\"Làm ăn vô trách nhiệm, ngủ quên trong lúc thi hành công vụ.\\\\"

Bếp!

- \\\\\"Còn roi thứ ba?"

Trịnh Sơn rịn mồ hôi trán:

- \\\\\"Giấu giếm bố mẹ, em gái máttích mà không trình báo ngay sự việc cho bộ chỉ huy..."

Chát!

Ý!

Cái này hình như không phải roi...

Mà là bàn tay to đùng đoàng của bố anh ra tay thì phải.

Đau đớn quá. >_

Sau khi thay phiên nhau xoa dầu lên những bộ mông đang mất dần cảm giác, ba anh em thất thểu đứng thờ người trước mặt song thân, chờ đợi.

Bố anh im lặng để có đến cả phút, sau đó phẩy tay phán một câu:

- \\\\\"Chưa tìm ra em, cứ ra đường ở..."

Mẹ anh gục gặc đầu tán đồng.

Trịnh Sơn chỉ muốn khóc thét, anh muốn được đầu thai vào một gia đình không có em gái em ghẻ, mộng du mộng điếc gì sất.

Nhưng nói gì thì nói, bây giờ, đây là gia đình anh, và anh yêu thương em gái mình khủng khiếp. Cho nên, nó có mệnh hệ gì, anh cũng sẽ sống không bằng chết.

Cách đây gần 16 năm.

- \\\\\"Mẹ!! “Em gái” là thứ gì thế?”

Cậu bé 4 tuổi Trịnh Sơn tròn xoe mắt nhìn sinh vật ngộ nghĩnh đang nằm ngộ nguậy trong nôi. Thình thoàng \\\\\"hó\\\\\\\" lại mút mút ngón tay với về mặt vô cùng khoái trá.

Mẹ dịu dàng xoa đầu anh, thì thầm:

- \\\\\"Em gái\\\\\\\" cũng mang cùng dòng máu giống con chảy trong huyết quản, là người mà con có nghĩa vụ phải chở che. Sơn à, con có hứa với mẹ là sẽ bảo vệ và yêu thương em gái của mình như yêu thương bố mẹ không?”

Đúng lúc ấy, bé gái trong nôi đột ngột ngẩng đầu lên, đôi đồng tử đen láy tinh anh lấp lánh, trong đó dường như còn phản chiếu khuôn mặt của Trịnh Sơn, hàm răng lú nhú lộ ra tạo thành một nụ cười mồm mỉm tinh nghịch, đưa bé trở lại:

- \\\\\"E....Anh....Anh!...”

Khoảnh khắc ấy, trái tim ngộ ngược của Trịnh Sơn rúng động dữ dội.

Em gái...em gái...em gái...đễ thương quá!

Anh còn nhớ rất rõ, hôm ấy, anh đã đồng dạ ướn ngực, nghiêm túc tuyên bố với mẹ, đời này kiếp này, anh vĩnh viễn bảo vệ và chăm sóc “em gái”.

Trịnh Hải và Trịnh Lâm cũng không phải ngoại lệ, chắc chắn, cái gia đình này đúng là có truyền thống háo sắc mà.

Từ đó, mỗi ngày, cả ba đều phải vất vả vật lộn với nào tã bẩn, nào bình sữa, nào linh tinh của đứa em gái độc nhất. Mỗi khi thay tã, con nhóc vui híp cả mắt, miệng thì cười ngây ngô, có khi còn cao hứng hát ông ổng một bài kì quặc nào đó.

Trịnh Lâm thường đùa:

- \\\\\"Nó đang phê đấy!”

Những kỉ niệm vẫn nối tiếp nhau theo năm tháng.

Năm 5 tuổi, bé Khiết Du học lớp Lá. Do có ngoại hình trắng trẻo bắt mắt nên bé bị gán cho cái tên “cô nàng đa tình”, thường bị các bé trai cùng lớp nhiệt tình theo đuổi. Trịnh Sơn, năm ấy 8 tuổi, đã đứng ra dọa cho cái đám nhóc tí vất mũi chưa sạch ấy một trận chạy mất dép, trả lại cuộc sống yên bình cho em gái yêu quý.

Năm 7 tuổi, Khiết Du học lớp Hai, trên đường đi học về thường bị một đám đầu gấu mới nổi đe dọa trấn lột, bé chạy về nhà nức nở mách với ba anh trai. Trịnh Sơn không nói gì nhiều, chỉ cười nguy hiểm. Hôn sau, đám đầu gấu ấy lại xuất hiện, nhưng là để van xin Khiết Du buông tha cho chúng, đừng thuê xã hội đen hành hạ chúng nữa, tòn, tòn lắm rồi!

Năm 13 tuổi, bố chàng mở một cuộc họp gia đình, tuyên bố về lời nguyện mộng du đã ám hại cả dòng tộc, hạ lệnh tối cao cả nhà phải nghiêm túc thực hiện theo. Từ đó, cô em gái rắc rối này được ngủ chung phòng với ba anh em anh, và thẩm thoát đã bốn năm.

Đứa bé ngủ trong nôi ngày nào giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, đẹp đến mức khiến Trịnh Sơn lo ngại rằng, một ngày nào đó, đứa em gái ấy sẽ tung cánh bay mất.

Anh không đòi nào, không đòi nào chấp nhận được chuyện nó có thể ngược đời mắt đen mơ màng như mắt hươu ấy lên nhìn bất cứ thằng con trai nào khác, không chấp nhận được chuyện nó sẽ dịu dàng thì thầm gọi một tiếng “Anh” với một người xa lạ, anh rõ ràng không chấp nhận được.

Vì vậy, dẫu biết là ích kỷ, nhưng bao năm qua, anh, Trịnh Hải và Trịnh Lâm quyết tâm không để bất cứ thằng chết tiệt nào bén mảng đến gần Khiết Du.

Mà nó thì vẫn tinh nghịch như thế.

Nhưng, chết tiệt, đêm hôm qua, chỉ vì một phút bất cẩn, anh đã để nó đi mất.

Tiểu muội bé bỏng của anh, làm ơn, đừng gặp chuyện gì nhé!

Trái tim anh co thắt lại trong một nỗi lo sợ không tên, và không nhìn anh cũng biết hai đứa em trai của mình cũng đang trong trạng thái tương tự.

Đột ngột, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên, cắt đứt sự lo lắng của anh:

- \\\\\\\\\"Anh Sơn! Em về rồi đây!"

Bố.

Mẹ.

Trịnh Lâm.

Trịnh Sơn.

Trịnh Hải.

Tổng cộng là 10 con mắt, đồng loạt hướng về phía cửa.

Và chúng gần như là lòi ra ngoài.

Thánh thần ơi, Khiết Du trở về rồi, nhưng hình như nó... đang mặc một thứ trông rất giống như là...

Áo – Ngủ – Hai – Dây – Siêu – Mỏng – Siêu – Mềm – Mạ!!!!

Bạn Khiết Du vừa lết thết về tới nhà, đã cảm nhận được luồng không khí đáng sợ bủa vây... (bạn trẻ à, cái đó người ta gọi là sát khí á).

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhảm Giường Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Dây thì - Vấn đề lịch sử để lại

“...Điềm đạm ngồi xuống giường, Hán Khanh chăm chú nhìn chiếc gối. Nằm chễm chệ trên đó, là hai sợi tóc vừa dài vừa đen. Của con gái.

Nắng ban mai xuyên qua ô cửa sổ, soi rọi nơi đáy mắt hấn một nụ cười phảng phất lung linh...”

Trên đời này tuyệt đối không có vong hồn không có vong hồn không có vong hồn! Trong nhà tắm, Hán Khanh ngược nhìn khuôn mặt như gấu trúc của mình trong gương, miệng không ngớt lẩm bẩm.

Sáng nay, khi hấn tỉnh giấc, chiếc giường đã trống trơn.

Ý hấn là, trống lóc đến kinh hoàng luôn ấy!

Cái cô nàng kì dị đêm qua đã bốc hơi, không một dấu vết.

Hấn không tin đêm qua là một giấc mơ, bởi vì không giấc mơ nào lại có thể khiến một kẻ ham hưởng thụ như hấn có thể lết xác từ chiếc giường đế vương của mình xuống sô pha.

Không một giấc mơ nào lại sống động và khiến hấn ám ảnh đến thế.

Vậy nên, Mai thiếu gia, trong cơn hoảng loạn cực độ, đã gần như ép buộc bản thân phải tin rằng, đêm qua hấn đã gặp một vong hồn chưa siêu thoát.

Amen. Đúng, một vong hồn...

..... Tiếp :

Dưới nhà bếp.

Ông quản gia hốt hoảng đưa hai tay lên trời:

- "Tôi xin lấy cái mạng già này ra mà thề, rõ ràng là cậu chủ sắp phát rồ đến nơi rồi, sáng nay cậu ấy cứ lẩm bẩm thứ gì đấy về vong hồn, rồi lại còn đứng chôn chân nhìn chăm chăm về phía giường, giống như nhìn quỷ dữ ấy!"

Cô gia nhân xen vào:

- "Phải phải, sáng nay cậu chủ còn bắt tôi phải thay toàn bộ ga giường và định vứt luôn hai cái gối, nhìn cậu hoảng loạn lắm, nhưng khi tôi vừa lên tới phòng thì cậu chủ bảo không cần nữa rồi đạp luôn tôi ra ngoài!" (Hán Khanh đứng sau cánh cửa nhà bếp, sắc mặt đen sì như *** nồi, khề nuốt cục nghẹn từ cổ họng xuống.

Làm thế quái nào mà hấn lại trở thành thiếu gia của một cái nhà toàn người điên thế này?

Dậy...

Dậy thì...

Dậy thì ư???????

Cái đám này, đúng là rảnh rồi sinh nông nổi mà.

Được lắm, có khi ngay chiều nay, những tờ báo lá cải khắp nơi đồng loạt treo tít giật gân: “THIẾU GIA NHÀ HỌ MAI 17 TUỔI MỚI BẮT ĐẦU DẬY THÌ” cũng nên, thật quá sức chịu đựng!!

Nhưng thôi, những chuyện tào lao bí đao đó, hấn sẽ xử lý sau.

Nhẹ nhàng và từ tốn, Hán Khanh quay người và chậm rãi bước trở lên cầu thang, vừa đi vừa suy nghĩ.

Một lát sau, hấn đã vận nắm nắm cửa phòng mình, và từ từ bước vào, thẳng tiến đến bên giường.

Hấn thật bất cẩn quá, suýt chút nữa là đã để cho cô gia nhân làm chuyện đó dọn mất vật chứng vô cùng quan trọng rồi.

Điềm đạm ngồi xuống giường, Hán Khanh chăm chú nhìn chiếc gối. Nằm chễm chệ trên đó, là hai sợi tóc vừa dài vừa đen. Của con gái.

Nắng ban mai xuyên qua ô cửa sổ, soi rọi nơi đáy mắt hấn một nụ cười phảng phất lung linh.

Cộc cộc cộc.

- "Vào đi." Hấn lập tức đứng thẳng người dậy, quay mặt nhìn về phía bầu trời đang hùng đông qua khung cửa sổ.

- "Cậu chủ, tôi đem cà phê tới rồi đây. Đồng phục của cậu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng mà, thưa cậu, có điều..." Người quản gia ngập ngừng.

Im lặng.

Một lúc sau, Hán Khanh quay người, nhìn thẳng vào mắt người quản gia già đang đứng trước mặt.

- "Có chuyện gì?" Cặp mắt hổ phách trong vắt của hấn nheo lại, vừa thắc mắc vừa thờ ơ.

Ông cụ thoáng bối rối.

- "Trong tủ quần áo của cậu, chúng tôi vừa phát hiện đôi giày patin màu xanh của cậu đã biến mất. Chúng tôi đã tìm kiếm khắp nơi rồi, nhưng mà... Với lại, ô bánh mì nhồi kem bà chủ chuẩn bị cho cậu cũng không cánh mà bay luôn rồi...chúng tôi...ờ..."

Trong một giây, ông có cảm giác như đáy mắt cậu chủ của mình đột nhiên loé lên một tia sáng bí ẩn.

Gần như là ánh cười.

- "Hôm nay tôi đi giày thể thao cũng được, cảm ơn ông, còn bữa sáng thì không cần."

Hán Khanh đột nhiên lãnh đạm phẩy tay, ra hiệu ông quản gia được phép lui.

Người quản gia già hết sức bất ngờ, nhưng cũng không dám nói gì thêm, khề cúi chào rồi lui dần ra cửa.

Thật kì lạ, ngày thường cậu chủ thà đi chân đất cũng không mang thứ gì khác ngoài đôi giày ấy, vậy mà hôm nay... Ông quản gia hoang mang nghĩ thầm, rồi đột nhiên, ông vui sướng vỗ đùi đánh đét:

- "À há, cậu chủ dậy thì rồi nên đáng yêu hấn!!"

Nhưng, vì người quản gia này không cẩn thận tiết chế âm lượng của mình, nên đã hại bạn Hán Khanh nào đấy đang nhắm nháp cà phê trong phòng bị sặc lên tới mũi. =.=

Chương 4: Đại thiếu gia từ trên trời rơi xuống?

"... Và bây giờ, không thể không thừa nhận, Hán Khanh cảm thấy khí thế của hắn mềm xèo như cọng bún mốc khi đi loanh quanh điều hành này giờ mà vẫn không thấy cô, ngôi trường này rõ ràng là bé như cái lỗ mũi mà..."

- "Lớp trưởng giá lâm!" Mi Xảo Giòn – một tên cao kều, mặt lấm tẩm trứng cá ngồi bàn đầu cạnh cửa đột ngột gầm lên, phất tay bầu không khí mờ mịt buổi sáng sớm.

Toàn bộ thần dân của Nam Nhi Quốc – lớp 11A3 đột ngột mờ toát, xô hết ghế đứng dậy.

Một cô gái nhỏ nhắn từ từ bước vào, miệng nở nụ cười tươi như hoa:

- "Các khanh cứ bình thân."

Các bạn nam đang đứng trong lớp tỉnh ngủ hẳn, không hên mà cùng đổ nghiêng đổ ngửa.

Lớp 11A3: Chuyên Hoá.

Sĩ số lớp: 47 người

Nam: 46 người

Nữ: Một người – Kiểm lớp trưởng.

Còn nhớ, lúc đầu năm, khi tất cả gặp nhau lần đầu tiên, mọi người đã vô cùng sửng sốt khi phát hiện lớp mình chỉ có một tóc dài duy nhất – Trịnh Khiết Du.

Và đó lại là một tóc dài vô cùng đặc biệt.

Vốn dĩ giữa 46 chàng trai và một cô gái thì khó có được sự hoà hợp nhất định, những ngày đầu tiên, họ đã làm đủ cách để có thể làm bông hồng lạc loài ấy sợ hãi mà chạy mất dép, vĩnh viễn biến mất khỏi lãnh thổ, để Nam Nhi Quốc mãi mãi trường tồn và hùng mạnh: Nào là giấu giày của cô ta, nhét phao vào học bàn, gửi thư khiêu chiến, bỏ gián, chuột chết vào hộp cơm trưa, ôi thôi thì đủ cả.

Nhưng, đó là một bông hồng có gai.

Giày của cô ta? Chiều hôm đó, toàn bộ đám con trai meo máo đi chân đất về nhà.

Nhét phao vào học bàn hồng vu oan giá hoạ? Sáng hôm sau, những tờ tài liệu đẹp đẽ đó được đặt cẩn thận trên bàn thầy giám thị.

Gửi thư khiêu chiến? Mơ đi, những lá thư đó được chuyển tận tay đến cô giáo chủ nhiệm, và mong bọn chúng xuất hiện những vết hằn vô cùng bất mắt.

Gián và chuột chết? Không thành vấn đề, những món đó được trả lại tận tay khổ chủ bằng đường hàng không – BEP.

IQ của cô ta không thua bất cứ thằng con trai nào, sức học cũng như điểm số của cô ta gần như thuộc hàng cao thủ của lớp, các môn ngoại khoá đối với cô ta cũng chỉ là chuyện nhỏ, nói gọn lại bốn chữ thôi: hồ già giấu vuốt.

Thế là, đám con trai chuyển sang phương án B: Tạm thời đình chiến để thăm dò đối phương.

Thăm dò một thời gian rồi đám ra không ghét nữa, không ghét một thời gian thì bắt đầu có cảm tình, mà có cảm tình rồi thì đột nhiên cô gái ấy trở nên quan trọng.

Thời gian qua mau, bông hồng lạc loài ngày nào đã nghiêm nhiên chiếm được tình cảm của toàn bộ nam nhân trong lớp, rồi ngang nhiên trèo lên chức lớp trưởng.

Ngoại lệ đầu tiên và duy nhất của Nam Nhi Quốc – Trịnh Khiết Du, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Sau này, để tránh những trường hợp choáng nhau bừa đầu sức trán do ghen tức, lớp trưởng Khiết Du đã hạ lệnh dành riêng cho mình một bàn ở cuối lớp, một thân một mình.

Lúc này, thần tượng của 46 thằng con trai đầu đội trời chân đạp đất trong lớp đang nằm co lại thành một cục, gác đầu lên bàn ngủ ngon lành.

Và bây giờ, không thể không thừa nhận, Hán Khanh cảm thấy khí thế của hắn mềm xèo như cọng bún mốc khi đi loanh quanh điều hành cả buổi mà vẫn không thấy cô, ngôi trường này rõ ràng là bé như cái lỗ mũi mà!!!

Nhưng mặt cũng đã biết rồi, tóm được cô ta chỉ còn là vấn đề thời gian thôi, và lại có vẻ là bằng tuổi hắn.

Được rồi, vào việc chính thôi nào, cái lớp mà hắn sắp phải chuyển đến là gì ấy nhỉ?

À, đúng rồi, ở ngay đây thôi, 11A3 – chuyên Hoá thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đêm qua vui không?

“...Hán Khanh có cảm giác như thể vừa tìm lại được món đồ chơi lâu ngày lưu lạc, a, thì ra là cô ta, tốt quá, chẳng tốn công gì nhiều.

Rất chậm rãi, hắn nhả ra từng chữ, khoé miệng cong lên thành một nụ cười kì dị:

- Đêm qua vui không?...”

o0o

Tôi nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, nhưng vẫn không buồn mở mắt.

Sáng nay, khi về đến nhà, Khiết Du tôi đã bị hỏi cung bởi hàng đồng và hàng đồng câu hỏi, đại loại như:

“- Đêm qua con ở đâu?”

“- Có đụng phải thằng nào không?”

“- Sáng nay con về nhà như thế nào?”

“- Có bị tên khốn nào hại đời không?”

“- Mặc áo ngủ như thế này, thật là mất thể diện, có ai xì xầm gì em không?”

Hức, có ai lo cho cái bụng lép kẹp của tôi không, nó sắp mốc meo lên rồi đây này...

Sau đó, khụ, tôi còn bị bắt làm đủ thứ...xét nghiệm, kiểm tra, cuối cùng, cảm ơn Trời, nhờ ở hiền gặp lành, tôi vẫn còn nguyên vẹn. ==

Sau đó tôi còn phải giải trình cặn kẽ rằng, sở dĩ tôi về được đến nhà là do tình cờ gặp bác Tư đập xích lô – bạn cò tương thân thiết của cha tôi, ông ấy đã chở tôi về tận nhà, có lẽ quá sốc vì bộ áo ngủ nên ông tuyệt nhiên không hỏi cái lý do ngu ngốc nào khiến tôi ngang nhiên ăn mặc phong phanh đi ra ngoài trình diễn vào lúc trời còn mờ sáng thế này.

Haizzz, cuối cùng thì cũng thoát khỏi cuộc điều tra của hội đồng thẩm vấn, mệt học xì dầu. ==

Thật sự là có vấn đề gì to tát đâu, chỉ là có may mắn ngủ chung phòng với một anh chàng trẻ đẹp, rồi đường ai nấy đi thôi. (mọi người thông cảm, đầu óc đứa trẻ này quả thật rất đơn giản) Với lại, chuyện đi lạc này, trong gia đình đã diễn ra thường xuyên đến mức khi vừa nhìn thấy tôi, bố mẹ đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, haizz.

Và, rốt cuộc thì tôi cũng biết, đêm qua, sở dĩ tôi có thể tung tăng nhảy nhót bên ngoài cũng chỉ vì một nguyên nhân.

Nguyên nhân đó mang một hình hài cụ thể, cụ thể ở đây chính là ông anh gần dờ Trịnh Sơn!!!

Câu chuyện tối qua đại loại là, chẳng hiểu giờ xui đất khiến thế nào mà lúc đó lão ta lại bị Tào Tháo hô cả mười tám đời tổ tông ra mà đuổi, khiến lão phải bầu bạn với toilet một quãng thời gian không phải là ít, và rồi sau khi trút bỏ nỗi niềm xong thì lão già mất nét đó đi thẳng vào phòng riêng ngủ, quên mất bệng khi đó trăng đang tròn. ==

Và rồi sau đó...

Bạn công dân quên tội nghiệp là tôi đã cả gan đi ra ngoài lang thang, rồi thì treo tường náo động giấc ngủ vàng ngọc của một anh đại công tử cực kì đẹp trai hào nhoáng...

Nghĩ một lúc tôi lại tiếc rẻ chép miệng, anh chàng đêm qua quả thật là xinh trai đến choáng ngợp, ước gì được tái ngộ nhỉ hê hê, uổng thật, tôi còn chưa kịp hỏi tên cậu ta.

“- Khiết Du!!” Đầu Đinh, tên con trai bàn trên bắt thần quay xuống gọi khẽ, cắt ngang dòng suy nghĩ mộng mơ đẹp đẽ của tôi.

“- Học sinh! Nghiêm!!” Như một cái máy, tôi đứng bật dậy gằm lên khi nhắc thấy bóng người vừa bước vào cửa.

Toàn bộ học sinh trong lớp cũng lập tức xô ghế đứng dậy.

Cô Hùng giá đáo!!

Ngoài là một chút, sau đây tôi xin có đôi lời về cô Hùng, nổi ám ảnh những năm tháng phổ thông của tôi.

Họ tên: Cô Lê Hùng.

Code name: La Sát Nương Nương

Nghề nghiệp: GV Hoá – kiêm chủ nhiệm lớp 11A3

Tình trạng hôn nhân: Độc thân nhưng vẫn còn gận

Tuổi: ? (Thật ra là vì đầu năm không ai có đủ can đảm để hỏi cô vấn đề hết sức tế nhị này ==)

Cô Lê Hùng là cô giáo có thâm niên giảng dạy lâu năm trong trường, kèm theo bề dày lịch sử đen tối của những lần phân phát những tấm vé một chiều tới phòng giám thị.

Mà tính cách của cô, hức, mọi người nhìn tên cũng đã rõ rồi chứ nhỉ?

Cô Lê Hùng thống trị khối 11 bằng cây thước gỗ siêu bền bóng loáng do được cọ xát với thời gian (“thời gian” ở đây có thể hiểu nôm na là thân xác khốn khổ của các em học sinh) và 3 chiếc chỉ bất hủ của cô:

Ví dụ, khi cô cho một học sinh hạ cánh an toàn trong sổ đầu bài, bạn ấy lu loa lên thì cô sẽ phán đúng 1 câu: “Tôi đẹp tôi có quyền.” Đây là chiếc chỉ 1.

Chiếc chỉ 2: “Tất cả chỉ là nguy biện.” - Đó là khi bạn học sinh tội nghiệp bắt đầu năn nỉ i ới giải thích blah blah blah...

Chiếc chỉ 3: “Tôi không quan tâm” – được xem như lời kết siêu phũ phàng cho toàn bộ cuộc nói chuyện.

Tuy thân hình không được to cao, nhưng uy phong từ người cô toả ra vẫn làm cho học sinh toàn khối nói riêng và toàn trường nói chung sợ *** mặt xanh mặt vàng.

Xin các bạn hãy dành cho cô Lê Hùng một tràng pháo tay nồng nhiệt nhất! Tra la la!

Khụ, được rồi, chúng ta cùng trở về vấn đề chính. -_-

Cô Hùng lúc này đã bước vào lớp và đứng thẳng người trên bục

giảng, giọng cô âm vang như tiếng chuông đồng:

“- Các anh chị, mời ngồi.”

Cả lớp im phăng phắc, nhẹ nhàng ngồi xuống, tất cả học sinh khoanh tay ưỡn ngực, nét mặt chăm chú gương mẫu nhìn lên bảng. (toát mồ hôi, lúc có giáo viên dự giờ lớp tôi cũng chẳng được như thế này)

“- Hôm nay, lớp chúng ta sẽ chào đón một học sinh mới chuyển sang, cậu Mai, mời cậu dời gót ngọc vào đây, bảng tên lớp tôi có gắn kim cương trên đó à?”

Ngoài cửa có tiếng ho khe khẽ.

“- Nhanh lên, tôi không có cả ngày đâu, cả lớp, xin giới thiệu, đây là cậu Mai Hứng Canh, từ bây giờ cậu ta sẽ trở thành 1 phần của tập thể lớp ta.” Giọng cô Hùng vang lên âm ỉ.

Ta có thể nghe thấy tiếng quai hàm mọi người rơi lộp bộp.

Mai...Mai Hứng Canh?? Cậu ta là con người dân tộc vùng sâu vùng xa à??

“- Khụ, là Mai Hán Khanh, thừa cô.”

Liền sau đó, một khuôn mặt đẹp đẽ từ từ trình diện.

Có tiếng xì xào phấn kích.

Oa, thì ra là...

Thiếu gia trong truyền thuyết đó!

Cậu ấm con nhà giàu đó!

Nhân vật thần tượng đó!

Xuất hiện rồi, bằng xương bằng thịt!

Thật may mắn, hotboy nổi tiếng thì ra chuyển đến lớp của họ!

.....

Hán Khanh cả đời này chưa từng thấy e dè một ai, có lẽ trừ cha hán ra, nhưng sao, haizz, khi gặp bà cô dữ dằn này, bản năng cún con trong hán lại mạnh mẽ trời dậy. >”

Cặp mắt hồ phách uể oải của hán lại từ từ lia khắp lớp, tốt, toàn con trai.

Hé, nhưng mà, hình như cuối lớp có một đứa con gái?

Không sai, mái tóc đen óng ả dài mượt đó, chỉ có thể là của con gái, nhưng...

Nhưng tại sao từ lúc Hán Khanh bước vào lớp đến giờ, hán cứ có cảm tưởng là cô ta đang cố núp đằng sau quyển sách tiếng Anh to đằng kia thế nhỉ? Cứ như là ăn trộm ấy.

Thật khó hiểu.

Chất giọng ghê rợn của cô Hùng lại vang lên:

“- Xem nào, lớp hết chỗ rồi. Cậu Mai, vui lòng xuống phía cuối lớp ngồi cạnh lớp trưởng, có một bàn vẫn còn trống.”

Hàng lông mày thanh tú của hán khẽ nhíu lại.

Kì – dị!

Cuối lớp, chỉ còn bàn của cái cô chết bầm thích làm nữ nhân bịt mặt kia là còn trống, và cô ta chính là lớp trưởng sao?

Mà hình như khi nghe được sự chỉ định chỗ ngồi của Hán Khanh, cô ta có vẻ càng co rúm người lại...

Tốt thôi, hán sẽ sớm biết cô ta là ai.

“- Cảm ơn cô.” Hán Khanh lễ phép nói với cô giáo rồi từ tốn đi xuống cuối phòng học.

Cộp.

Cộp.

Tiếng bước chân từ tốn và lãnh đạm.

Hán nhẹ nhàng ngồi xuống ngay cạnh cô nàng buồn cười kia, đôi mắt sắc sảo cong lên vui thích.

“- Kiệt Du, gỡ quyển sách xuống, ở đây không phải nơi cho chị làm điệp viên.” Cô Hùng đột ngột gần giọng.

Run rẩy, quyển sách từ từ được hạ xuống.

Tôi – nữ nhân bịt mặt, sợ hãi nhìn sang bên cạnh...

Đôi mắt kẻ kẻ bên bỗng mở to thao láo, rồi cuối cùng nheo lại:

“- A, ra là cô.”

Tôi rịn mồ hôi trán. Đây đây đây chính là cái gã kì cục hôm nọ tôi đã xui xẻo ngủ chung phòng, cuối cùng tôi còn chồm chìa luôn đôi giày patin của hắn...

----- Sấm vang chớp giật -----

Hán Khanh có cảm giác như tìm lại được món đồ chơi lâu ngày lưu lạc, à, thì ra là cô ta, tốt quá, chẳng tốn công gì nhiều.

<http://thichtruyen.vn>

Rất chậm rãi, hắn nham hiểm nhả ra từng chữ, miệng nở nụ cười kì quái:

“- Đêm qua vui không?”

Đêm qua vui không...

Đêm qua vui không...

Đêm qua vui không...

Âm lượng của Hán Khanh không phải là to, nhưng vì không khí xung quanh đang lặng phắc như tờ nên câu nói đó của hắn giống như ném một quả mìn xuống mặt hồ yên tĩnh...

Đám con trai trong lớp: “....”

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bóng rỏ VS Đầu To

“...Nhưng mà nhưng mà, điều thực sự làm cho tôi mất bình tĩnh chính là, cái khoảnh khắc khuôn mặt tuần tú kiêu ngạo đó kề sát mặt tôi và thở vào tai tôi từng chữ như vậy...”

Tôi thực sự bị rúng động aaaaaa!!!...”

Giờ ra chơi.

Khiết Du tôi thiếu não trốn ra sau cột bóng rỏ dưới sân trường, vừa hết tiết là tôi đã lượn nhanh xuống đây, ai nói gì cũng mặc, phải thoát gã đầu trâu mặt ngựa đó trước cái đã.

Lúc cô giáo nói có học sinh mới, tôi đã linh cảm có điều chẳng lành, nhưng, haizz, không ngờ tình hình bùng nổ đến mức này, tôi chỉ buột miệng ước vạy thôi, ai biết được ông Trời lại thương tình gửi thẳng cái tên thú tha đó đến cho tôi như vậy chứ. T^T

Khoảnh khắc cái tên khủng long bò sát đó lù lù xuất hiện trên bục giảng, tôi có cảm giác cả thế giới đã lăn ra ngủ mất rồi.

Còn chưa đủ xui xẻo, hắn lại được chỉ định ngồi kế lão nương ta, thật là bất hạnh muốn chết á~~~~

Huhu, dùng sách che mặt cũng không có tác dụng, bị hắn thấy rồi làm sao đây? Đêm qua căn bệnh mộng du chết dẫm lại phát tác, chắc chắn khi tôi phi thân vào phòng, hắn đã nhìn thấy mặt rồi,

hức hức.

Nói chung hiện giờ, tôi đang cực kì cực kì cực kì bán bán loạn loạn. ...

Thấy chưa, cà lăm luôn rồi kìa.

(Khiết Du: Đó là cô cà lăm, đầu phải tôi.

Tác giả: Uisss, sao cũng được, đi chỗ khác chơi, xùy xùy.)

Đã vậy, khụ khụ, cái tên đó còn:

- “Đêm qua vui không?”

Đêm qua...

Đêm qua...

Đêm qua vui không...

@@****###\$\$%%! Biền thái! Dã man! Mắc dịch! Vô giáo dục!

Được rồi, tôi thừa nhận, những từ trên cũng khá hợp với tôi, cái người mặt dày siêu cấp nửa đêm nửa hôm chui vào phòng người khác, sáng dậy thì lấy cắp giấy của người ta.

Nhưng mà nhưng mà, điều thực sự làm cho tôi mất bình tĩnh lúc này chính là, cái khoảnh khắc khuôn mặt tuần tú kiêu ngạo đó kề sát mặt tôi và thở vào tai tôi từng chữ như vậy...

Tôi thực sự bị rung động aaaaaa!!!

Cái đôi mắt màu hổ phách trong vầng vất ấy, thực sự khiến kẻ đối diện bất an. Lúc ngủ hấn trông đã hoành tráng như thế, chả trách lúc thức còn nguy hiểm hơn gấp bội. ==

A...

Tôi loạn óc mất rồi.

Đột nhiên!

Bình!!

Éc, đau quá, đau ứa nước mắt! Đau thấu bầu trời!

Đang ngồi suy nghĩ linh tinh, đột nhiên tôi cảm thấy có một vật tròn xoe, nhưng lại cứng cứng đập vào đầu mình, không kịp phản ứng, tôi liền té chúi nhủi người về phía trước.

Lại cảm thấy có một bàn chân từ phía sau tiến lại. ==

Một bàn tay trắng trẻo, thanh tú từ từ hạ xuống lượm cái vật tròn tròn cam cam đang lăn lông lốc trước mặt tôi.

Một trái bóng rổ?

Thật mất mặt quá đi, chỉ có một trái bóng còn con như vậy, hà cớ gì tôi lại té đập mặt xuống đất một cách hoành tráng như thế chứ? Tuy nhiên, chẳng hiểu sao tôi vẫn lười biếng nằm yên. ==

Chắc là do bất ngờ.

- “Dò, cậu có mau đứng lên không? Hay định nằm đây ăn vạ?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên ngay phía trên đầu làm tôi giật nảy mình, vội vội vàng vàng đứng thẳng người dậy, phui phui.

Thủ phạm ném bóng vào đầu tôi là đây ư? Một thằng nhóc non choèn choẹt, mặt búng ra sữa? Tuy rằng, khụ, đôi mắt tôi màu diêm đẹt cùng mái tóc mềm mại đó rất nổi bật.

Nhưng đó là khuôn mặt, còn chiều cao thì...

Mamamia.

Trông cứ như là ông không lồ bị chậm phát triển ý.

- “Bà cô già, nhìn cái gì mà nhìn?” Vẫn cái giọng hách dịch đó.

Tôi muốn bốc hỏa!!

- “Đồ ranh con lão toét, chẳng nói chẳng rằng ném bóng vào đầu bỗn cô nương, còn lên cái giọng nhừ nhựt chết bầm đó, muốn chết à? @@#\$\$%****” (Sau đó là một tràng những từ ngữ đen tối mà tôi được học từ 3 ông anh giang hồ lêu lổng)

- “Được, vậy xin hỏi, chúng ta đang đứng ở đâu?” ‘Ranh con’ vẫn diêm đẹt hỏi.

- “Ồ...cột bóng rổ...” Tôi chột dạ gãi gãi tai.

- “Vậy thì thưa cô nương, kẻ hèn này chơi bóng rổ ở cột bóng rổ, cậu thù lù ngồi một đống ở đó, bóng rơi trúng đầu, tôi chưa mắng cậu cái tội làm tôi mất tập trung là may mắn lắm rồi đây, đã vậy còn làm bẩn bóng của tôi nữa!” Hấn tuôn một tràng như sừng liên thanh.

Sau đó, “tranh con” rút khăn mùi xoa ra lau lau quả bóng.

~ Lau lau~

~ Vẫn tiếp tục lau ~

~ Lau lau~

Tôi: “...”

Đúng lúc đó, chuông hết giờ chơi reng lên một cách hồn nhiên.

Tôi giận bầm mặt nhưng không thể làm gì được, bèn ném lại cho kẻ đó một cái liếc sắc hơn dao cạo, rồi hốt hải phóng thẳng lên lớp.

— Một cơn gió lạnh thoảng qua —

Đình Phi Long, tay vẫn ôm trái bóng rổ, đứng chôn chân mỉm cười nhìn theo.

Ban đầu, hấn đang buồn bã ném bóng rổ một mình dưới sân thì thấy có một sinh vật ngộ nghĩnh lóc chóc lượn lại phía sau cột, sau đó gần như ngồ phịch xuống lằm bằm, vẻ mặt hoảng sợ như một chú gián bị bắt nạt. (Đại ca, anh không tìm được sự so sánh nào hợp vệ sinh hơn à?)

Thế là quyết định trêu chọc nhóc gián kì lạ đó, ném cho cô ta một quả bay chóc vào đầu.

Ai ngờ, cô ta nằm lẩn cù dưới đất. ==

Không phải chứ, hấn đâu có tình ném mạnh đến thế?

Phi Long lo lắng chạy lại, phát hiện cô ta vẫn còn mở mắt thao láo, cả người không sây sát tẹo nào, nhưng lại dờ dẩn nằm đó như bị trúng tà, thật... buồn cười.

Hấn suýt nữa là bật cười thành tiếng.

Nhưng ấn tượng ban đầu không phải lúc nào cũng đúng, hấn vừa buông một vài câu khiêu khích, nhóc Gián đó đã lập tức đứng phắt dậy, hùng hổ cong lưng mắng hấn ô ạt như mưa như gió, chẳng có vẻ gì là yếu đuối cả.

Không ngờ, những từ ngữ đao búa như vậy có thể đưa nhau tuôn ra từ cái miệng nhỏ xinh, phớt hồng như đoá hoa anh đào đó, nhưng không sao, đúng gu của hấn hề hề.

Một điều nữa khiến Phi Long đặc biệt chú ý cô ta là, đứng trước vẻ ngoài điển trai của hấn, cô vẫn không hề nao núng, dường như cô ta còn không biết hấn!

Bạn đang đọc truyện tại website: WWW.THICHTRUyen.VN

Đệ nhất sát gái toàn trường, Vua ở lại lớp, Tai hoạ của nhà họ Đình, cả ba thứ đó, đều là cùng một người, chính là hấn.

Khi hấn làm bộ làm tịch lau quả bóng, vẻ mặt tức giận của cô ta chẳng hiểu sao lại rất thu hút.

Đến khi chuông reo, cô nàng kì lạ đó còn gắng ném cho hấn một cái lườm, nhưng lại khiến hấn đồng thời phát hiện, cô ta có cặp mắt đen nhánh dịu êm như mắt hươu, suýt chút nữa là hấn đã túm cô lại.

Thật thú vị, theo bảng tên thì cô ta học lớp... 11A3?

Tại sao, ở trường có một cô nàng đáng yêu như thế, mà hấn chưa biết qua nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhảm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Oan gia ngồi cùng bàn

“...Đỉnh điểm là khi hắn nở một nụ cười biến thái và hỏi cô ấy: Đêm qua vui không? Mặt Khiết Du liền đỏ ra như xác chết, rất đáng ngờ.

- Biết đâu hắn là tên lừa đảo siêu hạng, chuyên đi lừa tình các cô gái rồi tung clip nóng tống tiền?? Đầu Đình lo sợ rú lên...”

Khi bạn Khiết Du đang đứng độ trái bóng rổ dưới sân, thì không khí trên lớp 11A3 lại khá là ngọt ngào.

Vô cùng ngọt ngào.

Mi Xào Giòn họp toàn bộ đám con trai trong lớp lại, (tất nhiên là trừ Hán Khanh ra), nói bằng giọng căng thẳng không giấu diếm.

- “Cái thằng cha Hứng Canh đó rất kì quái.”

- “Hán Khanh chứ!” Đầu Đình sửa lại.

- “Sao cũng được!” Người Nhái bực bội tặng Đầu Đình một cục u sưng tưng.

- “Trật tự!” Mi Xào Giòn gất lên. – “Gã nào còn dong đưa lạc chủ đề nữa, lập tức bị thiên gôn.”

Tất cả: “.....”

Được rồi, bầu không khí kì dị này, rõ ràng là do chữ “thiên”.

- “E hèm, các huynh đệ có thể thấy rằng, từ khi cái gã mắc dịch đó bước vào lớp, biểu hiện của Khiết Du đã trở nên RẤT không bình thường không?”
Mi Xào Dồn hít sâu một hơi.

- “Phải.” Mọi người xôn xao, thấp thoáng những cái gật đầu đồng tình.

- “Đỉnh điểm là khi hắn nở một nụ cười biến thái và hỏi cô ấy: Đêm qua vui không? Mặt Khiết Du liền đỏ ra như xác chết, rất đáng ngờ.”

- “Biết đâu hắn là tên lừa đảo siêu hạng, chuyên đi lừa tình các cô gái rồi tung clip nóng tống tiền??” Đầu Đình lo sợ rú lên.

- “Phi phui cái mồm ăn mắm ăn muối!!!!” Tất cả hè nhau ra tát cái kẻ vừa xàm tấu bậy bạ kia vài phát không thấy bầu trời. = =

- “Được rồi, muốn Khiết Du yên ổn thì chúng ta phải làm thế này, thế này...”

Ở cuối lớp, Hán Khanh đột ngột ách xì một phát cực to.

Quái lạ, sáng nay trời ảm đạm mà?

Dụi dụi mũi mấy cái, hắn lại tiếp tục cắm mặt vào quyển sách trình thám dày cộp mới mua.

Đám con trai kia rõ ràng là đang xì xầm gì đó về hắn, thật nhột nhạt. Lại còn cái cô Khiết Khiết gì đó kia nữa, mới chọc một tạo đã cong đuôi chạy mất bég, chả ra cái thể thống gì cả.

Haizz, thôi mặc kệ đi, đọc sách chút đã.

Trong lớp hiện đang diễn ra một tình cảnh hết sức thú vị: Phía trên bục giảng, toàn bộ bọn con trai ngồi xì xỏ bàn tán, phía cuối lớp, một thiếu niên điển trai ngồi ngồi đọc sách.

Chúng ta có thể đặt tên cho bức tranh này là: Bầy kiến và tảng mỡ...

— Đồng hồ quay cật lực —

Tối gần sát giờ vào tiết ba, tôi mới lạch bạch chạy được lên đến lớp, cái tên quỷ tha ma bắt họ Mai đó vẫn ngồi điềm tĩnh đọc sách, làm tôi đột nhiên muốn cầm quyển sách đó đập cho bẹp cái mặt mo của hắn.

Tiết ba hôm đó là tiết Sử.

Quý ạ, lúc này té sắp, bàn tay tôi chẳng may bị trầy một đường dài, nhưng tôi vẫn không để ý. Bây giờ phải cầm bút viết bài quá là khô hình, chu choa đau quá đi!!

- “Cậu làm cái gì mà ươn ** như lươn thế hử?” Một giọng nói kinh dị vang lên, giọng nam trung có sức lan toả, bò chậm chậm vào lỗ tai tôi. = =

Ngẩng lên thì thấy khuôn mặt trả-lời-tôi-hay-là-chết của anh bạn họ Mai ngồi cạnh, tôi á khẩu.

Đôi mắt đó, không hề có nét dịu dàng quan tâm, nó chỉ toả ra uy lực, nhưng lại là một thứ uy lực ảm áp, có cảm giác chỉ cần tuân theo thì mọi chuyện đều ổn cả.

- “Đưa tay tôi xem xem”

- “Không”

- “Đưa đây.”

“.....”

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng giữa việc cho đưa tay cho hắn cầm hoặc cho hắn xoi một cái tát, cuối cùng tôi cũng ngoan ngoãn chìa tay ra.

Kề ngồi kề bên cau mày, cẩn thận cầm tay tôi sờ sờ nắn nắn.

~ Lật qua ~

~ Lật lại ~

Khụ khụ, thằng cha chết tiết, nãy giờ tôi muốn phun ra cái câu “Bớ người ta sàm sờ” lắm rồi.

Nhưng mà...

Dưới ánh nắng ấm áp từ cửa sổ rọi xuống, từng đường từng nét thanh tú đẹp đẽ trên khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn như được bọc lấy một lớp lụa màu hoàng kim, trở nên nổi bật hút hồn.

Tôi cũng chỉ biết ngồi đờ người ra mà nhìn.

A a a đêm qua thiếu ngủ, trí não của tôi có vấn đề rồi, cái tên họ Mai kia chẳng qua có nhan sắc hơn người, giống như một hũ mật, tôi thì chỉ là một con ruồi ngốc nghếch, bị thu hút là lẽ đương nhiên.

Tôi có may mắn, à nhầm, có vận xui chui vào nhầm phòng hắn thì chính là do cái lời nguyên chết tiết kia, không phải là cố tình, cho nên không cần có mặc cảm tội lỗi, giữa tôi và hắn không còn mối liên hệ gì nữa, bây giờ đường ai nấy đi.

Hít thở hít thở, không được tưởng tượng không được mộng mơ.

- “Cậu lấy tay về được rồi đây.” Giọng nói trầm và sắc bên cạnh lại uể oải vang lên.

Tôi giật mình, bừng tỉnh nhìn sang bên cạnh.

Hắn đã thu tay về từ lúc nào, chỉ còn bàn tay ngốc nghếch của tôi lơ lửng giữa không trung!

Thật đáng hổ thẹn!! Một sự si nhục!!

Hôm nay tôi đã tức muốn nhồi máu cơ tim một lần rồi, thêm cái tên ngốc này chắc tôi chết không nhắm mắt mất.

Mai Hán Khanh, ngồi chung bàn với cậu, là một sự bất hạnh!!!!

Tôi thiếu não rút tay lại, mặt chảy dài như bánh bao bán ế, đập đầu xuống bàn rên rỉ.

Thật là, chẳng ra làm sao cả.

Tôi vì căn bệnh quái gở kì dị đó mà bao nhiêu lần nguy hiểm cận kề, nhưng chưa bao giờ thấy bất an như lúc này.

Dù không cố ý, nhưng tôi đã chui vào phòng hắn, hết chín mươi phần là hắn đã có ý khinh thường tôi, coi tôi là gái hư, bây giờ, phải đối phó với cái thái độ ếnh ương phênh bụng đó của hắn gần hết một học kì, tôi làm sao, làm sao mà chịu đựng nổi!!!

Kêu trời, trời không đáp.

Gọi đất, đất im ru.

AAAAAA ai đó cứu tôi với!!

Nhưng mà, tay của hắn, mềm ghê nhỉ, lại còn mát lạnh, a a a, thật thật...

Thật gớm ghiếc, cứ như là rau câu thạch dừa, nhũn nhão thế kia, rõ ràng là thứ công tử bột điển hình!!!

Nhưng...

@/#\$%*****&&!! Đẹp! Đẹp!! Nhưng với chả nhieć, não tôi sắp biến thành một đồng nhũn nhũn thảm thương như đậu hũ nát rồi.

Tâm trí tôi buổi sáng hôm ấy cứ quay mòng mòng, còn thủ phạm của mọi rắc rối thì vẫn tĩnh bơ như không, tôi chỉ tiếc không có quả lựu đạn nào đó nhồi thẳng vào mồm hắn ta, cho nổ banh ta lông cái nụ cười đều giả đó đi!

— Sát khí nồng nặc —

Ngồi bên bàn này, Hán Khanh có cảm giác như bụng mình đang chơi đánh đu.

Cái cái cái cô Khiết Du này, hắn chỉ mới cầm tay cô ta một lúc, chẳng lẽ khiến cô ta ảo tưởng bấy bạ, rồi ngồi nhìn hắn đăm đăm đuổi thế kia ư?????? Ánh mắt long lanh chớp chớp đó từ nãy đến giờ nhìn hắn không rời, làm Hán Khanh toát mồ hôi rùng rùng. (Gián: Bạn ơi người ta đang lờm bạn đó, tự kỉ có mức độ thôi ạ. -_-|||)

Cả hai người đều không ngờ, hành động đó của họ hoàn toàn lọt vào tầm ngắm của 92 con mắt mờ to như trái banh vẫn đang gườm gườm theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Kỳ án kẹo cao su

“...Tôi nhếch mép nói móc hắn một câu, dù gì cũng là dịp may hiếm có, phải rửa hận phải rửa hận:

- Khửra khửra khửra, bọn đàn ông các cậu đúng là loài sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà, chả trách. . .

Hắn nheo mắt cắt ngang:

- Nhưng dòng giống các cô cũng từ đấy mà ra cả...”

Tan học.

Học sinh các lớp bên cạnh chen chúc nhau đổ xô ra hành lang, ồn ào như chợ vỡ, nhưng đa phần các bạn nữ đều tần ngần đứng trước cửa lớp 11A3 với cặp mắt mờ to.

Nếu bạn nghĩ trong lớp này có một mỹ nhân, thì bạn nghĩ cũng đúng.

Nhưng nếu bạn cho rằng bên trong có một quái vật, thì cũng không sai.

- “Hán Khanh học ở lớp này sao, thật tốt quá!”

- “Mày bị dờ à, ở đây toàn con trai, tốt cái nỗi gì!” Kẻ nào đó bức xúc vạch lại.

- “Toàn con trai thì tốt chứ sao, tức là cơ hội tiếp cận anh ý sẽ tăng lên đáng kể hê hê.” Một giọng nói hào hứng đáp lời.

- “Oài, lỡ đâu chàng của mày bị gay thì sao?”

“.....” Đám đông lập tức tắt điện.

- “Á á á đừng oán trách tao, tao nói sai rồi, chàng của mày chuẩn men chăm phần chăm á á á...” Giọng nói hào hùng lúc này bỗng gào lên thảm thiết, chắc là bị mấy cô fan kia hội đồng rồi, chẹp.

Đột nhiên.

Không khí trở nên yên lặng một cách kì dị.

Đó là do Hán Khanh vừa quét cặp mắt sắc như Cầu đầu đao của hắn ra thẳng cửa lớp.

Im thin thít.

Chỉ cần cặp mắt hắn hí thêm một chút nữa, phết phết thêm tí than lên mặt, thì chúng ta sẽ có ông Bao Công trong truyền thuyết! Quá ngầu, quá oai!

Đám đông lập tức rút lui có trật tự, xách váy chạy thẳng, không dám quay đầu lại.

— Im như chết —

- “Đứng lại đó, ai cho cậu chạy?” Hán Khanh vẫn ngồi yên trên ghế, đột ngột rít lên.

Tôi đang hấp tấp xách cặp định ca bài ca con chuồn chuồn, lập tức bị giọng nói sắc lạnh đó giữ lại.

Hức.

- “Thế này là thế nào?” Ngửi khí mưng của hân về giận dữ.

Hừm?

Hình như bắt đầu lệch quỹ đạo rồi.

Tôi cảm thấy có cái gì đó kì kì... *_*

- “Ý, ý cậu là sao?” Tôi nhăn mặt.

- “Chuyện đêm qua, tôi còn chưa tính sổ, vậy mà sáng hôm nay, cậu trả thù tôi trước, thế là thế nào?”

- “Cậu nói gì tôi không hiểu???”

- “Không phải cậu thì còn ai nữa dán sing-gum lên ghế ngồi của tôi nữa hả?????????????????” Hán Khanh dường như không nhận được nữa, thỉnh thoảng gãi lên kính hoảng.

Tôi: “....”

Cái gì thế này, đây đây đây là vụ không, là gấp lửa bỏ tay người!!! Dán sing-gum lên ghế ư? Hân đang giờ trò à? Tôi có phải con nít ba tuổi đâu. ==

- “Bây giờ làm sao tôi về nhà đây hả???” Kê kia không biết điều, lại tiếp tục gãi gừ.

- “Cậu là cái đĩnh gì gì mà tôi phải trét kẹo cao su lên ghế cậu hử? Nguyên buổi sáng tôi ở dưới sân, cái mông cậu cậu không biết lo, bây giờ mắng mỏ tôi là thế nào, đừng có làm trò, đứng lên đi về nhanh!!!” Tôi bùng nổ, gãi trả lại.

- “Cậu vừa nói cái m...” Hân lập tức đơ lưỡi, nhưng vẫn không rời khỏi ghế.

Tôi bực bội khoanh tay, nhìn hân dò hỏi:

- “Giờ ra chơi hôm nay, cậu đã ra khỏi lớp lần nào chưa?”

- “Rồi, nếu không làm sao có ai giờ cái trò thô bỉ này với tôi được?” Hân giận dữ ngồi thu lu trên ghế, di di chân xuống sàn.

Hây, như vậy thì rõ ràng là bị dính sing-gum rồi, thiện tai thiện tai. -_-||| Chú em Hán Khanh à, như thế này thì rõ ràng là chú gây thù chuốc oán quá nhiều rồi.

- “Đi đâu?” Tôi nổi con tò mò.

- “Không phải chuyện của cậu!!” Hân đáp lại, lạnh như băng.

Lại im lặng một lúc.

- “Khụ, vậy là rõ rồi.” Tôi thở ra một hơi.

- “Rõ cái gì?” Hán Khanh ngẩng mặt lên, đôi mắt hổ phách của hân gần như chuyển thành màu nâu sậm, trong bóng tối trở thành hai phép màu tuyệt đẹp.

- “Thủ phạm là đám con trai trong lớp, không phải tôi đâu. Đại loại là bọn nó...” Tôi gãi đầu.

- “Ghen tị, với, tôi?” Hân tròn mắt hỏi, kèm theo cái gật đầu kênh kiệu như thể ông-đây-biết-tuốt.

- “Ồ ờ... Kiểu kiểu như vậy.” Tôi cười khỏ.

Hân nhú mày:

“- Cái đám con trai lớp này mất vút dưới mông hết rồi hay sao? Một đứa con gái thảm hại như vậy mà cũng thích được, thật là...”

Dường như chợt ý thức được nói năng như thế với người sắp sửa cứu mạng mình là tự bê búa đập vào đầu, hân ngậm bật miệng, một lúc sau mới nói

tiếp:

- “Được rồi, tạm thời tôi tin cậu, nhưng bây giờ làm thế quái nào tôi về nhà được đây, phần thân dưới của tôi sắp mất cảm giác rồi!!!!” Về sau hẳn làm bầm nho nhỏ.

Tôi nghe vậy thì hí hửng nhếch mép, nói móc hẳn một câu, dù gì cũng là dịp may hiếm có, phải nửa hận phải nửa hận:

- “Khừa khừa khừa, thì bọn đàn ông các cậu đúng là loài sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà, chả trách....”

Hắn nheo mắt cắt ngang, mặt vẫn không biến sắc tí ti:

- “Nhưng dòng giống các cô cũng từ đây mà ra cả.”

Tôi sắc tập hai.

Miệng lưỡi tên này đúng là nguy hiểm đến mức biến thái, tôi phải để hẳn lại đây cho chết khô, như vậy mới bớt được một tên đầu trâu mặt ngựa cho xã hội!!!!

Nói gì thì nói, choảng võ mồm với tên này một thời gian chắc tôi mắc bệnh đường ruột mà chết mất.

- “Được thôi, vậy tôi đi về trước” Tôi cười hiền từ túm cặp, chuẩn bị tốt đi mất dạng. Cùng lúc đó, đèn đóm trong phòng tắt ngóm, tổ trực lúc này cũng đã đóng hết cửa sổ, chỉ còn ánh sáng mờ mờ của buổi chiều tà thò thân nơi cửa phòng. (Trường tôi thường tắt điện sớm để tiết kiệm, ai học ở đây cũng biết điều đó)

“- Dừng!!!!” Giọng nói Hán Khanh đột ngột vang lên, trong giây lát làm tôi hơi khựng lại.

Trong bóng tối, cái dáng cao gầy của hắn trở nên trợ trợ và cô độc đến kì lạ.

- “Dừng.” Hắn chậm rãi lặp lại.

Tôi nín thở, khe khẽ nói vọng vào góc phòng:

- “Tôi vẫn ở đây.”

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng hình như tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng hắn thở phào một cách nhẹ nhõm.

- “Hãy, nghe này, cậu muốn ra khỏi đây thật nhanh đúng không?” Tôi hào hứng, liến thoắng.

Không có tiếng trả lời.

- “Vậy chỉ còn một cách...” Nhắm tịt mắt lại, ra vẻ sợ hãi (giả tạo), tôi thốt lên.

- “Cách gì?” Giọng Hán Khanh tận lúc này mới chịu vọng lại nôn nóng.

- “Người đi, quần ở lại ha.” Tôi hí híp mắt.

Phía góc phòng: “.....”

—— 10 phút sau ——

Tôi nép mình sau chậu cây hoa giấy sắc sỡ gần cổng trường, lén lút đưa mắt nhìn quanh.

Không có ai.

Sân trường lặng ngắt, chỉ có gió cuốn những chiếc lá vàng thơ thẩn đi dạo khắp nơi, để lại tiếng xào xạc mỏng lung.

- “Được rồi, nhanh đi ra đi.” Một lúc sau, tôi quay người, lau bàu với bụi rậm cạnh đó.

Bụi rậm khẽ nhúc nhích sột soạt, liền sau đó, một khuôn mặt tuần tú sáng ngời từ từ vạch lá hiện ra, trên trán hắn ta còn vương hai chiếc lá xanh xắn:

- “Cậu có chắc không vậy? Nếu...nếu mà...”

- “Nếu mà có ai nhìn thấy cái cảnh tượng đáng xấu hổ này của cậu thì tôi sẽ đánh cho kẻ đó bất tỉnh nhân sự hôn mê vào nhà thương, và nếu cậu không muốn chịu chung số phận thì làm ơn rút ra đây nhanh nhanh giùm tôi!” Tôi không kìm được nữa nổi khùng, rít lên qua kẽ răng.

Bụi rậm phát ra tiếng động ngày càng to, và tôi phải vận dụng toàn bộ nội công thâm hậu của mình để không phải quay đầu lại nhìn.

- “Nhà cậu có tài xế đến đón không?” Tôi hỏi, mắt vẫn dán chặt vào gốc cây sứ xù xì trước mặt. ==

- “Có, tôi đi xe hơi.” Hán Khanh đáp.

- “Vậy thì tốt rồi, bây giờ chúng ta...” Đột nhiên, tôi phát hiện mình đã quay đầu lại.

Hức, tôi thừa nhận, tôi là loại con gái háo sắc.

Nhưng nhưng nhưng, nếu hotboy mới nổi của khối đang mặc quần xà lỏn đứng ngay phía sau, thì không nhìn một lần quả thật uống phía cả một đời người. \$_\$

Không người đàn ông bình thường nào có thể trở nên đẹp trai khi đang mặc quần xà lỏn kẻ sọc.

Nhưng chết tiệt, cái tên Hán Khanh chết dẫm đó lại không bình thường chút nào, chân hấn vào dài vừa trắng, nhưng nhìn vẫn rất dẻo dai rắn rỏi, thật là thật là, uầy uầy.

- “Cậu nên chùi nước miếng đi, kinh quá.” Hán đột ngột phun ra một câu.

- “À à ờ ờ, được rồi. Vậy bây giờ cậu ra cổng đi, tôi hộ tống cậu chui vào xe hơi về nhà được chứ? Dù gì cũng có một phần lỗi của tôi trong chuyện này, với lại cũng coi như là tôi trả nốt nợ đêm trước ha?” Tôi ngoác miệng tuôn một tràng đề chừa ngượng, haizz, đứng kẻ giai đẹp bình luận về quần xà lỏn của hấn, chẳng chóng thì chầy bạn cũng chết vì tức, mà đây lại còn là một gã giai đẹp biến thái. = =

Hán Khanh không trả lời.

Quay lại cách đây 10 phút

Sau khi tôi thốt ra cái câu: “Người đi quần ở lại” đáng hổ thẹn đó, lập tức hấn biến thành tượng ông phỗng.

Haizz, một lúc sau, hấn ậm ừ cái gì đó nghe rất giống: “bô lô ba la oa oa quạc quạc...” Tôi liền coi như đó là sự đồng ý, lập tức hứng khởi đi mượn quần dự trữ của cô lao công, nhưng rốt cuộc chỉ còn quần xà lỏn. = =

Trên mặt tôi nở một nụ cười gian tà, liền cầm cái quần xấu hổ đó đi vào lớp.

Sau này, tôi sẽ trả bất cứ cái giá nào để được nhìn lại cái khuôn mặt khó coi của hấn khi thấy cái xà lỏn lúc ấy.

Lục đục trong lớp vài phút sau, Mai-thiếu-gia-trong-chiếc-quần-xà-lỏn lập tức ra sân.

- “Chật quá.” Hấn cầu nhàu, trong khi tôi sắp tắt thở vì cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị nhất có thể.

Và bây giờ, chúng tôi đã có mặt dưới sân trường, chuẩn bị cho một cuộc chu du vô tiền khoáng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tôi đèo hotboy về tận nhà

“...Tôi dậm dậm chân, phần nộ kêu lên:

‘Đồ lòng lang dạ thú, mặt dày mày dạn, tìm heo óc bò, @#@##***!!!%\$S\$***!!! Kiếp trước tôi mắc nợ cậu à??’

Hấn ưỡ oài vuốt mặt, phả ra một hơi thở dài:

‘Theo tôi biết, thì kiếp trước kẻ hèn này mắc nợ cậu mới đúng’...”

Tôi cẩn thận đi ra cổng trường tiền trạm, mắt không ngừng nhìn láo liên như ăn trộm.

Lạ thật.

Ngoài đường vắng tanh. O_O

Tôi nheo mắt hoài nghi, thế này là thế nào? Ông tài xế gì đó đó của Hán Khanh, đầu mắt rồi?

Sau khi học tốc chạy vào, tôi thông báo với kẻ đang đứng e thẹn phía sau giàn hoa giấy:

- “Tôi không thấy xe hơi xe hiếc gì sất, cậu có nhớ nhầm không vậy?”

- “Sao có thể?” Hấn hét lên nho nhỏ, nhưng chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên.

Hừm, có nguy hiểm, phải đề phòng phải đề phòng. = =

- “Tôi không biết, vậy cậu cứ đứng đó với cái quần xà lỏn đáng thương hại của cậu đi, tôi về nhà đây.” Tôi nặn ra vẻ mặt nuối tiếc phẩy phẩy tay, chân nhấc lên chuẩn bị cho tư thế cao chạy xa bay. (bay ở đây là bay luôn không quay đầu lại.)

Giọng nói lạnh lẽo kinh dị như vọng lại từ dưới mồ của hấn bỗng đều đều vang lên:

- “Nếu có ai hỏi tôi tại sao đứng đây trong tình trạng này, tôi sẽ nói thủ phạm là cậu.”

Ô ô ô...

Một hotboy tội nghiệp bị nữ fan cuồng lột quần, chỉ chừa quần xà lỏn, sau đó cô ta bỏ đi, để lại một bãi chiến trường!!

Cái chuyện này mà tới tai ba mẹ và 3 gã anh tính như Trương Phi say rượu ở nhà thì tôi tôi là cái chắc.

Bắt lực đến tuyệt vọng, tôi uất ức dậm dậm chân, phẫn nộ kêu lên:

- “Đồ lòng lang dạ thú, mặt dày mày dạn, tìm heo óc bò, @@##***!!!%\$***!!! Kieep trước tôi mắc nợ cậu à?”

Hấn uể oải vuốt mặt thờ dài:

- “Theo tôi biết, thì kieep trước kẻ hèn này mắc nợ cậu mới đúng.”

Mai Hán Khanh, tốt lắm, cậu đã góp phần làm cho nhà thương Biên Hoà có thêm một nạn nhân mới.

Tôi nhăn nhó như khi ăn ớt, trề môi hỏi hấn:

- “Chứ bây giờ ông tài xế đáng yêu đó đã đi chơi tận đâu tận đâu rồi, cậu định về nhà trong trang phục này à?”

Hấn lườm tôi:

- “Đương nhiên là không rồi.”

Tôi suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên vui vẻ đập vai hấn đánh bốp:

- “Hay tôi cho cậu mượn áo khoác, cậu quàng xuống che bớt cái quần đó lại, rồi lấy xe đạp của tôi mà về nhà, tôi đi bộ đi?”

Hấn xoa xoa vai nhìn tôi, sau đó hỏi một câu chẳng ăn nhập gì:

- “Cậu học võ à?”

Tôi tròn mắt nhìn hấn:

- “Sao cậu biết?”

Hấn cười hềnh hếch, nhìn đều không tả được:

- “Cái này, bạn trẻ à, người ta gọi là đo đếm nội công của nhau.”

Tôi: “....”

Đùa à? Gân chập tới rồi mà tôi cứ đứng đây tán phét với cái gã mặc dịch đó như thế này, thật quá sức tưởng tượng mà! >”

- “Thôi thôi, vậy cậu lấy xe tôi đi về đi, tôi đi bộ, đây là thẻ xe, chào nhá!”

Tôi chợt nhớ, hôm nay ba mẹ đi ăn tiệc, chỉ có ba ông anh tôi ở nhà, có trời mới biết họ đã phá sập căn nhà yêu dấu đó hay chưa...

Tôi không hy vọng là cứu được căn nhà, tôi chỉ muốn về thật nhanh để lòi họ ra khỏi đồng đồ nát. = =

Chiếc thẻ xe lơ lửng giữa không trung, nhưng hấn không có vẻ gì là muốn cầm lấy.

Thay vào đó, cái gã Hán Khanh đó chỉ đứng khoanh tay tựa lưng vào tường với vẻ mặt lạnh băng như móng gấu Bắc Cực, ánh mắt rất đẹp giờ bị che khuất bởi hàng mi dài và cong vút.

Hắn không muốn đi, vì đó không phải điều hắn muốn.

Tôi ngăn người một lúc lâu...

Sau đó!

Lập tức!

Ngộ ra!

Ừ, đừng nói cậu thiếu gia này... không biết đi xe đạp?

Tôi là một người có khả năng đọc ánh mắt siêu hạng, nếu hắn có điều gì đó khó nói thì tốt nhất là không hỏi lại, rất phiền phức.

Hán Khanh vẫn đứng chôn chân ở đó, khuôn mặt đỏ lên từ từ, không rõ nhờ vì ráng chiều hay là vì... xấu hổ? Tôi quyết định dẹp chủ đề quan sát nét mặt của hắn ta qua một bên, vì càng nhìn thì tôi càng bị sắc đẹp đó làm cho mụ mị đến đần độn. ==

Được được, bây giờ thì suy đoán của tôi quá chính xác, rõ ràng hắn không biết đi xe đạp, nhưng sĩ diện quá cao nên không thừa nhận, thật là đần quá đi hề hề.

Ăn sung mặc sướng quen rồi, cái phương tiện quen thuộc này cậu ngồi lên chưa chắc đã vững nữa, đồ cậu ẩm rôm, đồ mặt trắng điên khùng, đồ con ruồi, đồ đồ đồ.....!!!!

Nhưng, bây giờ tôi không còn tâm trạng nào mà chửi rửa hắn nữa, đứng đây thêm một lúc chắc tôi lên cơn động kinh vì sốt ruột mất. Hắn không biết đạp xe đạp, thì đành phải...

- “Tôi chờ cậu!” Tôi thờ dài nhìn hắn, sau đó cầm thẻ xe đi thẳng vào bãi.

Đi được một đoạn, tôi nghe thấy có tiếng bước chân miễn cưỡng

chạy theo.

Cái anh chàng này, hoá ra cũng ngoan phết! ^o^

Sau này, tôi mới phát hiện được sự thật... Ngoan cái quần xà lỏn nhà hắn ta y!!!

— 5 phút sau —

Cách trường Olympus một đoạn, một cảnh tượng bất mắt hoành tráng đang diễn ra: Một cô nàng cụ thể nào đó phùng mang trợn má chờ một anh chàng cụ thể nào đó, thật quá ư thu hút người đi đường. ==

- “Phi phi, kinh quá, tóc cậu bay hết vào mồm tôi rồi đây này!”

Hán Khanh ngồi đằng sau, không ngừng lái nhái.

Tôi nghiêng răng bặm môi không trả lời, chỉ cật lực giùng chân. Cái gã tiểu tử thú vị này, ăn cái gì mà nặng kinh hồn!

Thật là lố bịch, trước đây con trai xếp hàng dài dài đòi chờ tôi đi chơi, tôi cũng tuyệt nhiên không ngo ngang, thế mà bây giờ phải è cổ chờ cái gã công tử con nhà giàu này, hôm nay là cái ngày quý quái gì đây?

Đột nhiên.

Trên đường bỗng xuất hiện một ổ gà, à không, ổ voi, cũng không đúng lắm, đó là ổ khủng long!!!! Vì không để ý nên tôi né không kịp cái ổ to đùng đoàng đó, chỉ thấy xe đạp xóc lên một cái, rồi chao đảo suýt ngã, may mà tôi kịp giữ thăng bằng, rốt cuộc con ngựa sắt càn tâng của tôi cũng leo lên được mặt đường bằng phẳng.

Sau khi hoàn hồn, tôi chợt nhận ra:

- “AAAAAAA đồ dê xồm, biến thái, bỏ cái tay ra, ai cho cậu ôm!!!” Tôi gào lên.

- “Tại đường xóc, chứ cha bảo tôi cũng không dám ôm cái vòng eo thùng phuy của cậu, la cái gì mà la!!!” Phía sau có tiếng gào đáp trả.

- “Thùng phuy cái đầu quý nhà cậu, im miệng lại cho tôi, tôi sắp chịu hết nổi rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tìm tôi đập bình bịch.

Đó, hức, đó là cái ôm đầu đời của tôi. T^T

***

Sau một hồi vật vã, gồm ba lần quẹo nhầm đường, bốn lần dừng lại hỏi đường và một lần xếp bánh xe, tôi cũng lết thết đèo được cái tên công tử đó về tận nhà.

- “Wow, nhà cậu đẹp bá cháy con bọ chết!!!” Tôi há hốc mồm chiêm ngưỡng căn nhà, hay nói đúng hơn là căn biệt thự cổ điển tuyệt đẹp toạ lạc trong một khuôn viên rộng lớn.

- “Thì chẳng phải cậu đến đây một lần rồi sao?” Hấn vừa lèm bèm vừa leo xuống xe.

Đêm qua vui không. ....

Đêm qua vui không. ....

Hán Khanh, thật sự cậu không chọc ngoáy người khác thì cậu ngủ không ngon à???

Hấn lười nhác tiến lại phía cổng rồi tựa lưng vào đó, bấm chuông.

Tôi thở phào, sau này tuyệt đối không nên làm việc trong công ty giao hàng tận nhà mới được, nghề này đúng là nguy hiểm quá, haizz.

Tôi nhún pê-đan, chuẩn bị rời đi, thì một giọng nói nhỏ như tiếng côn trùng theo gió thoảng qua tai:

- “Dù sao cũng cảm ơn.”

Tôi quay người lại nhìn Hán Khanh, nở nụ cười thánh thiện từ bi:

- “Có gì đâu, bình thường tôi chở cảm heo cho mẹ còn nặng hơn nhiều, tạm biệt nhá!”

Sau đó lại rất khí phách đập xe dông thẳng. Gì chứ, lạng quạng ở lại hấn gọi vệ sĩ ra đập tôi phù mô như chơi. ==

—— Bóng cô gái đập xe đập lóc cóc rồi đi, chìm hẳn vào bầu trời rực nắng ——

Sau khi chắc chắn cô nàng đó đã đi khuất, Hán Khanh thở ra một hơi, ngồi phịch xuống đường.

Hấn bắt giắc đưa tay lên sờ mặt.

Nóng!

Quá nóng!

Cái khoảnh khắc khi tay hấn bắt ngờ ôm trọn vòng eo thanh mảnh của cô gái ấy, trái tim đột nhiên thấy nhột nhạt khôn tả, giống như có một bầy kiến đang gặm và gặm. Thật kì cục. O_O

Hấn lắc lắc đầu như cố rũ bỏ cái vẻ mặt mơ màng ửng hồng đáng kinh tởm kia ra khỏi mặt, cũng may bây giờ đang chạng vạng, nên lúc này cô ta không phát hiện cái màu sắc hồng hồng hồng hồng trên mặt hấn.

—— Chập tối ——

Ông quản gia trình trọng thông báo với người làm trong nhà một tin trọng đại:

- “Thưa quý vị, cậu chủ bắt đầu yêu rồi.”

Bà bếp làm rớt chiếc muống đang cầm trên tay, kêu lên thảng thốt:

- “Làm sao ông biết hở?”

Ông quản gia cười đắc ý, đưa tay lên xoa cằm, nhưng rồi lật đật bỏ xuống vì nhận ra mình không có râu:

- “Tôi chắc chắn, rõ ràng cậu chủ đang yêu, yêu một cô gái!”

Bác bảo vệ đang tập trung cao độ ngồi đánh cờ vua với anh vệ sĩ, lập tức ngẩng phắt lên hét:

- “Phi phui, chứ không lẽ cậu chủ yêu một chàng trai???”

Ông quản gia bị đội nguyên cục què to sụ trên đầu nhưng vẫn điềm nhiên như không, tăng lơ như không nghe thấy, tiếp tục vui vẻ nói:

- “Thứ nhất, lúc chiều cậu chủ về muộn một cách đáng nghi ngờ. Thứ hai, khi tôi ra mở cửa, đáy mắt thường ngày thờ ơ của cậu chủ lại như đang phủ một làn khói mỏng, lung linh lúng liếng đầy ý cười, cha chả, mặt còn đỏ đỏ hồng hồng nữa chứ! Thứ ba, hiện giờ cậu chủ đang vừa tắm vừa hát.....”

Người làm trong nhà đồng loạt té chúi nhủi hết một loạt.

Riêng bác bảo vệ già vẫn điềm nhiên, ngồi ngấm bàn cờ.

Ông ta nghĩ thầm trong bụng:

- “Lão Đặng quản gia này vốn là vua cửa bom hồi đại học, bây giờ vẫn chứng nào tật nấy. Nực cười, yêu cái mặt mốc của hần! Cậu chủ không phải là người bất thường đến thế, rõ nhảm nhí! Họa chăng cô gái đó từ trên trời rơi xuống giường cậu chủ thì may ra...”

Trực giác bác bảo vệ xưa nay chưa bao giờ sai.

Ông Đặng quản gia lúc này đã dọn bước rồi đi, chuẩn bị lo công việc của mình, nhưng đi được nửa đường thì đột ngột khựng lại, giống như vừa nhớ ra một chuyện kinh hoàng:

- “Ồ, hình như lúc nãy tôi ra mở cửa, cậu chủ đang mặc quần xà lỏn, hết sức khó coi.”

Người làm trong nhà lại một lần nữa đánh rơi quai hàm của mình, nhìn sững sờ khôn tả.

Một giọng nói lạnh lùng, thấp thoáng sự kiêu ngạo đột nhiên từ phía cửa bếp vọng đến:

- “Sao nào? Style đó vừa mát mẻ vừa hòa hợp với thiên nhiên.”

Cổ của mọi người lại một lần nữa hoạt động hết công suất. A, thì ra là cậu chủ... .

Nhưng mà cậu ấy vừa nói là... hòa hợp với thiên nhiên?

Anh vệ sĩ xưa nay vốn ít nói, đột ngột húng hắng ho, căng thẳng lên tiếng:

- “Nhưng, cậu chủ à, nếu muốn hòa hợp với thiên nhiên thì chi bằng cậu lột hết ra đi...”

Hần Khanh sặc.

Ngày hôm sau, bạn vệ sĩ lắng chuyện nào đó lập tức bị cắt lương một tuần.

Lý do: Xâm phạm đời tư của thân chủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ai đã lột quần của Mai thiếu gia?

"...Trên trang chính, ai đó đã căng một cái topic cực lớn màu đỏ choen choét giống như đang mạnh bạo sàm sờ cặp mắt mọi người, mang tiêu đề:

AI ĐÃ LỘT QUẦN CỦA MAI THIẾU GIA???

Tôi mơ hồ thấy một bầy quạ đen hồn nhiên vỗ cánh bay qua cửa sổ..."

“- Trịnh Sơn, anh định hun khói cái nhà này hử?” Qua lớp khẩu trang than hoạt tính phòng độc dày cộp trước mũi, Trịnh Hải gào thảm thiết vào bếp.

“- Khụ khụ, anh Sơn, tha cho bọn em, bọn em không muốn bị xông khói...” Trịnh Lâm ho sặc sụa, trốn dưới gầm bàn rống lên kinh dị.

“- Câm hết ngay cho anh, lâu lâu lão gia ta mới lặn lội vào bếp một bữa, thái độ đó là sao hử?” Trong bếp có tiếng nói yếu ớt vọng ra.

“- Lặn lội cái rắm!! Em gọi 114 đây!!!!” Trịnh Hải gần như sắp khóc thét, anh quờ quạng khắp nơi tìm điện thoại.

Trịnh Sơn là kiểu người mà bất cứ bà nội trợ từ té nào cũng sẽ cầm dao thái thịt xua ra khỏi bếp của họ trước khi hần có cơ hội sờ vào bất cứ thứ gì.

Nhưng, bà nội trợ giỏi nhất của căn nhà này đang cùng bố của họ đi họp mặt lớp.

Bà còn lại, hay còn gọi là em gái họ, đang dung dăng dung dề ở trường, mà nói cái bạn công dân quèn Khiết Du đấy là một bà nội trợ thì chẳng khác gì nói heo có thể mọc cánh bay lên trời. ==

Hết hy vọng rồi.

“- Em nói lại lần cuối, đừng để xe cứu hỏa đến đây, anh sẽ hối hận đấy!!” Trịnh Lâm gào khóc ghê rợn.

Bỗng nhiên.

Xiiiiiiiiiiiiiiii....

“- Cái tiếng quái quỷ gì thế?” Trịnh Hải neho mắt hỏi nhỏ.

----- Cửa chính bị đập ra một cách hoành tráng -----

“- Mọi người có sao không, có ai bị thương không?” Tôi hét lên.

Vừa về tới nhà đã thấy khói bay ra cuộn cuộn từng đợt, đúng như tôi dự đoán. Ba ông anh này, nếu đứng gần một hồ nước, thì họ sẽ nhảy xuống dưới, nếu đang có bão, thì họ sẽ phóng dù ra ngoài. Vậy thì nếu đang có một đám cháy, chắc chắn là họ đang ở trong.

----- Khói bụi mịt mù -----

Một lúc sau, nhận thấy mọi người đang nhìn mình chằm chằm với vẻ mặt ồ-khi-thật-cái-quái-gì-thế, tôi run rẩy liếc xuống thứ đang cầm trên tay và lắp bắp:

“- Em, em tưởng cháy nhà nên đã khiêng bình chữa cháy cạnh cửa vào đây, nhưng mà hình như không phải, hơ hơ, cửa bị hư rồi...”

Trịnh Lâm lồm cồm bò từ gầm bàn dậy, buồn buồn nói:

“- Đúng là có cháy nhà. Nhưng là ở trong bếp...”

Tôi gấn giọng:

“- Đừng nói với em là anh Sơn lại...”

“- Chính xác!!” Trịnh Hải và Trịnh Lâm đồng thanh hú lên đau

đón.

Tôi bực bội gào vào trong bếp:

“- Lão già Sơn, anh rút ra đây cho em”

Không có hồi âm

Trịnh Lâm lật đật vút khẩu trang phóng vào trong bếp, một lúc sau hí hửng xoa xoa tay chạy ra:

“- Không có vấn đề gì cả, lão ta chỉ ngất vì sặc khói thôi...”

Tôi ú ớ nhìn ông anh ba của mình...

Sư huynh, nặn ra một chút lo lắng trên mặt thì anh chết, anh chết à?

----- Một lúc lâu sau đó -----

Sau khi đã cam chịu phục vụ cho ba vị sư huynh của tôi một bữa mì trứng xúc xích no nê, tôi tốt thắng lên lầu tắm rửa.

Hây dà, ngày mai có giờ kiểm tra Hoá của cô Hùng nổi tiếng vô địch với tuyệt chiêu một-phát-ra-đề-cả-lũ-ngồi-khóc, tôi mà không học bài là chết chắc.

Tôi không ghét, cũng không thích môn Hoá. Tình cảm của tôi đối với nó cũng như đối với một chú cún không quen biết ngoài đường: thờ ơ. (miễn nó không cắn tôi là được ==)

Lý do tôi thi vào lớp chuyên Hoá rất đơn giản:

Anh Sơn yêu tha thiết chuyên Lý.

Anh Hải nhiệt huyết tràn đầy với Ngữ Văn.

Toán học là người tình trong mộng của anh Lâm.

Cho nên, tôi thi chuyên Hoá hehe.

Oe oe, nhưng mà, cuối cùng, hôm đó, tôi mãi mãi không thể hoàn tất được đề cương môn Hoá. Nguyên nhân đại loại là...

Khi tôi vừa thay đồ xong, đột nhiên một tiếng gầm như khủng long bị táo bón vang dội âm âm khắp căn nhà, làm rung rinh tủ lạnh, ti vi, bàn ghế:

“- TRỊNH KHIẾT DU CÔ PHI XUỐNG ĐÂY CHO TÔI!!!”

Uh – oh...

Tôi bám thành cầu thang, mặt vẫn còn tái xanh sau cơn chấn động lúc nãy, hết vọng xuống:

“- Ngày mai em kiểm tra Hoá, tha cho em học bài đi!!!!!!!!”

“- BẮT ĐẦU ĐẾM NGƯỢC...”

Khuôn mặt tôi trở nên xanh lè như mông nhái, đành lạch bạch chạy xuống dưới cầu thang với tốc độ mà Bánh xe lửa của Na Tra phải cúi đầu bái phục.

Haizz, sau này nếu tôi muốn làm Cách mạng phân biệt giai cấp trong nhà, chắc là phải tu mười mười mấy nghìn năm nữa...

Dưới phòng khách, ba ông anh của tôi tụ tập quanh bàn ăn, đặt trên bàn là chiếc laptop hiệu quả táo, phóng ra luồng sát khí vô địch.

Tôi thề là khi lại gần, có thể thấy điện phóng ra xoẹt xoẹt từ đôi mắt của ba người bọn họ...

“- Chuyện gì đây hử?” Trịnh Sơn nói, vẻ mặt càng lúc càng ghê rợn.

“- Em em em anh anh anh...” Tim tôi nhảy rumba.

Trịnh Hải từ tốn nho nhã quay chiếc laptop lại, chỉ thẳng vào màn hình, nhe răng cười (mà cũng không giống cười) nói dịu dàng:

“- Em gái yêu quý, sao em không tự xem lấy đi?”

Em gái yêu quý...

Tieu rồi, tiêu chắc rồi.

Sau đó, tôi chuyển sự chú ý của mình vào màn hình máy vi tính.

Và mém nữa là tôi nôn hết bữa tối trong bụng.

Đó chính là trang forum của trường, nổi tiếng với nhiều câu lạc bộ fan, câu lạc bộ cưa bom, blah blah blah. Nói cách khác, đó cũng là một tuần san online, các tin tức về hotboy hot girl trong trường đều được cập nhật 24/7, đầy đủ đến mức khủng hoảng.

Thậm chí, có lần, tôi, ầy, được đọc một bản sơ yếu lý lịch về một anh công tử đẹp giai ưa nhìn, trong đó thậm chí đến chuyện anh ta đi tắm còi áo hay còi quần trước cũng được tác giả điều tra rồi kê khai tất tẩn tặn.

Cho tôi xin đi, forum gì chứ, trang web biến chất thì đúng hơn.

==

Ba ông anh tôi ngày xưa cũng học ở đây, thời huy hoàng họ làm mưa làm gió trên diễn đàn, bây giờ đã gác kiếm ở ẩn nhưng vẫn lâu lâu lượn lên chào hỏi anh em, tôi thấy việc này chứng tỏ họ đúng là những con người ăn no rừng mỡ, luôn nuối tiếc về một thời huy hoàng ngày xưa...

Được rồi, chúng ta cùng quay lại cái vấn đề mắc dịch trước mặt.

Trên trang chính, ai đó đã căng một cái topic cực lớn màu đỏ choen choét giống như đang mạnh bạo sàm sờ cặp mắt mọi người, mang tiêu đề:

AI ĐÃ LỘT QUẦN CỦA MAI THIẾU GIA???

Tôi mơ hồ thấy một bầy quạ đen hồn nhiên vỗ cánh bay qua cửa sổ...

Trong trường này, được tôn vinh làm thiếu gia, và mang họ Mai thì chỉ có thể là cái kẻ mặc quần xà lỏn nào đó tôi vừa đèo về tận nhà. *_*

Run rẩy click chuột vào.

Kẻ nham nhở quỷ tha ma bắt nào đó đã chộp được khoảnh khắc tôi chờ cái tên mặt trắng Hán Khanh đó bằng con ngựa sắt cà lạng tàng của mình...

Khi gió, sao tôi không nhận thấy nhỉ??????????

Quan trọng hơn, kẻ lập topic còn cả gan dùng màu đỏ khoanh tròn vào trang phục của Mai công tử:

Quần!

Xà!

Lòn!

Tôi khóc thét không ra tiếng.

Topic được lập cách đây chưa lâu, nhưng đã có rất nhiều người phản hồi.

Hoa Roi Xuống Cống: “Ày ày, cái cảnh tượng ngựa mất gì đây?”

Yêu Đòi Yêu Người: “- Hotboy lại để con gái chờ, thật quá mất mặt.”

Mông To Mặt Cũng To: “- Hây, ta biết cô nàng này, tên Khiết du, lớp trưởng 11A3, có lần ta phi dế vào đầu cô ả đã bị một trận toàn thân bầm dập, đúng là loại con gái thô lỗ!”

Thịt Chuột Rất Ngon: “- Đại ca, để một cô gái tần anh bầm dập như thế, thật sự là quang vinh đến mức phải khoe ra sao?”

Mông To Mặt Cũng To: “-.....”

Đá Cuội: “- Hố hố, mông to mặt cũng to thì rõ rồi, nhưng về độ dày thì chắc là không bì kịp đâu nhỉ?” *Icon mặt cười hiền*

Hoa Roi Xuống Cống: “- Nhưng ta có một thắc mắc, tại sao trang phục của anh bạn Hán Khanh này lại mát mẻ đến thế?”

Thịt Chuột Rất Ngon: “- Rõ ràng là có gian tình.” *Icon khó chịu*

Yêu Đòi Yêu Người: “- Hán Khanh tại sao anh lại mặc quần xà lòn chứ??????????????? Dân tình đang rất bức xúc đấy.”

Mai Công Tử: “- Thừa lời, không mặc quần xà lòn thì ta mặc váy à?”

Phản hồi đó, rõ ràng là của Hán Khanh – nhân vật chính đang được xì xào bàn tán, bởi vì sau đó mọi người cùng nhau biểu thị sự sững sờ bằng những dấu ba chấm

“.....”

“.....”

“.....”

Sau này, thần dân trường Olympus phần nộ kể lại, sau câu nói mặt dày siêu cấp của Hán Khanh lúc đó, tất cả đều đồng loạt phun!

Phun cơm!

Phun nước ngọt!

Phun trà đá!

Phun kẹo mút!

Phun nước miếng!

Phun khí thế, ganh đua nhau mà phun, có gì phun nấy, một trận mưa thức ăn dưng mành đáp lên màn hình!!

Còn tôi khi đọc được câu đó của hắn, sức lực để phun cũng không còn nữa rồi...

Lại đột nhiên, có một người gắng gượng hỏi thăm hắn câu cuối:

Hoa Roi Xuống Cống: “À, nhưng rốt cuộc là vì sao cậu phải mặc thứ đó?” O_o

Mai Công Tử: “- Không mặc chẳng lẽ khoe hết ra chạy lông nhông phơi mông ra gió?”

Tôi chới với.

Trịnh Sơn cười nhạt: “Hay lắm, hậu bối các người ngày càng lợi hại.”

Tôi hận anh Mai Hán Khanh, anh đi chết đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Tôi biết anh nguy hiểm rồi, nhưng anh càng nói thì đời tôi càng teo tóp đó AAAAA!

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhảm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Phao ời phao à

"Trịnh Lâm nhún vai:

"- Em thấy tôi qua các anh phản ứng hơi quá, giống như gái mới lớn lần đầu mọc mụn ý. Thật sự đến tuổi này rồi thì yêu đương cũng là chuyện dễ hiểu, Khiết Du nó....

"

Giọng Trịnh Sơn chậm rãi bay đến:

"- Chú có tin tôi cho chú điểm tâm bằng giấy vệ sinh không?

"

Trịnh Lâm hải hùng cụp mông chạy thẳng lên lầu, để lại phía sau một vạt khói hết sức nghệ thuật...

"

(Lời tác giả: Chương này có thể mọi người sẽ thấy hơi lan man, nhưng đó chính là khởi đầu cho trận chiến ác liệt của nữ chính và nam chính, vậy nên, có gì không vừa ý thì cứ từ từ nhận xét ha. ^^)

o.O.o

Rốt cuộc, tối hôm đó, tôi gặp ác mộng. = =

Nhân vật chính của cơn ác mộng này, đương nhiên là anh thiếu gia cà chón vô địch họ Mai nào đó.

Trong giấc mơ, tôi thấy hắn làm nhiều trò rất biến thái, mà nếu kể lại ở đây chắc chắn quý vị độc giả không phun thì cũng nghẹn, vậy nên, chỗ này xin tình lược~~~~

Nhưng vấn đề chính ở đây là, sáng nay, khi tỉnh dậy, tôi phát hiện ra mình chưa học bài!!!!!!!!

Sau khi xem cái topic láo xược chết bầm đó xong, hình như tôi qua tôi đã bị ba lão anh mà chê quỷ hồn hời cung như điên... Hỏi tôi khi trăng núp vào bầu trời đầy sao, hỏi cho đến khi mắt tôi bắt đầu díp lại...

Hôm nay!

Kiểm tra rồi!

Tôi vò đầu bứt tai!!!!

Trên đời này còn đạo lý hay không???

Ô ô ô tuyệt vọng quá, làm sao đây làm sao đây, tôi không muốn xoi trứng, tôi không muốn trở thành đại lý buôn bán trứng gà trứng ngỗng!!!! >o

Một lát sau, bộ não thiên tài chợt của tôi loé sáng.

Đúng rồi, chính là cách đó, đúng!

Vẫn còn kịp! Vẫn còn cứu vãn được.

Tôi ngẩng mặt lên trời, hùng hục khí thế hét:

"- Phao ơi ta đến đây!!!!

"

----- Nhiệt huyết tràn đầy -----

Mãi mà chưa thấy em gái xuống ăn sáng, Trịnh Lâm khều khều vai Trịnh Sơn:

"- Gọi nó xuống nhá?

"

Trịnh Hải núp mặt sau tờ báo to sụ:

"- Chú không thấy lão ta vẫn còn đang giận đến nỗi mặt chuyển màu liên tục như tắc kè à? Gọi Khiết Du xuống chẳng khác nào gọi mồi lửa cho một quả bom siêu bự!

"

Trịnh Lâm nhún vai:

"- Em thấy tối qua các anh phản ứng hơi quá, giống như gái mới lớn lần đầu mọc mụn ý. Thật sự đến tuổi này rồi thì yêu đương cũng là chuyện dễ hiểu, Khiết Du nó....

"

Giọng Trịnh Sơn chậm rãi bay đến:

"- Chú có tin tôi cho chú điểm tâm bằng giấy vệ sinh không?

"

Trịnh Lâm hải hùng cụp mông chạy thẳng lên lầu, để lại phía sau một vạt khói hết sức nghệ thuật.

----- Cốc cốc cốc -----

"- Tùn à? Sao lâu quá vậy? Muộn rồi!!

" Giọng Trịnh Lâm lạnh lạnh ngoài cửa.

Tôi toát mồ hôi hột chép công thức hoá lên mảnh giấy bé rí rí, bực bội nói vọng ra:

"- Làm ơn đừng có gọi tên ở nhà của em ra đây. Hôm nay em ăn sáng dưới căn tin, bây giờ xin đừng làm phiền.

"

"- Thì anh đang cố gắng làm điều đó đây!

"

Tôi trợn mắt, á, viết sai rồi!!!!

"- Trịnh Lâm anh vui lòng khép cái mồm đáng yêu của anh lại, không thì anh không còn cơ hội nghe nó hét nữa đâu đấy! Ôn ào thế này, làm sao em viết phao cho xong được chứ???

"

Ngoài cửa im lìm.

Hí hoáy một lúc, tôi chơi với phát hiện, hình như lúc nãy quả thực nói sai cái gì đó mất rồi...

Chưa kịp có động tĩnh, đột nhiên cửa phòng tôi bị đập ra rất đẹp mắt!(Nếu ai cũng ra vào như thế này chắc tôi nói với mẹ tháo hết cửa ra là vừa, haizzz...)

Trịnh Sơn bẻ tay rôm rốp đứng ngay ngưỡng cửa, nheo mắt đe dọa:

"- Nghe nói, em đang làm phao hi?

"

Tôi liếc mắt ra phía sau, thấy Trịnh Lâm chết tiệt đột nhiên có hứng thú ngắm nhìn đôi dép đi trong nhà của mình.

Ồi xong rồi...

Trịnh Sơn im lặng bước đến bàn học của tôi, cầm tờ phao lên lắc đầu:

"- Thật không ngờ em lại tệ đến mức này....

"

Tôi nước mắt lưng tròng, kéo kéo tay áo anh...

"- Kéo kéo cái gì??? Làm có cái phao cũng không nên thân, thật là quá mất mặt!

"

Tôi nghệt ra.

Trịnh Sơn gắt:

"- Làm cái gì mà chảy mắt ra như thế? Làm phao là phải chép lên khăn giấy, nếu chúng ta đang xem trộm thì còn lý giải được là đang chùi nước mũi. Em viết lên tờ giấy to sự thể này chẳng khác gì gào lên rằng ồ-ồ-ồ-tôi-đang-phao-đây-mọi-người-thấy-thế-nào?

"

Trịnh Hải gục gặc đầu.

Tôi há mồm tròn mắt nhìn ba vị sư huynh yêu dấu của mình, hoá ra bọn họ cũng từng...hê hê hi hi he he...

Trịnh Sơn xoa cằm, bình luận thêm:

"- Còn nữa, anh biết làm phao thì phải càng nhỏ càng tốt, nhưng em viết thế này, rớt cuộc đề kiến đọc hay là đề ruồi đọc? Khó coi chết đi được...

"

Tôi cười tươi như hoa mùa xuân, nắm tay anh lắc lắc lắc lắc:

"- Đại ca, anh tài ghê!

"

Trịnh Lâm trầm tĩnh bổ sung:

"- Hắn ta từng nổi tiếng toàn trường với kĩ tích chép bảng tuần hoàn nguyên tố hoá học lên tóc...

"

Tôi lườm anh ta, hừ, đừng có mà cưa bom, tóc của Trịnh Sơn có phải rẽ tre đâu...

Trịnh Sơn đột ngột hét lên:

"- Còn đứng ngây ra đó, làm thôi!

"

Tôi bẹt miệng ra, hồi ngơ ngác:

"- Làm cái gì?

"

Anh nháy mắt:

"- Làm phao, hỏi thừa, cùng làm sẽ nhanh hơn đúng không?

"

----- Cảm động vô ngần -----

Sau đó, trên đường đi học, Trịnh Sơn giảng giải cặn kẽ cho tôi về giá thị trường của các loại phao, cách chuyển phao, giấu phao, làm thế nào để không bị phao đề....

Trịnh Sơn anh nên viết sách về chuyên đề này đi!!!!

Tối trước công trường, anh nhìn thẳng vào mắt tôi, nói:

"- Em không được lạm dụng. Chỉ khi cùng đường mới phải sử dụng thứ này, còn không thì tự học bài vẫn tốt hơn, phải chứ?

"

Tôi cười he he nhìn anh nói nhỏ:

"- Vậy trong quãng đời học sinh của mình anh cùng đường hơi bị nhiều đúng không?

"

Trịnh Sơn tái mặt, vung tay cốc tôi một cái đầu điên, sau đó quay xe lóc cóc chạy đi. Nhưng không sao, tôi là người rất độ lượng, quan trọng nhất ở đây là anh ấy đã hoàn toàn tha thứ cho tôi, ya hô!

Trịnh Lâm và Trịnh Hải đứng phía xa, giờ ngón cái lên cười toe toét.

Vào giây phút đó, tôi bỗng nhiên nhận ra một điều, làm em gái của những ông anh xấu xa, thật sự không tệ chút nào.

Cảm giác ấm ấm dễ chịu lan toả trong tim, tôi đứng bất động cười vui sướng, bất chấp ánh mắt kì dị không giấu diếm của người đi đường. = =

---- Giờ kiểm tra đã đến -----

Cô Hùng nhịp nhịp cây thước gõ trừu danh, chậm rãi đi qua đi lại.

Tôi im lặng nhìn đề bài trước mặt, thật sự muốn khóc mà không có nước mắt.

Oa oa oa soạn phao nhằm đề cương rồi!!!! Công cốc rồi!!!!

Vật vờ cắn bút nhìn xuống, cuối cùng tôi quyết định câu nào làm được thì làm, còn nước còn tát, tuyệt đối không đầu hàng.

"sột sột sột

"

Tôi tròn mắt nhìn sang bên cạnh...

Gã tiểu tử họ Mai nào đó đang phi bút như bay, phát ra tiếng sột sột vô cùng hoành tráng.

Tôi bủ môi.

Khoe mẽ!

Tôi lại nhìn xuống bài của mình... Hức, nếu nói hấn khoe mẽ thì tôi cũng sẵn sàng mặt dày khoe mẽ mà!

Quan trọng là, tôi có cái cốc khô gì để mà khoe đâu... -_-

"- Ê.

" Như một vị cứu tin, Đầu Đình ngồi bàn trên hào hứng quay xuống nhìn tôi.

"- Hửm?

" Tôi nhưn mày. Muốn giúp thì giúp đại đi, còn làm duyên làm dáng, rõ lằng nhằng!

"- Nhìn lưng cô Hùng kia!

"

Tôi nhắm mắt, cụt hứng:

"- Nhìn cái đầu cậu, trên lưng cô ý có dán phao hay sao mà phải nhìn chứ?"

"

"- Thì đúng là như vậy mà.

" Cậu ta tỉnh bơ đáp.

Tôi!

Lập tức!

Lia mắt sang tấm lưng kiêu kì của cô Hùng!

Trên đó, chễm chệ một tờ phao được dán hết sức đẹp mắt, hết sức tinh tế. Kê nào nội công ghê rợn thế nhỉ?

Tôi ngửa mặt cười, hôm nay nếu trúng số tôi cũng chẳng ngạc nhiên đâu!

Thế là, nếu có ai tình cờ đi ngang qua lớp 11A3 sẽ thấy một cảnh tượng hết sức quái dị: Cô giáo đi đến đâu, ánh mắt học sinh hau háu nhìn theo đến đó...

Được một lúc, sau khi cô Hùng đi ngang chỗ tôi khoảng 4 lần, đột nhiên tờ phao bị tróc ra!!!

Ồ ồ ồ!

Cả đám kinh hoàng nín thở nhìn nhau.

Một cơn gió mạnh hồn nhiên thổi qua, tờ phao trên lưng cô cũng hồn nhiên đáp xuống....

Đáp xuống bàn của tôi!!!

Tôi có cảm giác như đang đặt móng trên một tổ kiến lửa, lo lắng bứt rứt đến tê liệt, chưa kịp có biện pháp thủ tiêu tờ phao thì....

Cô Hùng từ từ xoay người lại....

Thời khắc thập tử nhất sinh, cơ hồ như bản năng của tôi đã trở dậy. Thế là, túm lấy phao, ném sang bên cạnh, trúng đâu thì trúng, ai xui lão nương mặc kệ!!

"- Á à....

" Giọng nói khủng bố của cô Hùng vang lên.

Tôi cầu trời khấn phật, lạy ông Địa ông Thổ ông Táo, cùng tất tần tật những vị thần biết và chưa biết tên, cho tôi qua ải đi sau này tôi sẽ học bài mà!

"- Hán Khanh, vào lớp mới chưa được bao lâu, đã gian lận thi cử rồi?"

"

Giọng cô giận dữ nhưng vẫn mềm mỏng đến toát mồ hôi. ==

Í, tôi thoát rồi!!

Đang cười sung sướng, đột nhiên nhìn sang bên cạnh, hình như lúc này tôi đã hồn nhiên ném phao sang bàn của bạn Hán Khanh gương mẫu bên cạnh....

Đôi mắt hán ta như có lửa cháy tí tách, nhìn tôi căm hận.

Tieu rồi, nếu hán nổi khùng khai tên tôi và đám con trai trong lớp bày trò, thì tiêu chắc rồi.

Nhưng, sự việc lại không như tưởng tượng.

Sau khi bị tịch thu bài, Hán Khanh ngoan ngoãn theo cô Hùng xuống phòng Giám thị viết bản kiểm điểm, tuyệt nhiên không hé răng.

Chỉ là trước khi ra khỏi cửa lớp, hán nhìn tôi một lúc với cặp mắt có hình giá treo cổ, trên trán mang một thông điệp: cậu teo rồi cưng ạ. -_-

----- Tóc tôi dựng đứng -----

Cuối cùng, giờ kiểm tra cũng kết thúc.

Khi cô Hùng ra khỏi lớp một lúc, đột ngột có tiếng hét của Mi Xào Giòn:

"- Thắng ơi hình như mày làm phao nhảm rồi!

"

Thắng - tên cậu con trai cả gan ịn phao lên lưng cô Hùng, găm lên:

"- Đừng hòng dọa tao. Đừng có đùa!

"

Mi Xào Giòn nét mặt thê thảm như bãi phân mèo, lắc đầu chìa quyển sách giáo khoa ra chỉ chỉ.

Thắng nhìn một lúc, sau đó kêu

"trời

" một tiếng rồi bất tỉnh.

Hay nói đúng hơn, là cả lớp cùng nhau lăn ra bất tỉnh.

Từ đó trở đi, ai nhắc đến từ phao là thế nào mặt tôi cũng chuyển sang màu xám ngoét. Thật ra học bài kĩ lưỡng, chính là cách có điểm

"10

" dễ dàng nhất.

Và rồi, trời ơi, tôi còn đắc tội với anh bạn Hán Khanh ngồi bên cạnh nữa... Hắn ta sẽ trả thù tôi rất thê thảm, chiều nay về nhà, chắc tôi phải cuốn gói sang biên giới trốn mất thôi.

Tội lỗi, tội lỗi, haizz.

Thật không may, lần này trực giác tôi lại rất đúng. Sau này, tôi đã bị anh bạn đó trả thù đến sống dở chết dở, khổn khổ cùng cực...

Oan gia ngồi cùng bàn, chẳng chóng thì chầy cũng có hoạ lớn, câu nói đó rõ ràng là dành riêng cho sự kiện đáng ghi nhớ này...

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhảm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Haizz... “- Khiết Du, nào cậu rõ ràng không có nếp nhăn.” Hán Khanh cười thô bỉ nói.

.....

“- Nói!!!”

“- Tớ không biết, đánh chết tớ cũng không biết!!!”

“- Rắc rắc rắc!!!”

Vào giữa giờ ra chơi, từ trong lớp 11A3 bỗng vọng ra những tiếng động dị thường.

Nếu chúng ta thử tò mò lại gần, nhìn vào trong, sẽ còn một cảnh tượng muôn phần dị thường hơn thế nữa....

Tôi một chân đạp lên bàn (rất may hôm nay có tiết Thể dục, không phải mặc váy =>) rất hùng dũng, nắm lấy cổ áo Mi Xào Giòn, rít lên:

“- Tiểu tử to gan, dám làm không dám nhận??”

Mi Xảo Giòn mặt mày xám ngoét:

“- Tớ thật sự không biết...”

Rắc rắc rắc!!! Tôi bẻ tiếp cây thước thứ hai, ném xuống đất.

Toàn bộ con trai trong lớp đứng thành một vòng tròn quanh bàn của Mi Xảo Giòn, lăm lét nhìn nhau.

“- Tôi hỏi lần cuối, có phải cậu dán kẹo cao su Doublemind lên ghế Hán Khanh không?” Mắt tôi long lên sòng sọc, nhìn Mi Xảo Giòn gằm gừ.

Cậu ta gào lên đau đớn:

“- Không phải Doublemind mà là Big Baboon!”

Đám con trai đứng xung quanh nhìn nhau lắc đầu. Bạn trẻ này thật sự trình độ quá thấp kém.

Khoé miệng tôi cong thành một nụ cười ngọt ngào, nhìn kẻ đang co rúm trước mặt:

“- À há, rốt cuộc cũng chịu thừa nhận. Trẻ ngoan không nên nói dối, như thế là rất hư, đúng không?”

Mi Xảo Giòn toát mồ hôi lạnh, máy móc gật đầu:

“- Là tớ, tớ làm. Không liên quan gì đến mấy tên kia...”

Tôi đưa tay xoa xoa mái tóc xoăn tít của Mi Xảo Giòn, hí híp nói:

“- Tiểu anh hùng, rất có chí khí.”

Mi Xảo Giòn: “.....”

Đầu Đinh biến tiếng cười khùng khục thành một tiếng ho rất nghệ thuật.

“- Vậy, nếu thật sự thủ phạm là cậu...” Tôi mân mê mẫu thước gãy, giọng nói ém xuống thành dịu dàng đến quái dị...

Bọn con trai xung quanh chấp tay cầu nguyện cho linh hồn của Mi Xảo...

“- Thì mau phun ra, kẹo cao su đó cậu mua ở đâu?” Tôi cười toe toét.

Mi Xảo Giòn ú ớ...

Ô ô ô... Cô ấy hỏi nguồn gốc của mớ kẹo đó, chẳng lẽ là định đến đót cửa hàng? Trả thù cho Hán Khanh? Mới gặp có một ngày mà họ đã tình sâu nghĩa nặng như vậy, thật sự Mi Xảo mắc tội khi quân rồi – Đám con trai thâm thủy nhìn nhau.

Bằng chất giọng run run, Mi Xảo Giòn nhìn tôi, mắt ầng ậng nước:

“- Khiết Du, tha cho tớ. Tớ làm vậy bởi vì tưởng hấn chọc ghẹo cậu...”

Tôi nghi hoặc nhìn cậu ta, lắc lắc đầu:

“- Hán Khanh không chọc ghẹo tôi.”

Thật ra hấn chỉ quấy rối, sàm sỡ, khinh bỉ, biến thái với tôi thôi!

Mi Xảo Giòn lập tức liến thoắng, ánh mắt loé lên sự thâm hiểm:

“- Đương nhiên... đương nhiên là không chọc ghẹo. Tha cho tớ lần này đi, chỗ kẹo đó chính là lấy từ cửa hàng của dì tớ đó. Lần sau tớ sẽ rút kinh nghiệm, không trêu chọc bạn trai của cậu nữa...”

BẠN TRAI???? Hai chữ đó dội một dư âm chất chứa trong đầu tôi...

“- Mi Xảo, cậu làm ơn nhắc lại, cậu vừa nói cái gì?”

Cậu ta lắp bắp sợ hãi:

“- Thì tớ nói...”

“- Tôi thà làm bạn gái của quả xoài còn hơn nhận tên đó là bạn trai. Đầu óc các cậu bị kiến tha hết rồi à? Muốn chọc điên bản cô nương đúng không????” Tôi gào lên.

Bọn con trai trong lớp càng nghe càng thấy đầu mình ong ong u u. . .

“- Tôi hỏi cậu mua đám kẹo đó ở đâu, chỉ chỗ cho tôi tôi mua với. Thật sự hôm qua rất công hiệu, gã công tử họ Mai đó thậm chí không gỡ được quần ra khỏi ghế, cho nên lần này tôi quyết định, sử dụng liều lượng gấp đôi. Các cậu đã thông chưa?” Tôi giận dữ hươ hươ tay, nói hùng hồn.

Nhưng mà, tại sao cả lớp không ai hưởng ứng hết vậy, tại sao họ lại nhìn tôi như nhìn một bãi phân mèo?

“- Mặt tôi có dính gì à?” Tôi nghi ngờ.

Đầu Đinh lấp bắp trong cổ họng:

“- Đằng sau...đằng sau...”

“- Đằng sau có cái gì????”

Tôi đột nhiên mơ hồ thấy một luồng khí nóng rực phả vào cổ, kèm theo đó là một giọng nói hết sức điềm đạm:

“- Đằng sau có cái gì cậu định dùng kẹo cao su tiếp tục ám hại ấy mà.”

Tôi: “@@^\$\$%***!!!”

Hán Khanh, rốt cuộc là kiếp trước tôi đã làm gì cậu, tại sao bây giờ cứ theo ám tôi chứ...

Hắn đã về lớp tự lúc nào, đứng khoanh tay nhìn tôi cười híp mắt:

“- Không sao, cứ tự nhiên.”

Tự nhiên cái con khỉ. ==

Đúng lúc đó, thầy Lâm dạy Toán bước vào lớp như một vị cứu tinh, tôi lật đặt phi về phía chỗ ngồi, hét:

“- Học sinh, nghiêm!”

----- Kim đồng hồ nhả nha bò -----

Tôi vật vã ôm quyển đề cương, trong lòng khóc như mưa như gió...

Nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi từ tiểu học đến giờ chính là môn Toán. Mỗi lần thi còn khổ sở hơn bị tảo bón cấp tính... Lên trung học Phổ thông cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, thật bất hạnh. ==

“- Khiết Du, lên bảng sửa bài 4!” Giọng thầy Lâm đột ngột bay đến.

Tieu rồi, bài đó tôi chưa làm xong, tiêu rồi. tôi sắp thành tượng gỗ trên bảng rồi...

“- Đáp án là $16xy^2$.”

Tôi cau mày nhìn sang. Là Hán Khanh. Hắn vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ điềm đạm ngồi làm bài, nhưng giọng nói vừa rồi, là của hắn.

Đừng có mơ, tôi không dễ dụ đâu.

Thế là khi lên bảng, tôi quyết định, ngoài đáp án Hán Khanh cho ra, những thứ còn lại đều đúng.

Sau khi phân vân một hồi, tôi quyết định lấy đáp án là: $6xy^2$ ...

Một lúc sau, khi sửa bài, thầy Lâm lắc đầu nhìn tôi, dùng phấn đỏ sửa lại: $16xy^2$ ...

Tôi cá lắm...

“- Khiết Du, nào cậu rõ ràng không có nếp nhăn.” Hán Khanh cười thô bỉ nói.

Tên này cao siêu đến mức đến mức đọc được suy nghĩ của tôi, biết được tôi sẽ viết cái gì ư? Haizz, cũng phải thôi, vì tôi là người phàm, còn hắn, hắn là người ngoài hành tinh té giềng á á á á!!!

Thật kinh khủng, hắn biết tôi sẽ không tin lời hắn nên, nên hắn đưa đáp án đúng, mẹ oi!!!!

"- Nhưng tôi không được đi với người lạ."

"- Trước lạ sau quen, không sao cả." Cậu ta khoát tay cười gian xảo.

Tôi mím môi:

"- Nhưng rốt cuộc cậu muốn gì?"

"- Khiết Du, cậu làm ơn bình tĩnh đi." Phi Long cau mày.

"- Hừm???" Sao cậu ta biết tên của tôi?

"- Trịnh Khiết Du, lớp 11A3 trường Olympus, nhóm máu O, cao 1m68, nặng 60 kg, thích màu xanh biển, số điện thoại 09XXXXXX, ghét ăn bông cải, số đo ba vòng..." Cậu ta tuôn một tràng ồ ạt.

Tôi sợ hãi nhìn cậu ta:

"- Bạn trẻ, cậu không phải là hacker đó chứ?"

Phi Long xoa cằm cười không nói...

Chao ôi...

"- Nhưng mà rốt cuộc tại sao hôm nay lại bắt cóc tôi?" Tôi quay lại vấn đề chính.

"- Tôi muốn làm hoàng tử của cậu." Phi Long cười một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, nhìn tôi vui vẻ nói.

Tôi lườm cậu ta, khoát tay:

"- Được thôi, hoàng tử, cứ gọi ta là mẫu hậu."

Phi Long: "....."

Tôi hài lòng ngồi thoải mái, chỉ ít phải dằn nát cái ý định tán tỉnh của cậu ta đã, rồi mới yên tâm nói chuyện. Cậu tưởng tôi tầm thường à?

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hẹn hò bất đắc dĩ

Nơi mà Phi Long đưa tôi đến, hoá ra chính là sân bóng. Đó là một mảnh đất rộng, xanh ngắt và ngập nắng, quanh năm lúc nào cũng lồng gió, hồi bé tôi thường ra đây chơi thả diều, hoặc đào kho báu với lũ bạn.

Phi Long lôi tôi xuống xe như một bịch khoai tây (tôi nhăn nhó), sau đó phẩy phẩy tay ra hiệu cho ông tài xế lái xe về.

Thế là trong khoảng sân rộng mênh mông ấy, chỉ còn lại tôi và cậu ta...

Mọi người thông cảm, nhưng thật sự đầu óc tôi từ lâu đã bị phim truyền hình gặm mòn, vậy nên, ở hoàn cảnh này, tôi đột nhiên nảy ra những suy nghĩ vô cùng, khụ, không lành mạnh. ==

"...Tin giờ chót, vào ngày X tháng Y năm Z, ở một sân bóng tại quận T, người ta phát hiện xác một thiếu nữ mặc đồng phục học sinh, hay nói đúng hơn là mặc những gì còn sót lại của bộ đồng phục đó. Nạn nhân không mang theo giấy tờ trên người, hiện vụ án đang được chờ điều tra làm rõ...."

Tôi rùng mình, đẹp, không nghĩ linh tinh nữa, cùng lắm tôi sẽ cho cậu ta một chương bất tỉnh nhân sự rồi bắt xe ôm về, cảnh tượng nói trên hoàn toàn không phải dành cho tôi, không phải dành cho tôi ô ô ô!!!

Mặt khác, trực giác của tôi mách bảo, cậu ta không phải người xấu.

Đang đắn đo một cách hoảng loạn, thì bỗng nhiên có một hình ảnh hay ho đập vào mắt tôi, làm tôi nhất thời đàn mặt ra như một cái bánh bao mốc, không suy nghĩ được điều gì nữa.

Đó là... Phi Long cậu ta đột nhiên sáng khoái cười áo ra á á á á!!!! >"

Tôi rú lên:

"- Biết ngay cậu là thứ dê lồn xồm biến thái mà, bớ làng nước ơi cứu tôi với, ở đây có một tên họ Sở lưu manh, biến chất, @@#****\$\$%^*##%!!!!"

Phi Long hoảng hồn dùng tay bịt miệng tôi lại, thế là tôi lấy hết sức bình sinh cắn cậu ta một phát!

"- Cậu im lặng thì tôi sẽ buông ra. Dùng câu xức quyền cũng chẳng có tác dụng đâu, tôi bị cắn quen rồi." Cậu ta gầm gừ.

Tôi vẫn kiên cường găm găm nhay nhay bàn tay cậu ta như găm một cái đũa gà, cậu ta vẫn ngoan cố không chịu buông.

Thế là, người đi đường hôm ấy được nhìn thấy một cảnh tượng trên cả không khiếp. >_

Một thiếu niên ở trần rất phong lưu, dùng tay bịt miệng một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng nàng thiếu nữ này lại ờ, không bình thường, liên tục găm ngon lành tay của người thiếu niên.

Một cậu bé kéo tay ông nội mình, chỉ chỉ về hướng đó hỏi:

"- Ông ơi, hai anh chị ấy đang tập võ ạ?"

Người ông nhìn theo, sau đó mặt mày tái mét như lục bình trôi, hốt hoảng bịt mắt đưa cháu lại, rồi rít nói:

"- Bì, con đừng nhìn, nhìn vào sẽ hư!!!!"

Haizz, đầu óc người lớn quả là...

Sau khi tôi nhay nhay găm găm tay Phi Long được vài phút, cậu ta bắt chợt nghi hoặc nhìn tôi, hỏi bằng giọng kì quái:

"- Khiết Du, rốt cuộc cậu đã chích ngừa chưa?"

Tôi nhả tay cậu ta ra, ngơ ngác:

"- Hửm???"

Phi Long đẩy tôi ra, buồn rầu nhìn bàn tay của mình, bị thương nói với tôi:

"- Tôi không muốn bị bệnh dại..."

Tôi: "....."

Lại đột nhiên nhìn kĩ cậu ta, quả thật tiểu mỹ nam này có thân hình không tẻ, rất săn chắc, không có bụng cũng không mềm nhão, eo thon thon rắn rỏi...

Phụt

Dòng máu mũi thanh xuân của tôi đột nhiên phun trào.... Haizz, điều này có thể lý giải được, trước đây tôi chỉ toàn thấy ba ông anh đáng tuổi bố lão của mình ở trần thôi, tương đối nhàn nhèo, còn đây đây đây là một mỹ nam hùng hực sức sống, nước miếng tôi chưa rót long tong long tong đã là may lắm rồi. * _ *

Phi Long cười híp mắt:

"- Hehe, không tòi chứ?"

Tôi lấy lại bình tĩnh, cười thô bỉ nói với cậu ta:

"- Đúng là không tòi, cậu làm ở đâu mà hàng tốt thế, trông rất tự nhiên..."

Thiện tai, câu nói này rõ ràng đã đá văng toàn bộ chút nữ tính còn sót lại trong người tôi. ==

Phi Long nghiêng răng trêu trạo, trông như thể quần cậu ta đang bốc cháy. Đúng rồi, tôi không nhìn nhầm, cái vẻ mặt đó, rất ít người có khả năng biểu cảm được...

"- Ròng Diên, bạn gái mới hả?"

Phía sau đột nhiên có tiếng hét ầm ĩ, tôi ngạc nhiên quay người lại, lập tức nhìn thấy một đoàn quân những bạn nam ở trần, đi chân đất lạch bạch như vịt chạy về phía này, nhìn rất hào hứng... (thứ lỗi cho tôi có cách so sánh này, nhưng thật sự tôi không tìm được từ nào thích hợp hơn nữa >")

Phi Long nhe răng cười toe toét với tôi, tự hào nói:

"- Đây là đội bóng của tôi..."

Tôi nhìn họ một lúc, sau đó gục gặc đầu:

"- Thế thì chắc là cậu đảm nhận công việc hoạt náo viên?"

Cậu ta sa sầm mặt, đôi mắt màu tro sâu thẳm nhìn tôi nguy hiểm:

"- Trịnh Khiết Du, cậu đừng ép người quá đáng."

Tôi rút đầu lại. >_

Cậu ta liếc tôi bằng ánh mắt liệu-hồn-tôi-bắn-chết-cậu-đấy, nói với đám con trai đứng tò mò trước mặt, bình tĩnh nói:

"- Các cậu, đây là người giữ đồ mới của chúng ta."

Tôi lướt tôi sặc.

Phi Long lại quay sang nhìn tôi, làm động tác khoe ra hàm răng nanh nham nhở, phối hợp với đôi mắt híp lại như lươn, nói nôm na là cậu ta đang cười với tôi, nói mềm mại:

"- Phải không Khiết Du?"

Tôi toát mồ hôi hột, gật đầu kịch liệt:

"- Đúng đúng, tôi tới đây để giữ đồ, giữ người luôn nếu cần."

Mọi người nhìn nhau, nở nụ cười kì quái.

Tôi tự khinh bỉ bản thân mình.... T^T

"- Tại sao chưa bắt đầu nữa? Làm cái trò gì thế?" Một giọng nói quen thuộc vang lên làm tôi giật mình.

Phi Long vui vẻ nói:

"- Xong ngay đây, Hán Khanh, cậu đúng là thiếu kiên nhẫn quá."

CHƯƠNG 13.2:Hẹn hò bất đắc dĩ

Ờ, hình như vừa rồi tôi nghe nhầm? >"

...Hán Khanh?

Ừay, giọng nói vừa rồi, rõ ràng là của hấn, cái gã âm hồn bất tán đó!!!!

Tôi thật sự nên mời thầy cúng về nhà giải hạn trừ tà rồi...

Tại sao tại sao, Trái đất này bé lắm sao, tại sao đi đâu cũng đụng độ hấn??

Từ trong đám người lố nhố, một thiếu niên cao lớn lừng lững bước tới, đôi mắt hổ phách u minh gần như đồng màu với ánh nắng chiều rực rỡ.

Hán Khanh...

Nhưng đôi mắt của hấn thật sự không phải là thứ tôi quan tâm, điều khiến tôi đơ lờ ở đây chính là, hấn cũng đang ở trần!

Hấn không cao hơn Phi Long bao nhiêu, nhưng vai lại rộng hơn, nên nhìn hấn có vẻ rất to con. Một giọt mồ hôi từ trên cổ hấn lười biếng chảy dọc xuống bụng và mắt hút trong cặp quần....

Không sai, tôi bị hấp dẫn bởi một giọt mồ hôi quý quái.

Ghét hay không cũng mặc, tôi phải nhìn, đây là của trời cho, bắt buộc phải nhìn, nhìn cho no mắt thì thôi! Nếu đánh giá Phi Long là xúc xích heo thì gã Hán Khanh này là xúc xích nhân phô mai. \$_\$

Được rồi, tại sao lại có xúc xích ở đây...

"- Con nhỏ đó làm cái quái gì ở đây thế?" Hán Khanh nheo mắt hỏi Phi Long.

"- Giữ đồ." Phi Long nhún vai đáp gọn lỏn.

Tôi âm thầm rơi nước mắt, bọn tư sản các người đúng là khinh người quá đáng. [T_____T]

"- Long, ra đó xếp lại đội hình đi, tôi có việc cần nói với bạn ờ, Khiết Du đây." Hán Khanh đột nhiên nói.

Phi Long há miệng định nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, cậu ta nham hiểm nháy mắt với đám lố nhố xung quanh, thế là cả lũ kéo nhau ra giữa sân đứng ngẩn đầu đếm mây... =_ = Các cậu còn cách nào khác thể hiện sự lịch sự đẳng hoàng hơn không hử?

Tôi nhìn Hán Khanh một lát, sau đó cả hai buột miệng gần như cùng một lúc:

"- Sao lại ở đây?"

Tôi ho khẽ:

"- Cậu nói trước."

Hắn nói cụt lủn:

"- Đá bóng."

Tôi cũng cụt lủn:

"- Giữ đồ."

"- Giữ đồ con khi! Với tính cách của cậu thì điều này còn phi lý hơn cả việc Napoléon được sinh ra từ trái đào nữa!" Hắn nhìn tôi nghi hoặc.

Tôi bắt lực nói lớn:

"- Tôi bị bắt cóc mà!!!!"

Hán Khanh cào cào mái tóc của mình, khiến nó dựng đứng lên như một bó chổi đen nhánh:

"- Hừ, vậy cậu có biết ai đã chụp lên cảnh cậu chở tôi về bằng xe đạp rồi tung lên forum trường không?"

Tôi quẩn mông lùi lại, nhìn hắn sợ hãi:

"- Quý thần ơi, thì ra, Hán Khanh, cậu tự ki tới mức tự chụp hình rồi đăng lên mạng...."

Hắn gất lên, trong đáy mắt có một đám lửa cháy bập bùng:

"- Không phải tôi, là Phi Long đó! Cậu ta không phải người xấu, nên cậu sẽ không gặp nguy hiểm. Vấn đề chính ở đây là, cậu ta đã chú ý đến cậu. Tôi không biết động cơ thực sự đằng sau những bức ảnh đó là gì, nhưng đề phòng vẫn hơn, tránh xa Phi Long ra!"

Tôi nhìn hắn một lúc, sau đó, loé lên một suy nghĩ.

Lẽ nào, Hán Khanh ghen với tôi?

Lẽ nào, hắn ta và Phi Long là, ừm?

Tôi có một cô bạn nói khó là hủ nữ thứ thiệt, nên vấn đề này cũng không xa lạ lắm...

Vậy thì, ờ, tôi là mầm mống phá hoại tình yêu của Phi Long và Hán Khanh? Vậy nên, hắn bảo tôi né ra? = = Chắc, vấn đề càng lúc càng rắc rối... Nhưng đây là cách giải thích hợp lý nhất rồi, tôi không tìm ra được bất cứ lý do nào khác cả... >"

Haizz, tại sao trai đẹp càng ngày càng hiếm, mà bọn họ cứ quay sang yêu nhau chứ.... T_T

Sau đó, tưởng tượng cái cảnh gã Hán Khanh đó và Phi Long nắm tay nhau đi dạo tung tăng đã làm tôi buồn ối gần chết..

"- Này, suy nghĩ cái gì đấy? Nãy giờ có nghe tôi nói không vậy?" Giọng nói ghê rợn của Hán Khanh bay vèo đến.

Tôi bưng tỉnh, lúc lắc đầu vài cái, sau đó hào sảng nói với hắn:

"- Yên tâm, tôi sẽ tránh xa Phi Long, cậu hoàn toàn có thể tin cậy nơi tôi."

Hắn nhìn tôi nhú mày nghi ngờ:

"- Được như vậy thì tốt."

Tôi cười nịnh nọt xun xoe nhìn hấn chớp chớp mắt:

"- Vậy chuyện cái phao....cậu đã hết giận chưa?"

Hán Khanh quay lưng lại, vừa đi vừa nói:

"- Tôi không giận."

Tôi thờ phào, rốt cuộc cũng thoát rồi!!

"- Nhưng tôi vẫn trả thù."

Hấn nói nốt, sau đó đi mất dạng...

Cậu cậu cậu nói vậy là thế nào? Đồ nhỏ mọn, đồ thù dai, vậy mà bảo là không giận. ==

Ây da, mà tôi đột nhiên thấy vô cùng tò mò, nếu Phi Long và Hán Khanh là...thuộc dạng đó, vậy thì ai đóng vai mềm yếu, ai đóng vai mạnh mẽ nhỉ?
(Tác giả: Thiện tại cái cô này lậm quá rồi!!)

Một lúc lâu sau, đám con trai đó cũng kết thúc trận bóng. Rất may tôi sức nhớ ra nên đã gọi điện về nhà báo trước, bị mẹ mắng một trận >"

Mô phật, rốt cuộc tôi có còn là con ruột của bà không??

Khi trận đấu kết thúc, tất cả đường ai nấy đi, Hán Khanh sau đó cũng mất hút. Còn tôi thì bị Phi Long lôi lên xe, đi vòng vèo khắp nơi ăn gói đu đủ, chè bạch khúc, bánh trắng nướng...

Rốt cuộc cậu ta coi tôi là người hay là heo? ==

Sau đó tôi phát hiện, Phi Long cũng không đến nổi. Tuy có hơi tự cường và kiêu ngạo, nhưng thật sự cậu ta rất vui tính. Về lâu dài có một người bạn như thế cũng hay.

Nhưng, tôi cũng phải giữ khoảng cách giữ khoảng cách...

Gì chứ, tôi cũng không nên phá hoại tình cảm người khác đúng không? Tôi là một người rất nhân hậu mà. >_

Đến 8 giờ tối cậu ta mới thả tôi về nhà.

Lại một điều nữa khiến tôi run sợ, cậu ta biết cả địa chỉ của tôi? Tôi chưa nói gì mà... Lúc cậu ta bảo sẽ đưa xe đạp của tôi về tận nhà, tôi không để ý, nhưng mà, trời ơi...

Hán Khanh nói đúng, nên né kẻ này càng xa càng tốt.

Khi mẹ mỉm cười ra mở cửa, Phi Long lễ phép chào bà, sau đó nói nhỏ với tôi:

"- Khiết Du, buổi hẹn hò này làm tôi rất hài lòng..."

Tôi đứng ngu muội nhìn theo chiếc xe BMW đó mất hút trong màn đêm, khóc thét không ra tiếng..

Phi Long, cậu là đồ lường tính biến thái, nam hay nữ gì cậu cũng chấp tất, Trái đất không nên chứa chấp một sinh vật như cậu!!!

Hán Khanh, tôi không dụ dỗ Phi Long của cậu, là cậu ta dụ dỗ tôi, tôi không chịu trách nhiệm >_

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhảm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tôi không phải là heo, không phải là heo

Trịnh Sơn cầm chiếc bánh bao chiên béo ngậy, vàng rộm và thơm phức đưa qua đưa lại trước mặt tôi như đang thôi miên, miệng rì rầm:

- “Ủm ba la bánh bao xí muối, trần châu hạt dẻ...”

Tôi nuốt một ngụm nước miếng xuống, thòm thèm đong đưa tròn mắt theo miếng bánh thơm ngon mỡ màng kia, nghếch mũi lên hít lấy hít để.

- “Em chưa ăn tối đúng không?” Trịnh Lâm hí hóp mắt cười hỏi.

Tôi gục gặc đầu, ánh mắt vẫn dán vào cái vật tròn xoe bóng mỡ đó, thè lưỡi ra liếm bờ môi khô khốc của mình.

Trịnh Sơn cố tình đong đưa miếng bánh chậm hơn, cười sâu xa nói với tôi:

- “Muốn ăn chứ?”

Tôi tiếp tục gật.

- “Vậy thì mau nói với anh, lúc này em đã hẹn hò với ai?”

Khoé miệng tôi giật giật.

Thì ra là thế, bắt tôi trôi như một khoanh chả lụa bì trên ghế thể này, lại còn sử dụng món mà tôi thích ăn nhất làm mồi câu, rốt cuộc chỉ là muốn điều tra cái chuyện hẹn hò chết dẫm đó. == Tiểu nhân, đúng là tiểu nhân!

Miếng bánh bao vẫn lười nhác trôi bồng bềnh trước mặt, quyen rũ đến bốc lửa, nước miếng của tôi lại tứa ra không ngừng.

- “Em không muốn ăn? Vậy thì anh đành cho nó đoàn tụ với vài người anh em trong này thôi.”

Trịnh Sơn thở dài xoa xoa bụng, miệng há to, chuẩn bị nhét em bánh bao đáng thương vào.

Tôi có thể nghe bé bánh bao đang kêu gào cầu cứu!

- “Được rồi được rồi, em nói!” Tôi vùng vẫy cất lực, mắt tròn lên.

Trịnh Sơn hạ miếng bánh xuống, cười nhăn nhơ như bịch bánh phở:

- “Tốt lắm, vậy thì trả lời anh, cậu ta có, ờ, có xấu trai không?”

Tôi đăm đăm nhìn miếng bánh bao chỉ cách vài bước chân mà tưởng như cả nghìn dặm đó, chờ dần hồi lâu rồi rặn ra được vài chữ:

- “Xấu kinh khủng, xấu dã man, xấu đến khốc thét.” Tôi dùng vẻ mặt sinh động nhất của mình, ra sức biểu cảm.

Phi Long, chị xin lỗi chú, cái này là mục đích biện minh cho hành động. ==

- “Ủm, chiều cao cậu ta thế nào?”

- “Cỡ cỡ cái hột vịt.” Giọng tôi càng lúc càng nhỏ lại.

Ờ thì, hơ hơ, ba ông anh của tôi mà mang giày cao gót vào chắc chỉ đứng tới nách cái hột vịt đó thôi. ==

- “Đi học bằng xe gì?”

Tôi lên chúi mồ hôi:

- “Cậu ta nghèo rách nghèo nát, đến trường còn phải kéo thêm một chiếc xích lô chở khách...”

Thiện tai, Phi Long mà nghe thấy câu này chắc sẽ cho chiếc BMW đó cát nát bảy người tôi thành một bãi rất khó coi. >__

Thông tin hôm nay cậu ta nói với tôi, ngoài họ tên, lớp, địa chỉ, và số điện thoại ra, còn lại đều sai bét. ==

Tôi nhóm máu AB chứ không phải O, thích màu tím chứ không phải xanh, và bông cải là món khoái khẩu của tôi!

Ngoài ra...60 kí...

Phi Long, xin lỗi cậu, nhưng cậu có thấy con heo 60 kí nào mảnh mai như tôi chưa?? ==

Tuy nhiên lúc đó tôi cũng không muốn đính chính, cứ để cậu ta nghĩ như vậy đi, tôi không sợ mất hình tượng, chỉ sợ mất mạng thôi.

Nhưng thật sự cậu ta cho rằng tôi 60 kí ư...

Tôi nhìn đồng hồ, á, thôi chết, trễ hẹn rồi, quên bég đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nội gián, hacker và những chuyện khác

Gần mười giờ đêm.

Trịnh Hải (anh thứ hai của Khiết Du) rung đùi ngồi bên chiếc máy vi tính, gõ chữ lạch cạch, lạch cạch. Ánh sáng từ màn hình hắt lên khuôn mặt cười hí hửng của anh, nhìn thật kì dị.

Kì dị cũng phải, anh đang nói chuyện với người vừa hẹn hò em gái mình mà.

Kề bên kia vẫn im lặng. Trịnh Hải sốt ruột gõ thêm một câu vào khung hội thoại.

Trịnh Hải: "Hẹn hò thế nào?"

Một lát sau, bên kia văng ra một khuôn mặt cười nham hiểm.

Phi Long: "Tốt, cảm ơn cậu."

Nụ cười trên mặt Trịnh Hải toét ra rộng hơn.

Trịnh Hải: "Tốt á? Tớ không nghĩ vậy đâu. Lúc nãy Khiết Du đã mô tả cậu bằng ba câu rất thâm: Thứ nhất là xấu đã man, xấu tàn bạo. Thứ hai là lùn như cái trứng vịt, thứ ba là nghèo rách nghèo nát..."

Phi Long: "Cậu quên là con gái thường nói ra những điều trái với lòng mình à?"

Trịnh Hải: "..."

Trịnh Hải và Phi Long là anh em tốt nhiều năm nay. Khó khăn hoạn nạn, lúc nào cậu ta cũng sẵn sàng giúp đỡ anh, vậy nên hai hôm nay, khi cậu ta nhờ vả anh một số chuyện kì lạ, Trịnh Hải cũng không tiện từ chối.

Chuyện kì lạ ở đây nói huych toẹt ra là, hầy, cậu ta điều tra thông tin cá nhân của Khiết Du – em gái anh.

Hỏi lý do thì cậu ta không trả lời, cứ một mực năn nỉ, lại còn hào phóng đưa ra yêu cầu mua lại mớ thông tin đó với giá rẻ, làm anh đành phải "miễn cưỡng" đồng ý.

Tuy nhiên, anh cũng có nói bậy một số chỗ, dù gì thì Khiết Du cũng là em gái yêu quý của anh, nếu tiết lộ toàn bộ thông tin cho cái gã Phi Long này thì chẳng khác gì dâng heo quay vào miệng cọp.

Chẳng hạn như, nói bậy về cân nặng...

Hình như anh nói bậy hơi nhiều.

Bên kia đột ngột gửi thêm một tin nhắn mới.

Phi Long: "Trịnh Hải, cậu vẫn chưa tin tưởng tớ, đúng không?"

Anh bùng tỉnh, vội vàng khom người tiếp tục gõ máy.

Trịnh Hải: "Cậu nói linh tinh gì thế?"

Phi Long: "Tớ không tin Khiết Du nặng 60 kí."

Trịnh Hải: "Cậu bé thử xem, nhìn vậy chứ..."

Một dòng chữ phần nộ từ bên kia nhảy qua, cắt ngang câu nói anh đang soạn.

Phi Long: “ Từ lúc đọc sơ qua, tớ đã biết cậu lừa tớ một số chuyện. Lúc kéo cô ấy vào trong xe, tớ ước lượng Khiết Du chỉ nặng khoảng 52, 53 kí. Nhưng thú vị một chỗ là khi tớ nói lại mở thông tin hồ lớn đó cho cô ấy, Khiết Du hoàn toàn không có ý định đính chính, các cậu coi tớ là đồ ngốc sao?”

Trịnh Hải: “Đầu... đầu có, he he.”

Phi Long: “ Lần này tớ nghiêm túc.”

Trịnh Hải chui mồ hôi, cái chữ nghiêm túc này anh nghe Phi Long nói hình như cả tỷ lần rồi..

Anh chưa bao giờ thấy cậu ta đi cùng một cô gái đến lần thứ hai, tốc độ thay bạn gái của Phi Long có thể khiến Don Juan xách dép chạy cả dặm.

Nhưng cậu ta khác những kẻ sát gái thông thường ở chỗ, cậu ta có luật chơi. Khi Phi Long muốn chơi đùa với một cô gái, cô ta sẽ được thông báo cái luật chơi mắc ói đó, nếu chấp nhận thì ở lại, không đồng ý thì làm ơn cút sang chỗ khác.

Thật ra, đáy mắt Phi Long đôi lúc thấp thoáng cái gì đó rất u ám.

Trịnh Hải: “ Phi Long, cậu định chơi đùa với trái tim của mình đến bao giờ?”

Bên kia đã offline từ lúc nào, để lại một khung hội thoại xám xịt.

Trịnh Hải thờ dài rồi tắt máy, lục đục vurun vai chuẩn bị trèo lên giường.

Bỗng, một luồng hơi lạnh ngắt phả vào cổ anh, kèm theo giọng nói âm binh quỷ sứ không lẫn vào đâu được của Trịnh Sơn:

- “ Hải à, thì ra chú mày chủ mưu.”

Trịnh Hải khiếp đảm quay người lại, thấy Trịnh Sơn và Trịnh Lâm đã ngồi thù lù sau lưng mình từ lúc nào, âm thầm quan sát.

Chết tiệt, anh quên đóng cửa phòng!

Chết tiệt, bọn họ chân có lót lụa à, tại sao anh không nghe thấy gì?

- “ Thì ra đó là lý do lúc Khiết Du mô tả về cuộc hẹn hò, chú mày chẳng tỏ vẻ gì là quan tâm.” Trịnh Sơn lạnh lùng kết luận.

- “ Bán rẻ em gái, đáng tội lột da đầu.” Trịnh Lâm hừ mũi bổ sung.

Trịnh Hải bất giác đưa tay sờ lên mái tóc mình, mặt tái như mông nhái.

----- Cùng lúc đó, tại nhà Hán Khanh ----

Hắn bắt bình nhìn lên màn hình máy vi tính, hai hàng lông mày lạnh lùng khẽ nhíu lại, kéo theo cặp mắt hơi xéch màu hổ phách, tạo nên một vẻ mặt nghiêm nghị khó chịu.

Tên hacker đó đã trở lại.

Hán Khanh sớm đã bộc lộ tài năng trời phú của mình, tuổi nhỏ tài cao, được ông Phong giao cho một phần nhỏ công việc kinh doanh của mình. Vốn là một thiên tài máy tính nên dạo gần đây, hắn được giao điều tra dấu vết một tên hacker khét tiếng trên mạng.

Tên hacker này không phải hacker mũ trắng, nhưng cũng không phải mũ đen nốt. Y làm việc cho công ty bảo vệ phần mềm Blue Phoenix (Phụng hoàng xanh) với tên gọi Kẻ Mộng Du.

Cơ cấu làm việc của Kẻ Mộng Du đại loại là như thế này.

Thí dụ, khi công ty Blue Phoenix nhắm tới khách hàng là một tập đoàn tiềm năng, họ sẽ giới thiệu phần mềm của mình, với chức năng bảo vệ thông tin tối mật của tập đoàn đó.

Phần mềm này hắn không được rõ nó hoạt động như thế nào, nhưng một số tập đoàn là đối tác kinh doanh của cha hắn đã hết lời khen ngợi.

Nhưng nếu như có một tập đoàn X không đồng ý mua phần mềm của họ, Blue Phoenix sẽ làm thế nào?

Lúc đó là việc của Kẻ Mộng Du.

Blue Phoenix sẽ cho hacker của họ đột nhập vào hệ thống thông tin của tập đoàn X, nếu đột nhập thành công, Kẻ Mộng Du sẽ để lại lời nhắn làm bằng chứng. Từ đó suy ra, nếu Kẻ Mộng Du làm được, thì sẽ còn nhiều hacker khác làm được, do vậy, đó chẳng khác nào lời quảng cáo quỵến rũ nhất cho sản phẩm phần mềm của Blue Phoenix.

Đương nhiên, một số tập đoàn hùng mạnh hoàn toàn tin tưởng vào bức tường lửa cũng như hệ thống bảo vệ thông tin của mình, vui vẻ để cho Kẻ Mộng Du thử sức.

Vấn đề ở đây là, lần thử sức nào, Kê Mộng Du cũng thành công oanh liệt.

Y là một hacker mạnh đến biến thái.

Hán Khanh trong đầu xác định Kê Mộng Du là con trai, vì chẳng có cô gái nào làm được những điều khủng khiếp này.

Blue Phoenix nhờ Kê Mộng Du mà thu lại lợi nhuận khổng lồ, nhưng họ cũng không biết chân tướng thật sự của y, chỉ tiến hành trả tiền công qua một tài khoản ảo trên mạng.

Và bây giờ, Kê Mộng Du đang nhắm đến tập đoàn bất động sản của gia đình Hán Khanh.

Việc đột nhập này thực ra rất nguy hiểm, vì nếu đột nhập thành công, Kê Mộng Du hoàn toàn có thể ăn cắp dữ liệu, thậm chí là cài vi rút vào hệ thống lưu trữ của tập đoàn, hay tào tợn hơn là bán mớ thông tin khổng lồ đó cho đối thủ kinh doanh.

Nhưng trước đây, Kê Mộng Du chưa từng làm bất cứ điều gì trong số đó.

Điều này làm Hán Khanh thắc mắc.

Nếu y cần tiền đến mức phải làm hacker, thì tại sao lại không nảy sinh lòng tham trong những lần đột nhập?

Thật khó nghĩ.

Nhưng bây giờ, điều cần quan tâm là phải tập trung đối phó với Kê Mộng Du, vì y đang bắt đầu tìm cách tấn công hệ thống phòng vệ.

Hán Khanh hít một hơi, đẩy mắt tuyệt đẹp loé lên tia sáng dữ dội.

----- Trận đấu kinh hoàng nổ ra -----

Suốt đêm đó, có hai người thức trắng để đấu trí với nhau.

Suốt đêm đó, máy tính của họ gần như bốc cháy.

Kết quả: Bất phân thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lấy thân trả nợ

- “Mọi người nhìn kia, mắt của họ kì quái quá.”

- “Ồi chà, vết thâm thật là đồng đều nha!”

Đám con trai trong lớp xì xầm bàn tán liên tục, cặp mắt không ngừng nhìn láo liên về phía hai người đang...ngủ bù ở cuối lớp.

- “Khiết Du và Hán Khanh có cặp quảng thâm y như nhau, lẽ nào đêm qua họ...” Đầu Đinh kích động găm móng tay, vui vẻ thao thao bất tuyệt.

BÓP!

Một chiếc dép dũi dằng ôm thảng lấy cái miệng đang tía lia của Đầu Đinh, làm cậu chàng lão đảo.

Tất cả không buồn tìm kiếm thủ phạm, Thiên hạ đệ nhất phi dép của lớp này, còn phải tìm nữa sao?

- “Ném chuẩn đấy.” Hán Khanh nằm bẹp trên bàn, khuôn khục cười tán thưởng.

- “Quá khen, quá khen rồi.” Tồi híp mắt nói, lại tiếp tục đưa tay lên miệng ngáp.

Chết tiệt thật, hán ta có cái lúm đồng tiền, làm nụ cười của hán nhìn như một đứa trẻ, khi thật, nhưng thật sự là dễ thương quá đi!!

Tôi vẫn nằm dài trên bàn, nhưng tâm trí đã theo gió bay tít lên trời.

Hán Khanh thật sự rất ít khi cười, chỉ có cười nham hiểm, cười nửa miệng, cười khinh bỉ, cười biến thái, nhưng cười để lộ hai cái lúm đồng tiền nhỏ xinh kia, đây là lần đầu tiên tôi được chứng kiến.

- “Cậu chảy dãi kìa.” Hán Khanh đột nhiên lười nhác lên tiếng.

Tôi vừa nói gì về dễ thương ấy nhỉ? Quên đi!

- “Ồ, sao mắt của cậu...” Tôi nói, lại tiếp tục đưa tay lên che một cú ngáp long trời lở đất nữa.

- “Thức khuya học bài.” Hấn đáp cụt lùn, rồi tiếp tục nhắm nghiền mắt, trên khuôn mặt treo bốn chữ “XIN ĐỪNG LÀM PHIỀN”.

Tôi chán nản nhún vai, tiếp tục ngủ.

Cả hấn và tôi đều biết rằng, cái lý do đó chỉ có quý mới tin. ==

----- Một ngày tẻ nhạt, buồn chán bên cạnh một gã tẻ nhạt, buồn chán lại trôi qua -----

Ra về.

Tôi tung tăng nhảy chân sáo ra khỏi cổng trường, cuối cùng cũng thoát cái tên đười ươi họ Mai đó, thật là thoải mái quá đi.

- “Đứng lại đó.”

Tôi lèm bèm, ừ thì đứng, chứ không lẽ nằm lại đó?

- “Giày của tôi đâu?” Hán Khanh một tay xách balô, một tay chỉnh headphone, vô cùng, vô cùng phong trần bước tới trước mặt tôi.

Tôi nhún một bên mày lên, giả vờ ngây thơ.

- “Hôm qua tôi đã nhắn tin nhắc cậu rồi mà? Định chọc tôi tức chết hả?” Hấn tăng âm lượng lên một chút, cặp mắt rất đẹp bắt đầu nổi lửa tung bùng.

Oài, cái tên này chẳng có óc hài hước gì cả. >_____

Sau mười phút tiếp tục nghe hấn giảng giải về giá trị thực sự của đôi giày pa tin rách đó, mặt tôi đã trở thành một đồng rất khó coi. ==

- “Nhưng tôi không có tiền, tôi cũng không muốn nợ cậu!” Tôi bắt lực gào lên, tiếp tục túm cổ áo hấn lắc lẩy lắc để.

- “Tôi có cách cho cậu trả nợ.” Hán Khanh đột ngột nói, vẻ mặt vẫn lạnh như băng.

- “Ý, cách gì? Chỉ cần trong khả năng của tôi, tôi sẽ làm tất!!” Tôi buông áo hấn ra, cười cười mong chờ.

Khi tôi nhận ra điều đó, thì đã quá trễ. Đôi mắt màu hổ phách trong vát của hấn lập tức lộ rõ nụ cười đắc thắng, khoe miệng mỏng thanh tú cong lên thành một nụ cười mê hoặc. Đây chính là vẻ mặt của một người thợ săn sau khi đã săn được con mồi mà mình mong chờ bấy lâu, có vui vẻ, có đắc chí, có cả một chút... ác độc!

Hán Khanh kéo tôi lại gần, thì thầm:

- “Khiết Du, làm bạn gái tôi nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhảm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bùm! Tôi có bạn trai rồi

Tôi cảm thấy “ĐỪNG” một tiếng, đầu óc mình trở nên ong ong u u, rồi loạn đến mức mặt đất dưới chân dường như đang chao đảo.

- “Bạn... bạn gái???”

Hán Khanh lại khoanh tay, đứng thẳng người, ánh nắng cuối chiều bao bọc lấy thân hình kiêu hãnh và thẳng tắp đó, tạo nên một khung cảnh đẹp như phim thần thoại.

- “Thừa lời, chẳng lẽ cậu muốn làm bạn trai tôi?” Một làn gió tinh quái chọt luôn qua mái tóc đen nhánh, mềm mại của hắn, làm nó khẽ lay động, mang theo nét gì đó ngỗ ngược.

- “Nhưng nhưng nhưng, cậu vừa nói Bội Di gì đó là vợ chưa cưới của cậu, sao có thể...” Tôi liú cả lưỡi, mồ hôi bắt đầu xuất hiện từng giọt to tướng trên mặt.

Hắn lại đưa tay lên cào mái tóc mình như một cậu nhóc khó chịu, và chỉ có tôi, chỉ có kẻ loạn óc như tôi mới thấy hành động đó là cuốn hút đến khóc thét. >_

- “Đó chính là lý do. Tôi không có cảm tình với Bội Di, vì vậy, cần có cậu làm bạn gái hờ để cô ấy tự nguyện rút lui.” Hán Khanh điềm tĩnh giải thích, khuôn mặt vẫn lơ đãng như thể đang bàn luận về loại quần yêu thích của hắn.

Tôi cất lực chùi mồ hôi, Hán Khanh cậu đúng là có bản lĩnh bắt cá nhiều tay, đầu tiên là Phi Long, sau đó là cô vợ chưa cưới Bội Di, tiếp đến nữa là tôi, sau này chắc chắn cậu sẽ bị đánh ghen đến thân tàn ma dại!!! ==

Như đọc được suy nghĩ của tôi, hắn lại cất giọng đều đều:

- “Yên tâm, tôi vốn không có hứng thú với trò chơi tình tay ba, thật sự không có thời gian. Chỉ có đám đàn bà con gái các cậu cứ như đám ruồi nhặng bâu lấy tôi, phiền phức khôn tả.”

- “Nói vậy, chắc cậu tự nhận thấy bản thân mình có sức hút tương đối giống một bãi phân nhỉ?” Tôi dài giọng.

Hán Khanh: “.....”

Thế nào, Hán Khanh, tiếp tục dương dương tự đắc đi chứ, chúng tôi là ruồi nhặng, chúng tôi đương nhiên thích bâu nhất chỉ có thể là cái thứ mất vệ sinh đó thôi, cậu còn gì để nói không? @_@

Chợt nhận thấy hắn đang bắt đầu có triệu chứng lên cơn nhồi máu cơ tim, tôi lật đật chuyển đề tài.

- “Khụ, chúng ta đang nói về cái gì ấy nhỉ, à, cậu muốn tôi làm bạn gái hờ? Người đẹp trai như cậu, hô một tiếng là con gái ùn ùn phi tới, tại sao nhất thiết phải là tôi?”

- “Bởi vì trong một thoả thuận làm ăn, cả hai bên đều phải bị ràng buộc bởi vật chất cụ thể, chẳng hạn như cậu đang nợ tôi mười lăm triệu. Còn những cô gái khác, hoàn toàn là mang tính tình cảm, rất dễ lâm vào hoàn cảnh đi-thì-dờ-mà-ở-cũng-không-xong!” Hắn lạnh lùng giải thích.

Tôi gục gặc đầu, bắt đầu suy nghĩ.

- “Vói lại, chỉ có cậu là đủ tiêu chuẩn làm bạn gái một bãi phân như tôi thôi.” Hắn lại tàn nhẫn bổ sung.

Thiện tai, Hán Khanh cậu đúng là thù dai quá đi...

- “Thế nào, làm bạn gái tôi một tháng nhé?” Hắn sốt ruột hỏi.

Haizz, lúc này quả thật tôi có suy nghĩ linh tinh, mơ mộng đủ thứ, rốt cuộc mèo vẫn hoàn mèo, Hán Khanh vẫn là Hán Khanh, hắn đúng là lý trí đến vô cảm.

Sao đột nhiên, cảm thấy thất vọng.

Không lẽ nào, tại sao tôi phải thất vọng chứ? Lạ lùng.

- “Này, mười lăm triệu cho ba mươi ngày, vị chi mỗi ngày năm trăm nghìn, tiền công như vậy là quá cao rồi. Lâu lâu tôi sẽ sắm ít đồ cho cậu, được chưa? Nếu Bội Di bỏ cuộc sớm hơn quãng thời gian đó, tôi sẵn sàng giải thoát cho cậu. Còn không đồng ý thì đưa tiền đây!” Hắn đột ngột tuôn một tràng.

Cậu nghĩ tôi là đồ mặt dày đến mức chấp nhận làm bạn gái cậu chỉ vì một đôi giày rách ư, vậy thì cậu nghĩ đúng rồi đấy, trong vòng một tháng, tôi sẽ cho cậu sống không bằng chết, tán gia bại sản, kakaka!!!

Tôi nghe răng cười toe toét, khí thế vỗ vỗ vai hắn, hùng dũng nói:

- “Ô kê con gà đen. Tôi đồng ý. Thoả thuận xong!”

Sau đó tung tăng cầm cặp tốt thẳng về nhà.

----- Nắng chiều thần thờ nhảy nhót trên vĩa hè -----

Đáng tiếc, cô gái vừa quay lưng đi hoàn toàn không nhìn thấy nét cười ảm áp của chàng trai lúc này còn lạnh lùng đó. Dưới ánh hoàng hôn dần tắt, chàng trai ấy đứng ngây ngốc nhìn theo cho đến khi bóng dáng cô khuất hẳn nơi chân trời.

.....

Tối.

Ăn com xong, tôi phi thẳng lên lầu. Sau một hồi vật vã lăn lộn với mớ bài tập khổng lồ, tôi bật máy tính, buồn chán vào Yahoo! Messenger.

Í, có lời mời kết bạn mới?

“Hán Khanh muốn thêm bạn vào danh sách bạn bè.”

Lúc sáng hán có hỏi địa chỉ yahoo của tôi, thì ra là vậy.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng nhấn nút “đồng ý”.

“Bạn bè [Hán Khanh] đã online.”

Hiện giờ danh sách bạn bè của tôi bị bao phủ bởi một màu xám xịt thê lương, chỉ có nick của gã chết dẫm nào đó là vẫn phát sáng nhấp nháy như đang trêu chọc, tôi bực mình!

BUZZ!

Một khung hội thoại màu xám đen đơn giản đột ngột nhảy lên màn hình! Là Hán Khanh?

Hán Khanh: “Bạn gái yêu quý ơi...”

Tôi gửi lại một icon ói mửa hoành tráng.

Hán Khanh: “Ói rồi à? Vậy chừng nào sinh?”

Du Du Thần Thông (tôi chứ ai ^^) : “Cậu có tin tôi cho cái mặt bánh trai của cậu làm quen với đôi dép Lào của tôi không?”

Hán Khanh: “Dép khủng long, bốn thiếu gia ta không thèm”

Du Du Thần Thông: “.....”

Im lặng vài phút, bên kia tiếp tục nói.

Hán Khanh: “Du Du Thần Thông? Tên với chả họ, kì quái chết đi được, phải là Du Du Thần Kinh mới đúng!”

Mô phật, cái tên này ngoài đời vừa nghiêm nghị vừa lạnh lùng, tại sao trên thế giới ảo hán ta mồm mép kinh khủng đến thế? ==

Trong đầu tôi chọt bay qua một từ kinh điển: Lộ bản chất...

Hán Khanh: “Chơi Doodle không?”

Mặt tôi nghệt ra như một trái bí đỏ.

Du Du Thần Thông: “Doodle là cái móc xì gì?”

Hán Khanh: “Đúng là đồ náo phăng. Để tôi bật lên đã.”

Vài phút sau, tôi đã hiểu thế nào là “Doodle”. Đó là một trò chơi vẽ tranh online trên yahoo, bạn dùng chuột vung vẩy vẽ vờn nhăng nhít, người đang nói chuyện với bạn đương nhiên cũng đồng thời nhìn thấy cái hình ảnh đáng xấu hổ đó. >_

Tôi thấy trò này căn bản là na ná trò “Bé tập vẽ” dành cho các em mẫu giáo. ==

Lúc này, Hán Khanh đã dùng chuột nguyệt ngọc được một bãi vàng vàng nâu nâu trên màn hình, điểm xuyết vài đốm đốm đo đo xanh xanh. Rải rác đó đây còn một nhúm gì đó màu đen đen... >o

Hán Khanh: “Cái gì đây?” Kèm theo đó là một cái mặt cười.

Du Du Thần Thông: “Á á Hán Khanh cậu đúng là đồ mất vệ sinh, thô bỉ, vô văn hoá!! Xóa ngay xóa ngay!”

Im lặng vài giây.

Hán Khanh: “ Có đầu óc cậu mới là thô bi ấy! Cái này là mì Ý Spaghetti!”

Tôi tròn mắt nhìn cái ờ, cái đồng bắt mắt trên màn hình, bắt giác không lạnh mà run.

Hán Khanh, nếu cậu gọi cái đấm này là mì Ý thì Picasso phải đội mồ sống dậy tát vào mặt cậu mất thôi. = =

Trình độ hội hoạ của tên này, căn bản là vô phương cứu chữa.

Hán Khanh: “ Đến lượt cậu.”

Tôi bặm môi, tự hỏi bản thân vì sao giờ này lại ngồi đây chơi trò chơi dành cho trẻ mẫu giáo với kẻ mà tôi ghét nhất quả đất như thế này, rốt cuộc vẫn là không trả lời được.

Cuối cùng, tôi hạ quyết tâm, lấy màu hồng quậy một cục thù lù trên màn hình, sau đó hào hứng hỏi:

Du Du Thần Thông: “ Cái này là cái chi?”

Hán Khanh: “ Nếu tôi đoán không lầm thì, đó là miếng kẹo cao su mà ai đó đã ị lên ghế tôi lúc trước, cậu nhớ dai cái sự kiện đó ghê nhỉ?”

Tôi sặc, sao sao sao hần biết??? = = Cái đó, hần nhận ra cái đồng hồng hồng đó là kẹo cao su ư? >_

Hán Khanh rút cuộc cậu có phải là người Trái đất không?

Hán Khanh: “ Không phải tôi thông minh đâu, tại vì cậu quá đần thôi.”

Du Du Thần Thông: “ Không được, bản lúc này không tính! Làm lại!”

Hán Khanh gửi một icon ngao mạn, bình tĩnh “được” một tiếng.

Tôi hí hửng vẽ một bãi tròn xoe màu trắng trên màn hình, sau đó lấy màu vàng nâu chấm hai chấm ở giữa, cuối cùng lấy màu đen bôi bôi phết phết.

Hán Khanh: “ Chân dung tôi đâu có xấu đến mức đó!”

Tôi câm lặng.

Sau một hồi “Doodle chiến”, rốt cuộc tôi vẫn thua tên quái nhân đó. Những thứ nhăng nhít hần vẽ còn ghê rợn hơn một em bé lóp Mâm, báo hại mắt tôi muốn lòi hết ra ngoài. Ngược lại, những sự vật mà tôi “nghiêm túc” sáng tác lại bị hần đoán trúng, dù ngoài miệng phủ nhận oai oái, nhưng thật sự tôi càng lúc càng sợ cái tên thiếu gia mắc dịch đó. >_

Nói gì thì nói, buổi tối hôm nay, vui thật đấy, lâu lắm rồi tôi mới quậy thoải mái như vậy.

Hán Khanh: “ Tôi phải out rồi, tạm biệt.”

Sau đó không kịp để tôi ừ hử gì, hần biến mất.

Bỏ lại tôi tro tro với màn hình xám xịt, cô đơn.

Úc chế quá, tôi phải xả stress thôi, phải xả thôi!!!

----- Tư gia nhà họ Mai -----

- “Đừng chen lấn, đừng xô đẩy!” Ông quản gia gất lên nho nhỏ.

Đám gia nhân trong nhà đang tụ tập ngoài cửa phòng của Hán Khanh, người thì kiễng chân, kẻ lại dán sát người xuống sàn nhà như thần lẩn, bát nháo không thể tả.

Bác bảo vệ tội nghiệp bị hai anh vệ sĩ đè sắp tắt thở, phều phào nói:

- “Tiên sư chúng mày, ông đây sắp dẹp ruột mà chết rồi, làm ơn dịch sang một chút!”

Bà bếp bực bội cốc đầu bác, thì thầm nho nhỏ:

- “Im lặng, cậu chủ mà ra thì chết hết cả lũ!”

Cô gia nhân thờ phỉ phò, mồ hôi ròng ròng trên mặt, thì thảo hỏi:

- “Ông quản gia, tình hình trong đó sao rồi?”

- “Cậu chủ vẫn ngồi xoa cằm cười ngốc nghếch, tư thế đó đã giữ được năm phút rồi!”

Hai anh vệ sĩ nhìn nhau cười nhăn nhơ, cô gia nhân nhìn bà bếp cười nhăn nhơ, bác quản gia nhìn anh làm vườn cười nhăn nhơ.

Một đám gia nhân nhăn nhơ đang đứng trước cửa phòng cậu chủ mình cười nhăn nhơ. >_

Ông quản gia tiếp tục kiễng chân, dán sát mắt vào khe hở ngay cửa phòng, rì rầm:

- “Từ lúc cậu chủ bắt đầu ngồi vào máy tính đã cười như thế rồi. Lúc này cậu chủ còn dựa hẳn vào ghế, nhìn cái màn hình một cách điệu dàng, chu choa ta nói nhìn cậu đáng yêu dễ sợ!”

- “Tình hình này rõ ràng là cảm nắng ai đó mất rồi. Chúng ta chuẩn bị đón cô chủ mới về là vừa.” Bà bếp xoa tay hứng khởi nói.

Bác bảo vệ đáng thương vẫn nằm bẹp dưới sàn, lèm bèm vừa đủ nghe:

- “Cái đám này đúng là rồi hoi, nhiều chuyện phát ớn...”

- “Thế chứ ai vừa nghe phong thanh tin cậu chủ đang chat với người yêu thì lập tức phóng đến đây ấy nhỉ?” Anh làm vườn khinh bỉ cắt ngang.

Bác bảo vệ: “.....”

- “Ê, gớm đã. Sao bây giờ khuôn mặt cậu chủ nhìn... kinh dị quá! Cậu ý nhìn màn hình như muốn ăn tươi nuốt sống kia!!!” Bác quản gia bất thần kêu lên.

- “Cái gì?” Mọi người đồng thanh, đương nhiên là với âm lượng siêu nhỏ.

Bác bảo vệ cười chế giễu:

- “Thấy chưa, tôi đã nói...”

BỐP!

Bà bếp đột ngột tung chưởng, một phát hạ gục bác bảo vệ.

Mọi người âm thầm vỗ tay.

----- Trong phòng -----

Hán Khanh cảm hận nhìn lên màn hình, co nắm đấm chặt đến mức tay hằn hằn lên những đường gân xanh dữ dội.

Kẻ Mộng Du, Kẻ Mộng Du, Kẻ Mộng Du,...

Vừa out yahoo xong, định lên mạng tìm vài bài trắc nghiệm Toán, hắn đã nhận được thông báo khẩn cấp từ hệ thống bảo vệ, Kẻ Mộng Du lại hành động rồi, sao quái đản vậy, hôm nay y đâu có hẹn trước??

Đã vậy, chẳng hiểu y cái cái loại vi rút khủng long bò sát gì mà mỗi lần Hán Khanh truy cập vào hệ thống, một bầy vịt khó coi chẳng hiểu từ đâu nhảy ra thành đàn, kèm theo tiếng kêu quạc quạc hết sức cà chớn!

Tường lửa đã bị phá sập.

Toi rồi, hắn hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cả!

Hệ thống lưu dữ liệu lúc này đầy ắp những vịt là vịt, con thì bơi, con thì nằm ngửa, có con lại đẻ trứng!!!

Hán Khanh nỗ đom đóm mắt.

Cái tên hacker này không chỉ giỏi, mà còn biến thái!

Hắn hận bản thân đã có chút lơ là. Lần trước cả hai hoà, nên không nghĩ Kẻ Mộng Du lại bất ngờ phản công như thế.

Chuông điện thoại đột ngột rú lên dồn dập.

Hán Khanh vuốt mặt bắt lực, sau đó cầm lấy điện thoại, bắt máy. Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói trầm trầm đáng sợ của ba hắn:

- “Khanh, con lên hệ thống dữ liệu tập đoàn nhanh đi. Ở trên đó toàn là...”

- "...vịt." Hấn cúi tiết bổ sung.

Đột nhiên, ba hấn phì ra một tiếng cười khoái chí.

- "Ba..." Hấn sững sờ. Đừng nói ông sốc quá nên đầu óc, ờ, bị gì đó rồi nhé?

- "Ba không sao. Nhưng tên hacker này buồn cười lắm, hấn chỉ phá tường lửa và cài phần mềm "Cuộc hành trình của những chú vịt" cho vui thôi, ngày mai hấn mới thật sự tấn công. Đừng lo lắng quá, ba thật sự thấy hấn rất thú vị. Nếu có người tài năng như thế làm việc cho tập đoàn chúng ta thì hay quá!"

Nói rồi, ba hấn vui vẻ cúp máy.

Hấn Khanh ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

Cuộc hành trình của những chú vịt ư??

Hấn nghi hoặc tắt phụt máy tính, nếu ba đã nói đừng lo lắng, thì thôi vậy. Nếu hấn nhìn thấy bất cứ con vịt nào nữa, cảm chắc là cái máy tính sẽ bị đập nát. ==

Hấn Khanh định cất nốt điện thoại, thì chợt khựng lại. Có tin nhắn mới, của Khiết Du, cô nàng lại giờ trò gì đây?

Khiết Du Đại Ngốc:

"Mặt trắng điển khuê, ngũ ngon nhé!" Kèm theo đó là một cái mặt cười hình quỷ sứ, rất nham hiểm. Nhưng mà tin nhắn vẫn chưa hết, phía cuối vẫn còn một câu:

"Tối nay rất vui. ^ _ ^"

Khoé miệng hấn không kìm được cong lên, tạo nên một nụ cười ảm áp như ánh nắng ban mai. Một lúc sau, hấn vào Danh bạ điện thoại, đổi cái tên "Khiết Du Đại Ngốc" thành "Bạn Gái Đại Ngốc", sau đó mới hài lòng leo lên giường đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhâm Giường Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Uyên ương biến thái

Tôi ngồi trong lớp, vừa gặm xôi vừa lơ đãng nhìn ra cửa sổ, bên ngoài là khoảng trời xanh trong, ngập nắng và lồng gió, xa xa có những gợn mây lười nhác bơi ngang qua, để lại những vệt trắng mờ như sương mù.

Một buổi sáng thật là bình yên, thật là thích hợp cho việc ngồi mộng mơ và gặm xôi vò. ^ _ ^

- "LỚP TRƯỜNG! CÓ NGƯỜI TÌM!!!" Đột nhiên, cái giọng như sủng thần công của Mi Xào Giòn bất ngờ chọc thẳng vào lỗ tai tôi, làm tôi suýt cắn phải lưỡi. > _

Tôi vừa nói gì về bình yên ấy nhỉ..

Mà quái lạ, mới sáng sớm, kẻ nào ăn no rùng mớ thế kia? Tôi thần thờ suy nghĩ một lúc, rồi quyết định mặc kệ, tiếp tục cúi xuống ăn xôi, tận hưởng bầu không khí trong lành của buổi sớm mai.

Trời đánh còn tránh bữa ăn, cứ để kẻ đó chờ một chút đi.

Mi Xào Giòn thấy vậy, lại nghenh cô ra ngoài cửa lớp xí xỏ xí xào gì đó.

Tôi (lại) vô tình nhìn sang chỗ trống bên cạnh, Hấn Khanh vẫn chưa đến.

Không biết từ khi nào mà mỗi lần vào lớp, tôi đều tìm kiếm bóng dáng quen thuộc đó, nếu không thấy thì lúc nào cũng cảm thấy thiếu thiếu, buồn buồn.

Không lẽ, hức, đó chính là cảm giác lưu luyến của con nợ đối với chủ nợ ư? (Cô nàng này thật sự là chậm tiêu quá ==)

- "Anh đẹp trai đó bảo nếu lớp trường không chịu ra thì anh ấy sẽ nắm tóc lớp trưởng lôi ra!" Mi Xào Giòn (lại) đột ngột rống lên kinh hoàng, có vẻ rất sốt ruột.

Tôi ghen xối.

Tên tiểu tử chết bầm nào đây? Dám phá hỏng bữa sáng của bốn cô nương, lại còn dám giờ giọng đe dọa, gã đó chán sống rồi à, đợi một chút thì chết sao?

Tôi bực bội vút gói xôi xuống bàn, lạch bạch bước ra ngoài cửa, vừa đi vừa tìm kiếm dáo dác, chuẩn bị tung chưởng vào mặt thằng cha cà chón đó, thì đột nhiên khựng người lại.

Kẻ to gan đó là Phi Long, đang đứng tựa lưng vào tường.

Dưới ánh nắng ban mai, đôi mắt tro của cậu ta như rực lên màu sắc óng ánh của thạch anh tím, có chút không thực, lại có chút dữ dội. Cái dáng cao lớn của cậu gần như che phủ cả bầu trời, oai phong凛冽, khí thế hơn người.

Nhưng cậu ta đang làm cái quái gì ở đây, tại sao lại tìm tôi?

- “Khuyết Du, chiều nay rảnh không?” Phi Long trông thấy tôi thì cười ranh mãnh, tiến lại hỏi, hơi thở nóng ồm phả vào mặt làm tôi ngây đờ ra như bị điểm huyết, tức thời trở nên ú ớ, không nói được gì.

Thiện tai, đàn ông vốn đã nguy hiểm, đàn ông có sắc đẹp còn nguy hiểm hơn gấp vạn lần, đặc biệt là khi tên đàn ông nhan sắc tuyệt trần đó đang đứng ở khoảng cách gần như thế này. =.=

Một lúc sau, tôi mới tìm lại được giọng nói của mình, đồng thời tìm cách né người ra xa một chút:

- “Khụ, cậu đến lớp tôi chỉ để hỏi chuyện này thôi sao?”

Nụ cười trên mặt Phi Long lại toét ra rộng hơn, hàm răng trắng đều như ngọc trai toả ánh sáng chói mắt. Tôi nghĩ có ai đó nên dán lên trán cậu ta một biển cảnh báo “KHÔNG ĐƯỢC NHÌN VÀO RĂNG, SẼ BỊ MÙ VĨNH VIỄN” thì an toàn hơn nhiều, bởi vì mắt tôi sắp đui rồi. =.=

Tuy nhiên, hàm răng lấp lánh đó, theo ý tôi thì vẫn không sánh được với cái lúm đồng tiền đáng yêu của Hán Khanh.

Không xong rồi, tôi thật sự bị hai cái lúm đồng tiền chết tiệt đó ám ảnh rồi!

----- Đàn ông có lúm đồng tiền thật nguy hiểm, đàn ông có hàm răng đẹp thật nguy hiểm, bọn đàn ông đẹp mã quả thật rất nguy hiểm-----

- “Tôi hỏi cậu, chiều nay có rảnh không?” Giọng Phi Long lại vang lên, vẫn vút ngay tai tôi như những con rắn độc vô hình.

Tôi co rúm người lại. >_

- “Để làm gì?” Lại cẩn thận nói từng chữ, tôi chợt cảm thấy nên trì hoãn câu trả lời càng lâu càng tốt.

- “Đi chơi với tôi.” Cậu ta vẫn mỉm cười, sau đó đột nhiên chống hai tay vào tường, không cho tôi lối thoát.

Miệng tôi lúc này khô khốc như bị nhét đầy bông gòn, mồ hôi ướt đầm cả bàn tay. A a a cậu dám dùng nhan sắc để ức hiếp tôi, đi chết đi Phi Long!!!

- “Không...không được.” Tôi thốt lên bằng một giọng khàn khàn kì quái.

- “Tại sao?” Khuôn mặt tuấn tú của Phi Long ép lại gần hơn, đáy mắt dường như có một ngọn lửa màu tím phẫn nộ đang cháy.

Một thiếu nữ trong sáng như tôi lần đầu tiên bị tấn công theo kiểu trực tiếp thế này, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào cho phải.

Phi Long, nếu cậu còn ép người quá đáng như vậy, tôi buộc lòng phải tặng cậu một chưởng thôi!

- “Bởi vì cô ấy là bạn gái tôi.” Một giọng nam trung mạnh mẽ từ từ phía sau đột ngột vang lên, làm Phi Long hơi giật mình.

Í, là tiếng của Hán Khanh? Hắn ta đến rồi, anh hùng cứu mỹ nhân, như phim! O_O

Tôi suýt nữa là phụt ra một ngụm cười hí hửng đến ngơ ngẩn, nhưng rất may là kìm lại được. =.=

Từ đầu bên kia hành lang, bạn trai hờ của tôi điềm đạm bước tới, cái dáng cao lớn được ánh nắng bao phủ, trở nên tĩnh lặng mà sống động, ánh mắt tôi như bị hút chặt vào thân hình đó, cảm thấy cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo, chỉ có chàng trai đó là nổi bật một cách cao ngạo.

Tôi nhanh chóng bừng tỉnh, nhanh nhẹn thoát ra khỏi hai cánh tay rắn rỏi của Phi Long, sau đó xun xoe chạy lại đứng bên cạnh Hán Khanh, cười ngọt ngào. Hắn ta cũng rất biết đóng kịch, bàn tay lạnh ngắt từ từ đặt lên vai tôi trông rất ư là tình chàng ý thiếp nồng thắm, dịu dàng hỏi:

- “Bánh quy đường của anh, bị tên dê xồm này chọc ghẹo à?”

Tôi và Phi Long không hẹn mà sắc cùng một lúc.

Hán Khanh cậu thật là biến thái, một câu nói ra làm cả hai người muốn học máu! >_

Bánh quy đường cơ đấy... -_-|||

Bàn tay đang đặt trên vai tôi đột ngột siết lại với một lực không mạnh cũng không nhẹ, mang ý nhắc nhở nghiêm nghị.

Tôi cố nuốt con sắc xuống, quay sang Hán Khanh cười nhăn nhó:

- “Mặt ong ngọt ngào của em, không sao đâu, chúng ta vào lớp thôi!”

Lần này, bạn Phi Long tội nghiệp của chúng ta bị cà lăm -_-||||

Mặt ong ngọt ngào và bánh quy đường, đây đúng là những từ ngữ làm cho người ta muốn táo bón. Tôi và Hán Khanh quả là một cặp uyên ương biến thái, đi đến đâu thiên hạ ghen đến đó, tội lỗi, tội lỗi. ==

Phi Long mặt dần trở nên đen sì như đáy chảo, nhìn tôi một lúc, sau đó rít lên khe khẽ:

- “Không...có cái gì đó không đúng, hai người...không thể nào!”

- “Mặc kệ cậu ta, mình vào lớp đi.” Tôi lại thỏ thẻ nịnh nọt.

Hán Khanh gạt nhẹ đầu rồi híp mắt cười, vui vẻ cùng tôi xoay người bước đi, bỏ mặc Phi Long vẫn đứng đần mặt ở đó, lấp bấp cái gì mà nghe rất giống “bô lô ba la oe oe oe”. =.=

Thế là, sau đó chúng tôi về chỗ ngồi dưới ánh mắt thăm dò kì dị và xảo quyệt của mọi người. (che mặt)

Một lúc lâu sau, tôi quay sang cảm kích nói với Hán Khanh:

- “Lúc này, vô cùng cảm ơn.”

Im lặng một lúc.

- “Không có gì. Nhưng lần sau, làm ơn đừng có diễn cái trò mặt kẻ mặt kinh khủng đó trước bàn dân thiên hạ như vậy, chướng mắt lắm.” Hán Khanh nho nhã lật sách loạt soạt, nói mà không ngẩng đầu lên.

- “Tại sao lại chướng mắt?” Tôi đột nhiên nổi con tò mò.

- “Hỏi ngu ngốc, món đồ chơi ưa thích của cậu bị cướp một cách trơ trẽn như vậy, thử hỏi cậu chịu đựng nổi không?” Hán đột ngột gất lên, dáng ngồi cũng trở nên cứng đờ một cách kì dị.

Í, hán vừa nói là...đồ chơi?

Mà còn là đồ chơi ƯA THÍCH?

Lòng tôi bỗng dâng lên một cảm giác ngọt ngào như được ăn kẹo đường, lâng lâng khó tả. Khoé miệng bắt trĩu trĩu cong lên thành một nụ cười khoái chí, ha ha ha, ưa thích cơ đấy!

- “Khiết Du, bị xem là một món đồ chơi rẻ tiền đáng để hạnh phúc vậy sao?” Hán Khanh lại lạnh lùng buông một câu.

Nụ cười trên mặt tôi tắt phụt, thay vào đó là một đồng bí xị như nhọ nôi.

Cái kiểu tư duy gì thế?

Tôi bực bội, tại sao lúc nào cũng bị hán lôi ra làm trò cười hết lần này đến lần khác mà không biết rút kinh nghiệm, cứ tự chui đầu vào sọ như thế này??

----- Nắng ấm vẫn chập chồn lung linh ngoài khung cửa sổ -----

Hán Khanh nhìn quyển sách từ nãy đến giờ chẳng vào đầu được chữ nào của mình, bờ môi mông thanh tú thoáng qua một nụ cười đẹp như đoá hoa điểm lệ ngấm sương đêm.

Chọc cho cô ấy tức điên, quả thật là vui ngoài sức tưởng tượng.

Nhưng lúc này hán cũng không hề nói dối.

Đồ chơi quý hiếm hay rẻ tiền, hán không quan tâm. Quan trọng là món đồ chơi này, chỉ có một mình hán được phép chơi đùa mà thôi.

Chương 19: Đi xem phim ma, thiếu gia run rẩy

- “Đi chơi? Ngay bây giờ? Với cậu á?” Tôi nghi ngờ ngắc đầu, bĩu môi nhìn kẻ bên cạnh, hỏi lại bằng cái giọng không-thể-tin-được.

Hán Khanh “ừ” một tiếng nhẹ tênh, sau đó nhìn tôi bỏ sung:

- “Đây cũng là nghĩa vụ của bạn gái.”

Thừa lời, sao cậu không nói phứt là nghĩa vụ của con nợ đối với chủ nợ cho rồi đi? >_

Tôi không cho phép hấn biến mình thành trò hề thêm lần nào nữa, di di chân xuống đất và tuyên bố với bàn chân của mình:

- “Không.”

- “Vậy thì rất đơn giản, đưa tiền đây.”

Thế là tôi câm nín. =.=

Chế độ tư sản các người lúc nào cũng chỉ biết có tiền, tiền, tiền!

- “Đồng ý không?” Hán Khanh không có vẻ gì là sốt ruột, rất thông thả hỏi.

Tôi suy nghĩ một lúc, rồi trong đầu đột nhiên loé lên một suy nghĩ cực kì thú vị.

- “Đồng ý, để tôi gọi Phi Long đi cùng cho vui.” Tôi hồ hởi nói, sau đó móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Phi Long. Hi hi hi, tôi vừa phát hiện ra, với cái chiêu ve vãn con gái như lúc này, rất có thể cậu ta không phải là gay. Vậy thì chỉ có Hán Khanh là tình đơn phương rồi, “món đồ chơi” lúc này hấn nói thì có thể là nói tôi, nhưng chữ “ưa thích” thì chắc chắn là dành cho Phi Long ô hô hô. ~^o^~

Hán Khanh, chị đây rất thông cảm với chú, đường tình duyên trắc trở như vậy, chả trách tính cách của chú cà chớn không chịu được. >_

Thế là, không để hấn kịp ừ hử gì, tôi đã bấm nút “gọi”.

Tiếng “tút” thứ ba chưa kịp vang lên, Phi Long đã bắt máy.

- “Khiết Du, gọi tôi có chuyện gì vậy? Có phải cậu đổi ý rồi không?” Giọng cậu ta hết sức gạ gẫm.

- “Đúng thế, tôi đổi ý rồi. Bây giờ tôi đang đứng trước cổng trường, cạnh cái tượng con heo...”

- “...con sư tử đá.” Hán Khanh thờ dãi sửa lại.

- “Ồ đúng, tôi đang chờ cạnh cái tượng con sư tử đá ý, nếu được chiều nay đi chơi với tôi nhé?” Tôi cố sức điều chỉnh cho cái giọng oang oang của mình trở nên ngọt như đường phèn.

Đầu dây bên kia lập tức sáng khoải “OK” một tiếng, sau đó hí hửng dập máy.

Tiếng Hán Khanh chậm rãi bay đến:

- “Khiết Du, có phải cậu lại đang giờ trò không?”

Tôi cười hi hi, sau đó vui vẻ gật gật.

- “Phi Long có biết là, tôi cũng đi chung không?”

Tôi chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nhả ra bốn chữ:

- “Đương nhiên là không.”

Hán Khanh: “.....”

4 phút 28 giây sau, Phi Long có mặt.

Có vẻ như là cậu ta đã chạy đến đây, căn cứ theo bộ đồng phục học sinh xộc xệch và những giọt mồ hôi to tướng trên mặt, rõ ràng là Phi Long hết sức háo hức với ờ, với cuộc đi chơi này.

Lúc này, cậu ta vẫn chưa thể ổn định nhịp thở của mình, thế nhưng lại có sức lực dồi dào mà gào lên một câu:

- “HÁN KHANH, CẬU LÀM CÁI KHỈ GÌ Ở ĐÂY??”

- “Đi chơi, cô ấy là bạn gái tôi.” Kẻ đối diện điềm tĩnh trả lời.

- “Bạn gái cái con khỉ mốc!!!!” Phi Long đập lại.

Tôi híp hóp cười, rõ rồi, cu cậu Phi Long này rõ ràng là ngại chạm mặt tình cũ đây mà, còn đồng chí Hán Khanh thì trong lòng sướng như nở hoa, thế nhưng lại không dám để lộ ra ngoài mặt.

Haizz, ai cũng hiểu chuyện như tôi thì có phải tốt hơn không.

Sau một hồi đấu võ mồm bằng những từ ngữ hết sức văn hoa thâm thúy, rốt cuộc Phi Long cũng bực bội đồng ý đi chơi với tôi và Hán Khanh, mặc dù cặp mắt tối màu của cậu ta luôn ánh lên sự nghi ngờ lộ liễu.

- “Đi ăn, đi Bowling, đi xem phim, hay là đi khu vui chơi?” Sau khi gọi điện thông báo với lão bà bà ở nhà, tôi gấp điện thoại, hào hứng hỏi.

- “Cậu thích đi đâu?” Hai kẻ đối diện đồng thanh.

- “Tôi thích đi xem phim, nghe nói ở rạp có bộ phim ma mới ra hay lắm!” Tôi suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

Trong đầu hai anh chàng nào đó lập tức hiện lên hình ảnh cô nữ sinh yếu đuối, sợ hãi với những tình tiết máu me trong phim, trong cơn bấn loạn sẽ cần một bàn tay để nắm thật chặt.

Là nắm tay đó...

- “Được, được. Bọn tôi cũng rất khoái phim ma.” Hai chàng thiếu gia đầu đội trời chân đạp đất giờ đây lại trở nên ngoan ngoãn dễ bảo một cách kì lạ.

Tôi tròn mắt, bọn họ hôm nay ăn nhầm thứ gì thế? Thuốc dưỡng thai à?

Chưa kịp để tôi trình bày nốt sự ngỡ ngàng đến sợ hãi của mình, Phi Long và Hán Khanh đã nhiệt tình kéo tôi đến rạp chiếu phim gần nhất, vui vẻ mua vé vào xem bộ phim nghe nói là máu me ghê rợn nhất.

----- 15 phút sau, trong phòng chiếu phim -----

- “A, hay quá. Ruột của cô gái đó đúng là dài thật, cả chục mét chứ chẳng chơi!” Tôi phấn kích vừa nhồm nhoàm nhai bắp rang vừa nhìn lên màn hình, nói luôn mồm.

- “Khiệt Du, phiền cậu làm ơn đừng có bình luận nữa.” Một giọng nói nhỏ rí như chuột kêu từ bên cạnh vọng sang, làm tôi chú ý.

- “Hán Khanh, có cần thiết phải đội nguyên một bịch bắp rang lên đầu như vậy không, phim hay như vậy mà không chịu xem, thật là phí tiền!” Tôi bắt bình trách móc hằn ta.

Tôi không hiểu nổi hai gã công tử bột này nữa, lúc này thì rất hào hứng nhiệt tình, nhưng vào phim chưa được mười phút thì Hán Khanh đã đội luôn bịch bắp rang rỗng lên đầu, im thin thít như hủ nút, còn Phi Long cũng chẳng khá khẩm hơn, cu cậu nhắm tịt mắt lại, còn đưa hai tay lên bịt chặt lỗ tai, trông rất thảm.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Một tiếng thét chói tai, mang theo sự kinh hoàng tột độ từ màn hình vọng ra, làm mọi người co rúm lại.

- “Phi Long, Hán Khanh, mở mắt ra xem đi, đầu cô gái đã lia khỏi cổ nhưng vẫn còn chớp mắt được đây này, kĩ xảo điều luyện quá!!!” Tôi đập tay hai kẻ bên cạnh, khoái chí thốt lên.

Phi Long: “.....”

Hán Khanh: “.....”

Ồ hay hai cái tên này, họ bị làm sao thế?

- “Này hai gã quái thai kia, phim hay lắm, không sao đâu, mở mắt ra xem đi, cô gái đang bị mổ bụng kia, nhìn như thật ấy!” Tôi nghi hoặc khều khều hai người bọn họ, liến thoắng.

- “CÓ CẬU MỚI LÀ QUÁI THAI Ý!!! ĐỂ BỌN TÔI YÊN!!!” Hán Khanh và Phi Long không hện mà cùng phẫn nộ gào lên.

Ồ...Sao thế nhỉ?

Thôi mặc kệ các cậu đấy, mua vé rồi không thèm xem, đúng là đồ phá gia chi tử mà. >_

Thế là, kết thúc buổi xem phim, sắc mặt của hai bạn Phi Long và Hán Khanh nhìn không được tốt cho lắm: mồ hôi nhễ nhại, da dẻ tái xanh.

- “Lúc này hai cậu bị trúng gió à?” Tôi lo lắng hỏi.

- “Trúng gió cái con khỉ!!!” Hán Khanh găm lên.

- “Tôi về nhà trước, tạm biệt.” Phi Long phều phào nói, sau đó lao đảo đi mất dạng.

- “Nhìn mặt hai người không được ổn lắm?” Tôi nghi ngờ.

Hán Khanh có vẻ càng lúc càng bức, không trả lời. Sau đó, hắn ta nhét tôi vào một chiếc xe Taxi, trả tiền trước, rồi giận dữ đóng cửa xe đánh “RẦM”!!

Tôi ngơ ngác, sao vậy, bộ phim rõ ràng rất hay, rất hấp dẫn mà?

Hay là hẳn tức tôi phá đám buổi đi chơi của hắn và Phi Long?

Hây dà, như vậy thì rõ ràng là lỗi của tôi rồi, chân thành xin lỗi hai người nhé! >_

----- Chiếc Taxi chạy bon bon, rồi từ từ khuất hẳn sau một khúc cua -----

Đội chiếc xe biến mất hẳn khỏi tầm mắt, Hán Khanh mới dám đưa tay lên chùi mồ hôi.

Thật là mất mặt, nhưng rõ ràng bộ phim đó quả thực rất kinh hoàng, hiệu ứng âm thanh lại vô cùng sống động, khiến hắn thật sự không dám xem. Điều si nhục nhất đối với hắn là, Khiết Du lại vô cùng lợi hại, xem phim từ đầu buổi đến cuối buổi mà mặt vẫn không biến sắc.

Nhưng, dù gì kế hoạch của hắn đã thành công được một nửa.

Cô nàng láu cá đó, trong lúc vui vẻ xem phim, hắn đã không để ý đến bàn tay hắn đã rón rén bò lên bàn tay cô, rồi nhẹ nhàng nắm lại.

Hán Khanh cười ngốc nghếch.

Nắm tay, nắm tay rồi!

Và lại, với cái đầu đầy chất xám của mình, Hán Khanh thừa biết mục đích của Phi Long khi đồng ý đi cùng bọn họ là gì. Đương nhiên, cậu ta muốn phá đám.

Ăn không được định đập đồ? Hán Khanh lại nhếch mép cười.

Rất tiếc, cậu ta đã đụng phải một cặp uyên ương siêu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhảm Giường Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Phi Long, tiến lên!

Nhà Phi Long. 6 giờ tối.

“Chết tiệt, ngàn lần chết tiệt!” Phi Long điên tiết rửa thềm, bức bối dồn toàn bộ sự tức giận xuống những bậc cầu thang vô tội, để lại những tiếng rầm rầm vô cùng âm ỉ.

Bây từ để miêu tả thôi: Mĩ nam lên con, hoành tráng tợn. >_

Và rồi vẫn giữ nguyên thái độ đùng đùng như khủng long bị đau bụng ấy, bạn Phi Long của chúng ta tức tối phi thẳng vào phòng, sập mạnh cửa như một chú nhóc đang giận dữ.

Mà quả là đúng thế thật. =.=

Trong phòng, Phi Long ngồi bệt xuống sàn, khó chịu đưa tay lên sờ sờ đầu.

Không nổi con thịnh nộ mới là lạ, toàn bộ thể diện của hắn lúc nãy đã bị cái bộ phim ma trời đánh đó đè cho bẹp dí.

Phim ma cái con khi, đó chắc chắn là phim hướng dẫn cách chế biến thịt người sao cho tươi ngon nhất. Nào là moi ruột, rồi thì phanh thây, móc mắt, vân vân, nghĩ đến đó hắn lại cảm thấy ruột gan mình lộn tưng phèo.

Cái thằng cha Hán Khanh đó cũng chả khá khẩm anh hùng gì hơn, coi như sĩ diện của Phi Long cũng được vớt vát chút đỉnh. Nhưng mà...

Nhưng mà Khiết Du từ đầu đến cuối vẫn vô cùng phấn khởi, lại còn luôn mồm bình luận, suýt chút nữa là hắn đã đứng phắt dậy bịt mồm cô lại. =.= Khi thật, con gái thời nay sao mà kinh khủng thế, xem phim ma mà cứ hồn hờ như xem truyền hình “Những búp măng non” không bằng.

Sự trái ngược kì lạ giữa cô nàng Khiết Du nhỏ con và một cô quý dạ xoa hâm mộ cuồng nhiệt phim rừng rợn máu me làm Phi Long đột nhiên bật cười thích thú.

Hắn biết Khiết Du đã được vài tuần, trong khoảng thời gian đó mà hắn vẫn chưa chạm được vào người cô quả là một chuyện khó tin. Cô là một món rắc rối nho nhỏ mà Phi Long không bao giờ muốn tìm cách giải quyết.

Thường thì khi cô gái mình nhắm tới không để ý đến hắn, Phi Long có ba cách xử lí:

Một, ném cho cô ta một cục lờ.

Hai, dọa cho cô ta chạy mất dép.

Ba, mua đứt cô ta.

Và ba cách đó rõ ràng là không thể áp dụng với Khiết Du. Hắn cảm thấy cặp mắt đen láy tinh anh của cô ẩn giấu một tia sáng nổi loạn kì lạ - dấu hiệu của một người có khá nhiều bí mật, và Phi Long không thể chờ được cho đến khi khám phá ra chúng.

Cô ấy thoạt nhìn có vẻ bình thường: Tính tình ngốc nghếch, rất thích chọc người khác tức điên, nhiều lúc lại dễ bảo đến kì cục. Thế nhưng khi hắn lần đầu tiên gặp cô dưới sân, chẳng hiểu sao lại không thể quên được bóng dáng buồn cười đó, rồi lại “vô tình” ghi nhớ luôn bằng tên của cô.

Trịnh Khiết Du, lớp 11A3.

Với mối quen biết khá rộng của mình, Phi Long dễ dàng biết được khá nhiều thông tin của cô, thậm chí biết luôn việc cô là em gái của gã bạn cũ Trịnh Hải.

Ồ Khiết Du có cái gì đó khiến hắn hứng thú, vô cùng hứng thú.

Thậm chí khiến hắn thấy thích thú.

Sáng nay, khi dồn cô vào ngõ cụt, nhìn cặp mắt trong veo như mã não đen của cô đảo qua đảo lại lia lịa tìm lối thoát, trái tim hắn bắt đầu nện thình thịch thích thú trong lồng ngực.

Cô, quả thật rất ưa nhìn, nhất là cặp mắt sinh động đó.

Nhưng, khi Phi Long còn chưa kịp tấn công triệt để, thì một vật cản đường vô cùng khó chơi, vô cùng cà chớn lại lù lù xuất hiện.

Mai Hán Khanh.

Cái gì mà bạn gái, cái gì mà mật ong, cái gì mà bánh quy đường.

Hắn nghiêng răng trèo trẹo.

Cái cặp đôi đó không biết có phải là đang đóng kịch hay không, nhưng mồm mép bọn họ mà phối hợp với nhau thì chỉ có nước làm người ta tắc nghẽn mạch máu mà chết. =.=

Quá biến thái, quá bá đạo đến từng hạt gạo.

Hán Khanh chơi thân với hắn từ xưa đến nay, nên Phi Long thừa biết tính khí tên đó thật sự như thế nào

Thất thường, khó nắm bắt và cực kì toan tính.

Thế nên, bảo rằng Phi Long đến từ thiên đường còn dễ tin hơn là việc Hán Khanh đột nhiên trúng tiếng sét ái tình với Khiết Du, rồi thì hai bọn họ nhanh chóng tìm được tình yêu đích thực.

Nghĩ đến đây hắn lại cảm thấy muốn chém giết thứ gì đó.

Rõ khi, hắn phải tìm hiểu rõ chuyện này, rốt cuộc Khiết Du và Hán Khanh đang diễn cái trò chết dẫm nào đây?

Vờ kịch bé nhỏ khôi hài đó, chính tay Phi Long sẽ là người hạ màn.

Phi Long, tiến lên!

Nhưng chỉ có một mình hắn đơn thương độc mã, không biết sẽ bị bọn họ làm cho nghẹn hay là phun mà chết mất xác đây...

- “Ông anh già, hôm nay ăn nhầm thứ gì thế? Thuốc súng à? Lúc này anh suýt làm sập cầu thang rồi đấy!” Một giọng nói khá là the thé, khá là quen thuộc bỗng vang lên, kéo tuốt Phi Long ra khỏi dòng suy nghĩ căng lúc căng phong phú của mình.

A, đúng rồi, hắn có đồng minh rồi.

Phi Long cười toe toét, quay người lại nhìn Bội Di đang từ từ bước vào phòng:

- “Em gái yêu quý, nghe nói hôn phu của em đã có bạn gái rồi đấy.”

Một tiếng gầm cực kì hoang dã đột nhiên lan toả khắp căn nhà.

- “Anh vừa nói cái gì?” Đinh Bội Di bùng bùng lửa giận, phùng mang trợn mắt nhìn hắn hỏi lại.

Phi Long cố nín cười, cô em gái ngọc ngà này, mỗi lần nghe có chuyện gì liên quan đến Hán Khanh thì lại nhảy dựng lên như bị giẫm phải đuôi, buồn cười không chịu được.

Bội Di và Hán Khanh có thể gọi là thanh mai trúc mã, chơi với nhau từ hồi còn bé, cái hôn ước nhảm nhí đó, cũng là một trong những trò chơi nghịch ngợm của bọn họ. Tuy nhiên, Bội Di lại cứng đầu cứng cổ tin tưởng mình là vợ chưa cưới của Hán Khanh thật, mà gã đó cũng không phủ nhận gì, cho nên theo năm tháng, ý chí của bạn Bội Di càng lúc càng mạnh mẽ.

Đương nhiên, cả hai đương sự đều biết, Hán Khanh chỉ coi Bội Di như em gái, không hơn.

- “Anh vừa nói... Hán Khanh có bạn gái à?” Giọng nói càng lúc càng tăng âm lượng của Bội Di lại ùng ùng vang lên.

- “Ừ.” Phi Long đáp gọn lỏn.

- “Em không tin, bằng chứng đâu?” Bội Di lừ mắt nhìn xuống sàn.

Á à, biểu hiện của sự ghen tuông là đây sao?

Rất thông thả, Phi Long mở máy tính, chậm rãi vào file hình ảnh, mở ra cho em gái hắn xem một chùm ảnh độc nhất vô nhị.

Chắc mọi người cũng biết nội dung của mớ ảnh đó là gì rồi nhỉ?

Hán Khanh mặc quần xà lỏn, được Khiết Du đeo đi bằng xe đạp! Vô cùng tình cảm, vô cùng lãng mạn!

Bội Di nổ đom đóm mắt, Phi Long cũng thấy máu nóng từ từ dồn lên đầu (mặc dù người chụp mớ hình này chính là hắn ==)

Rất nhanh chóng, cả hai anh em nhà họ Đinh đã tìm được tiếng nói chung trong việc chia rẽ cặp uyên ương quái dị nào đó...

Đêm đó, ở phòng mình, Hán Khanh hất xi liên tục.

Khiết Du cũng không thua kém, hất hơi như điên.

Một cuộc chiến không khoan nhượng, máu me tung toé chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ra mắt cái mà ra mắt

Tôi ngồi trên ghế mà có cảm giác như đang đặt mông lên tổ kiến lửa, vô cùng ngứa ngáy, vô cùng khó chịu. >_

- “Khiết Du, em có sao không? Tại sao lại ngo ngoáy liên tục vậy?” Một giọng nói dịu dàng đến mức có thể làm chết người đột ngột bay tới, càng làm sự bức bối ở bàn tọa của tôi ngày một tăng thêm.

Tôi quay sang lườm Hán Khanh một phát sắc như dao cạo, khó chịu rít qua kẽ răng:

- “Việc gì đến cậu hử?”

- “Bác gái thông cảm, cô ấy đôi lúc tính khí rất thất thường ạ.” Hán Khanh lờ tịt như không nghe thấy, miệng cong lên thành một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, giả là nói với mẹ tôi.

Mọi người đã nghe thấy gì chưa? Là bác gái đó!! >_

Mẹ tôi híp mắt cười chum chim, đon đả phẩy phẩy tay như đang xua một con ruồi vô hình trong không trung:

- “Tất nhiên rồi, con bé này ngọc bả sinh mà, gặp được chàng trai tuyệt vời như con quả là duyên tốt của nó đó.”

Khoé miệng tôi giật giật hoảng loạn. Mẹ ơi, cái này không phải là duyên tốt, mà là nghiệt duyên! =.=

Cái tên khủng Hán Khanh này, chiều nay chẳng nói chẳng rằng, đột ngột này sinh ra một cái ý định ngu ngốc là “đi ra mắt gia đình bạn gái”. Thế là, mặc cho tôi hăm hè đe dọa sẽ lôi mười tám đời tổ tông hắn ra mà hỏi thăm sức khỏe, Hán Khanh vẫn hùng dũng hạ cổ đến nhà tôi chơi một bữa ra trò. T_T

Mẹ tôi vừa ra mở cửa, đã thấy một đại đại đại mỹ nam có sắc đẹp hại nước hại dân đang rụt rè đứng đó, vô cùng lễ phép cúi chào bà một tiếng, nhất thời làm hồn vía của bà cười mây bay đi mất biệt.

Sau đó, như người mất hồn, bà dờ dẩn dẫn Hán Khanh vào nhà, suýt tí nữa đã sập cửa vào mặt tôi đánh rằm, đau lòng muốn chết. =.=

Và rồi chưa kịp để tôi kịp mở miệng ú ớ gì, hắn bắt đầu chân thành giới thiệu, hắn là bạn trai mới của tôi.

Mẹ tôi đương nhiên đã bị thứ nhan sắc chết người kia hấp hồn, trở nên vô cùng thân thiết với Hán Khanh, tay bắt mặt mừng nói chuyện với hắn rất tâm đầu ý hợp. Thậm chí tôi còn nghe loáng thoáng mẹ hỏi hắn làm thế nào để có làn da trắng đẹp không tí vết như vậy...

Rốt cuộc, tôi đau đớn phát hiện, mình dường như đã trở thành đứa con ghê. >_

Cũng may là tôi vẫn còn có đồng minh: Ba.

Ba tôi từ xưa đến nay vốn nổi tiếng ghét những gã công tử bột, nay nhìn thấy Hán Khanh thì sự không vừa mắt đã thể hiện lộ liễu ra ngoài, thế là cả buổi chiều ông chỉ ngồi đó nhìn hắn bằng ánh mắt mà một tên con trai gan dạ cũng phải rùng mình.

Quan trọng nhất, Hán Khanh không gan dạ. Hắn biến thái.

Lúc này đã là gần tối rồi, nhưng cuộc nói chuyện hào hứng của hắn và mẹ tôi vẫn chưa có dấu hiệu gì là sẽ kết thúc. Quá bất bình, tôi bức bối đứng dậy đi thẳng lên phòng, ném lại một câu sắc mùi sùng dâm:

- “Mẹ, con đi tắm nhé, tiễn khách giúp con.”

Tiếng cười khanh khách của mẹ theo đuôi tôi tới tận phòng tắm.

----- 20 phút sau -----

- “Thơm quá, nghe như mùi cá chưng tương đấy nhỉ?” Tôi vui vẻ vừa lau khô tóc vừa bước xuống cầu thang, miệng lẩm nhẩm một giai điệu quen thuộc.

Nhưng khi vừa bước tới bếp, tôi á khẩu.

Hán Khanh đang đứng đó như một hung thần, một hung thần đeo tạp dề hình gấu Pooh. O_O

- "Cậu cậu cậu còn làm cái quái gì ở đây?" Tôi sợ hãi lắp bắp.

Hắn toét miệng cười, chùi bàn tay thanh tú dính đầy dầu mỡ vào tạp dề, nói bằng giọng bình thản:

- "Giúp mẹ nấu cơm."

Nay lập tức, tôi phát hiện ngữ khí tên này có gì đó không bình thường. Hán Khanh nói là "mẹ" chứ không phải "mẹ cậu", từ khi nào mà hắn trở nên trơ trẽn như vậy chứ á á!!! Đó là mẹ CỦA TÔI, không phải mẹ cậu, liều liệu hồn đấy. >"

Ba tôi hí hửng từ bếp bước ra, tay cầm cái muỗng canh vung loạn xạ, thân mật vỗ vỗ vai Hán Khanh:

- "Tay nghề thằng nhóc này thực sự không tồi, đồ ăn rất tuyệt."

Thế là, chiều hôm đó, phụ huynh của bạn Trịnh Khiết Du chính thức bị anh chàng Hán Khanh thu phục một cách vẻ vang. >_

Suốt bữa ăn, chỉ có ba mẹ tôi cười hi hi ha ha nói chuyện với hắn, còn tôi cúi đầu hùng hục nhai cơm, vô cùng đau khổ.

- "À Khanh này, thế lần đầu tiên con gặp con gái bác là ở đâu vậy?" Mẹ tôi đột nhiên tò mò, hỏi Hán Khanh bằng một vẻ mặt rất phấn kích.

Hán Khanh thông thả gắp gắp hạt com trên đĩa, nho nhã đáp lời:

- "Lần đầu tiên con gặp Khiết Du, là khi cô ấy đang nằm trên giường con."

Ngay tức khắc, dưới gầm bàn, chân anh thiếu gia nào đó bị đập một cái thật mạnh. >_

Tôi cố nuốt đồng com trong miệng xuống, nói lúng búng trước cặp mắt kinh hoàng của ba mẹ:

- "Hơ hơ, Hán Khanh nói đùa đấy mà, đùa thôi mà, ha ha..."

Hán Khanh tôi biết cậu không phịa chuyện, nhưng cậu ăn nói kiểu đó tôi sẽ bị lộ da dầy biết không??? =. = Đêm đó tôi có cố ý đâu, là do tôi bị bệnh, do tôi bị bệnh mà!!

- "Mẹ ơi con đói!!" Đột nhiên ngoài cửa có tiếng hét quen thuộc của ba gã anh tôi vang lên, phá tan bầu không khí kì dị trong phòng. Đạo này bọn họ bắt đầu khoá học thêm nào đó ở khá xa nhà, nên tối nào cũng về muộn như vậy.

Sau đó, như một bầy tê giác giận dữ, Trịnh Hải, Trịnh Lâm và Trịnh Sơn ùng ùng bước vào, cặp sách mỗi người quăng một ngã, miệng vẫn không ngừng cười nói.

Nhưng khi nhìn thấy Hán Khanh ngồi đó, nụ cười trên môi họ tắt phụt.

Trịnh Sơn nhìn hắn một lúc, sau đó hét lên:

- "A, chú mày chính là thằng nhóc mặc quần xà lỏn mà hôm nọ em gái tôi đã đèo đi bằng xe đạp đúng không???"

Hán Khanh: "..."

Ba: "..."

Mẹ: "..."

Tôi: "..."

----- Cuối cùng, bữa ăn tối kì quặc đó cũng kết thúc -----

Sau khi ngoan ngoãn chào mọi người trong nhà, Hán Khanh vẫn còn chần chừ nán nã không chịu đi. Tôi hận không thể dùng chân đá văng tên quái đó vật ra khỏi nhà mình, khó chịu túm hăn lòi thảng ra cửa, mặc cho cặp mắt gườm gườm của ba ông anh đang quét theo sau.

Trời đã sập tối.

Trăng đang lên.

Đứng tựa lưng vào cửa, tôi nhúu mày nhìn hắn:

- "Tại sao chưa về nữa?"

Hán Khanh chỉ im lặng, đứng khoanh tay nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng nói:

- "Tôi thích bố mẹ cậu."

Tôi thở dài, đi di chân xuống đất:

- "Phải, họ cũng rất thích cậu."

Đột nhiên, hắn bước lại một bước, rồi chưa kịp để tôi phòng bị gì, Hán Khanh bỗng hôn phớt lên trán tôi, giống như một cánh hoa lướt nhẹ qua.

Gió đêm mát lạnh.

Môi hắn ấm nóng.

Từng dây thần kinh dưới da tôi gào thét, nơi hân chạm môi vào như phóng ra những tia lửa điện tí tách. Một cơn run mình chạy dọc qua thân thể, chỉ để lại nhịp tim đập gấp gáp.

Đầu óc tôi trống rỗng, không biết nên nói gì, nên làm gì,

Hán Khanh đứng lùi lại, miệng nở nụ cười dịu dàng, toả sáng rực rỡ còn hơn cả ánh trăng trên cao:

- “Khiết Du, chúc ngủ ngon.”

Sau đó, tôi cũng không rõ hẳn đã đi từ lúc nào, chỉ lơ mơ nhớ mình đã “trôi” chậm chậm lên phòng dưới cặp mắt hiếu kì của ba gã anh và ba mẹ.

Tối đó, bạn Khiết Du nhanh chóng chìm trong mộng đẹp, khoẻ miệng vẫn còn vương một nụ cười ngây ngốc ngọt ngào.

"Người tình thật sự là người có thể làm bạn bủn rủn chân tay chỉ với một cái hôn nơi trán - Marilyn Monroe."

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tiệc sinh nhật

Ngàn chiếc lá mỏng manh dường như đang dệt nên một chiều hoàng hôn vàng óng, thăm thẳm, hoa lệ và man mác buồn.

Một chiếc lá nhỏ lười nhác rơi mãi, xoáy tít trong vũ điệu của những cơn gió se lạnh cuối mùa, và rồi lơ đãng đáp lại trên đỉnh đầu tôi. Rút rè. Nhẹ nhàng.

Oa, lãng mạn quá.

- “Này này, mơ mộng cái gì đấy? Coi chừng tông phải cột điện bây giờ!” Một giọng nói nhura nhura và lạnh lẽo đột ngột vang lên, cắt ngang cơn mơ mộng... hình chiếc lá của tôi.

Dò, thì tôi cũng đang định tông đây này, cùng lắm là cậu với tôi ôm nhau nhập viện. >_

Như đọc được suy nghĩ của tôi, giọng nói điềm tĩnh thoáng chút mỉa mai kia lại chậm rãi bay đến từ phía sau lưng:

- “Đạp xe cho cẩn thận vào. Tôi mà sảy sát một sợi tóc thì cậu cũng không còn toàn mạng đâu!”

Được lắm, vậy thì để đảm bảo an toàn cho người xung quanh, tôi nhất định phải đề cậu ra cạo trọc đầu, cho cậu làm ông sư mặt trắng, hừ!

- “Hán Khanh, cậu phách lối có mức độ thôi chứ. Lần này là lần thứ hai tôi ề lưng ra đạp xe chở cậu về nhà rồi đấy, bày tỏ một chút cảm kích thì cậu chết, chết à?” Tôi bực bội gắt lên, cổ kim nén cái mong muốn tìm cây cột điện gần nhất mà lao thẳng vào.

Cổ họng kẻ ngồi phía sau phát ra tiếng cười khùng khục thô bỉ:

- “A, hiểu rồi. Thật ra cậu muốn cống tôi về nhà, đúng không?”

Tôi suýt chút nữa là lạc tay lái.

Đúng, Hán Khanh, thật ra tôi cũng muốn cống cậu lắm, nhưng là cống ra bãi rác rồi vứt ở đó cho cậu chết mất xác ý!

- “Còn nữa, hôm nay cậu chở tôi về nhà, tốt nhất là ở lại đó luôn đi.” Hán Khanh lại lơ đãng bỏ sung, giọng nói nhẹ tênh và quẩn quýt như một làn gió mùa hạ.

Phụt!

Tôi phun nước miếng!

- “Cậu vừa... vừa nói cái gì?” Tôi ú ớ hỏi lại, mặt cắt không còn hột máu.

- “Đừng có nghĩ linh tinh. Hôm nay sinh nhật Bội Di, tiện thể tôi lôi cậu đi luôn, với cả chị tôi mới đi du học về nước, gấp một bữa cho biết.” Hán Khanh trả lời, âm điệu không thay đổi.

Ồ hay, sao càng lúc tôi càng thấy mình giống con cún của hân thế nhỉ. Mà Bội Di gì đó, chẳng phải là vợ chưa cưới của hân sao?

- “Nhưng mà tôi chưa báo với ba mẹ, nhưng mà...”

- “Hôm nọ sang nhà cậu chơi, tôi đã xin phép rồi. Chỉ cần cậu về trước 9 giờ là được, đừng thức mất nữa.” Kề ngồi phía sau buông một câu thản nhiên.

- “Nhưng hôm đó, sao cậu không để tôi chờ về bằng xe đạp?” Tôi vẫn tò mò.

Cốp!

Hán Khanh với tay cốc đầu tôi một cái thật mạnh, hừ mũi nói:

- “Điền à? Mẹ cậu mà thấy con gái mình phải ề lưng ra đèo gĩa bạn trai mới về tận nhà như vậy, chắc chắn là tôi sẽ bị đá bay ra khỏi công.”

Tôi đau khổ gật đầu, ừ thì đúng là vậy, nhưng Hán Khanh à, tôi tưởng mặt cậu dày vô địch mà. =.=

- “Nhưng dù gì tôi cũng chỉ là bạn gái hờ của cậu, có cần thiết phải hào hứng đi ra mắt như vậy không? Sau này tôi đá *** cậu rồi thì biết ăn nói thế nào đây?” Tôi bất bình thốt lên, đồng thời guồng mạnh chân hơn nữa, lạy Chúa, cái gĩa đười ươi này đúng là nặng, nặng quá đi!

- “Đừng có mơ, tôi đá *** cậu thì có.” Hán Khanh mỉm cười nói.

Máu tôi sôi lên ừng ực. Tại sao lúc nào tôi cũng là kẻ bị sỉ nhục thế hử?

Sau đó cả hai im lặng, không nói thêm gì nữa.

Chiếc xe đạp bon bon lao qua con mưa lá vàng rục rờ, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

Một lúc sau, tôi vẫn đang cầm cùi đạp xe thì thỉnh thoảng, một vương quốc ồ gà lù lù xuất hiện, như một phép màu.

Không sai, là vương quốc ồ gà đó! Khắp mặt đường phía trước chỉ toàn ồ gà, ồ voi, ồ vịt, vân vân,... nói chung là lỗi lờm không tả được.

Hơ, hình như lần trước, khi gặp tình trạng tương tự, có kẻ nào đó đã ôm tôi...

Nếu không phải đang lái xe đạp thì tôi đã tự đưa tay lên cốc đầu mình một phát rồi, tại sao cái hình ảnh chết tiệt đó lại hiện lên đúng lúc này chứ á!!

Trong đầu tôi đột nhiên có một ý tưởng hay ho loé lên!

Ít phút sau, khi đã vào trong “trận địa ồ gà”, tôi giả vờ lạc tay lái, lạng qua lạng lại như kẻ say rượu.

Lạng qua bên trái.

Lạng qua bên phải.

Hán Khanh một lúc sau không chịu nổi nữa, rít lên tức tối:

- “Này, cậu làm cái trò...”

Nhưng hắn không bao giờ có cơ hội để kết thúc câu nói đó nữa, vì tôi đã “vô ý” lắc mạnh tay lái, chiếc xe đạp cả tầng nghiêng hẳn sang một bên!

Sau đó, bạn Hán Khanh của chúng ta đã có một màn ôm hôn đất Mẹ vô cùng triu mến và hoành tráng. >_

Tôi đắc thắng dừng xe, ngạo nghễ nhìn xuống thân hình đang nằm thành một đống rất khó coi dưới đất kia, xun xoe nói:

- “Xin lỗi, đường xóc quá.”

Hán Khanh từ từ đứng dậy, sắc mặt vẫn hết sức tươi tắn, điềm tĩnh phui phui áo mấy cái, sau đó cười nhả nhổ phun ra năm chữ:

- “Phí thương tật, 5 triệu.”

Tôi: “@#\$%&@’**!!”

-----Một lúc sau-----

- “Hán Khanh, tôi không giờ trò đùa đâu, buông tay ra đi mà, xin cậu đó!” Tôi meo meo nói, muốn khóc mà không có nước mắt để rơi.

Phía sau bay đến một giọng nói lạnh lẽo như vọng lên từ quan tài:

- “Đề phòng đường xóc, không buông là không buông.”

Đường xóc cái con khi! Cậu ôm tôi chặt cứng như thế này còn tâm trạng đầu mà lái xe nữa chứ! Nếu tôi đếm không lầm thì đây là lần thứ hai, lần thứ hai cái hành động dè dặt đó diễn ra rồi, hừc. Eo của tôi, muốn ôm là ôm sao? Đáng ghét!

Tôi tự chửi rửa mình, Khiết Du mày đúng là đồ ngu, đúng là đồ ngu!

Nhưng cánh tay hấn quả thật rất rắn chắc và vững chãi, ôm gọn một vòng quanh eo tôi như một bức tường thành kiên cố và bất khả xâm phạm. Và ầm ập nữa...A khi thật, tôi bắt đầu thích cảm giác này rồi.

Chết tiệt.

----Cuối cùng, chuyến xe biển thái đó cũng kết thúc-----

Tôi thở hồng hộc thẳng xe lại trước căn biệt thự quen thuộc, cảm thấy chân mình bắt đầu trở nên mất cảm giác, ê ẩm vô cùng.

Hán Khanh gọn gàng leo xuống, sau đó, chỉ với vài bước chân đã tới bên cổng và bấm chuông.

Dینگ dong!

Một lúc sau, cửa cổng xịch mở.

- “Hán Khanh, hôm nay đi học về muộn thế?” Từ phía trong, một cô gái xinh đẹp chạy ra ôm chầm lấy hấn, mái tóc cắt ngắn kiểu pixie nhuộm màu nâu đỏ của cô nàng bay lura thừa trong gió.

Tôi méo xệch miệng. Giời đất ạ, rốt cuộc cái gã Hán Khanh này là hoàng đế phương nào? Hậu cung của hấn có đến cả nghìn nữ tử chứ chẳng chơi. *_*

Hán Khanh gỡ tay Tóc Nâu Đỏ xuống, hàng lông mày lười mác tuyệt đẹp hơi nhíu lại, lộ rõ vẻ bất mãn:

- “Chị, đã nói bao nhiêu lần là em lớn rồi, đừng có ôm cứng lấy em như thế này nữa!”

Tôi nghe được câu đó thì bĩu môi, hừ, vậy cái gã này giờ ôm chặt eo tôi như một thằng nhóc lên ba là ai đấy nhỉ?

Tóc Nâu Đỏ lại đột ngột chuyển sự chú ý sang tôi, ánh mắt sắc sảo quét một lượt khắp thân hình tôi từ đầu đến đuôi, à quên mất tôi không có đuôi, từ đầu đến chân, giống như đang nhìn ngắm con voi Mamút duy nhất còn sót lại từ kỷ Băng hà. =.=

Hán Khanh thấy vậy thì cười một cách phức tạp, rồi tiến hành màn chào hỏi qua loa:

- “Khiết Du, đây là chị gái tôi – Thiện Khanh. Chị Khanh, đây là bạn gái mới của em – Khiết Du.”

Á, chị gái sao?

Thảo nào, cặp mắt màu ngọc hồ phách của họ lại giống nhau đến thế.

Tóc Nâu Đỏ, à không, Thiện Khanh đột nhiên toét miệng cười để lộ hàm răng trắng muốt như sứ, hấp háy mắt nhìn tôi:

- “Rất vui được gặp em.”

Tôi cảm thấy thích bà chị xì tin này gần như ngay lập tức.

- “Em cũng vậy.”

Hán Khanh nhìn hai người bọn tôi một lúc, sau đó nhún vai đẩy cửa bước vào nhà, ném lại một câu:

- “Hôm nay cô ấy cũng đi dự tiệc sinh nhật Bội Di, phần còn lại nhờ chị, em đi tắm trước đây.”

Cái dáng cao gầy của hấn mất hút phía sau cánh cổng bằng sắt.

- “Ồ la la, bạn gái cơ đấy, thằng nhóc này càng lợi hại nha!” Thiện Khanh vui vẻ nhìn theo, phấn kích huyết sáo.

Sau đó, chị ấy quay lại nhìn tôi một chăm chú, rồi bất thần kêu lên:

- “Sao mờ hôi mờ kê nhể nhại thế này? Lúc này em chạy bộ về đây à?”

Tôi đau khổ quệt mạnh lớp mồ hôi trên mũi, phều phào trả lời:

- “Thật ra là em đạp xe đạp đèo em trai chị về nhà đấy ạ.”

Thiện Khanh nghe vậy thì hơi giật mình, rồi hồ nghi xoa cằm:

- “Thật không?”

Tôi gật đầu cắt lức, đương nhiên là thật rồi, tôi là người không biết nói dối mà!

Chị gái Hán Khanh nhìn tôi rất lạ, dễ có đến cả phút, sau đó thở hắt ra một cái:

- “Thật ra, nếu chị nhớ không lầm thì Hán Khanh từng vô địch cuộc thi đua xe đạp cấp quận đấy em ạ...”

Mặt tôi từ từ dần ra.

Vô địch...ĐUA XE ĐẠP????

Vài giây sau, trước cổng nhà họ Mai vang lên một tiếng hét long trời lở đất:

- “MAI HÁN KHANH, CẬU ĐÚNG LÀ TÊN KHỐN!!!”

Tôi đỏ mặt tía tai, trời ạ, tôi đã bị hấn lừa, mà còn là lừa đến hai lần. Rồi lại còn bị hấn sàm sỡ, (Gián: bạn ơi người ta chỉ ôm thôi mà...) si nhục, hành hạ, chế giễu. Rốt cuộc tôi quả thật đã trở thành món đồ chơi của hấn mất rồi!

Tại sao tôi không nhận ra chứ? Nói đúng hơn là, việc trở thành món đồ chơi của gã đó lại trở nên thú vị ngoài sức tưởng tượng.

- “Em khá can đảm đấy, chưa có ai, kể cả chị, dám hét ra câu đó với Hán Khanh đâu.” Thiện Khanh cười cười, đưa tay lên nghịch những lọn tóc sẫm màu.

Tôi nhún vai:

- “Có thể cậu ta không có lý do gì để phản bác.”

Thiện Khanh nhe răng cười, sau đó túm tay tôi kéo vào nhà, vừa đi vừa hào hứng nói:

- “Tối nay là sinh nhật của Bội Di, vậy mà Hán Khanh lại muốn dẫn em theo cùng, rõ ràng là định công khai rồi.”

Thật ra, em chỉ là bạn gái hờ thôi ạ... Câu này nói ra được không nhỉ? Chắc là không, ngậm lại.

- “Chắc em phải là một cô gái dịu dàng lắm?” Chị gái Hán Khanh lại vui vẻ hỏi.

Vâng, dịu dàng đến mức ở lần gặp gỡ đầu tiên, em đã đáp cậu ta xuống giường...Câu này nói ra được không ta? Cũng không nốt, nuốt xuống.

Chị Khanh thấy vậy thì lay lay vai tôi, lo lắng hỏi:

- “Em sao thế? Chẳng nói chẳng rằng, bị ốm à?”

Tôi hí hóp cười hi hi, xua tay tỏ ý không có việc gì, nếu chị ấy biết những suy nghĩ đang nhảy múa trong đầu tôi lúc này thì cảm chắc sẽ cho tôi ăn đấm mất.

- “Chúng ta đi đâu thế ạ?” Ngơ ngác nhận ra mình đang bị lôi đi dọc theo một hành lang sâu hun hút, tôi ngạc nhiên hỏi.

- “Đương nhiên là đi trang điểm, em không định mặc đồng phục học sinh mà dự tiệc đấy chứ?” Thiện Khanh nhún mày.

Tôi nghệt mặt, trang...trang điểm ư?

----- Nửa tiếng sau-----

Trong phòng trang điểm vang lên những tiếng động hết sức kì lạ.

- “Ngồi yên, đừng có nhúc nhích!”

- “A a a chị đừng ịn cục lông đó lên mặt em!”

- “Đây là bông phấn, em làm ơn đừng ngo ngoáy nữa!”

- “Trời ơi, lem mascara rồi!”

- “Á, rụng mi giả rồi!”

Sau một hồi vật lộn với nào phấn nào kem nào chì kẻ mắt nào son môi nào dụng cụ bấm lông mi, nói chung là tất tần tặn những thứ khi gió mà con người ta có thể bôi trát lên mặt, cuối cùng chị gái Hán Khanh cũng buông tôi ra.

- “Nhóc à, thật ra em rất xinh đấy.” Thiện Khanh hài lòng khoanh tay nhìn “công trình nghệ thuật” của mình, gục gặc đầu.

Tôi thì lại cảm thấy mình như đang đeo một lớp mặt nạ, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, khá là khó chịu.

Sau đó, chị Khanh bắt đầu lục lại tủ quần áo của mình, và ném cho tôi một chiếc áo đầm trang nhã, màu sắc loang đều từ vàng cam, hồng, đỏ đến bạch kim, giống như bầu trời lúc hoàng hôn.

Wow...

- “Áo của Coco Chanel đấy nhóc, mặc vào đi!”

Tôi nhăn mặt:

- “Coco Chanel? Có phải một loại sô cô la không?”

Trông Thiện Khanh như thể sắp xỉu đến nơi.

- “Đáng ra phải cho em mặc đầm trước rồi mới bắt đầu trang điểm, rồi cuộc chị lại quên bồng đi mất. Nhưng cũng may là cái váy này có thể mặc từ dưới lên cũng được, em cứ xỏ chân vào rồi kéo lên thôi.”

Tôi gật đầu như một cái máy, sau đó bắt đầu mặc bộ váy trông rất đắt tiền đó vào, trong lúc đó thì Thiện Khanh tự trang điểm cho mình.

- “Chị Khanh, em hỏi chị một câu được không?” Chợt nhớ ra một chuyện, tôi rụt rè hỏi.

- “Được, cứ tự nhiên.”

- “Hán Khanh....có phải là gay không ạ?” Tôi ấp úng.

Phụt!

Chị gái Hán Khanh phun nước miếng.

- “Có cô gái nào lại hỏi một câu như vậy về bạn trai mình không chứ???? Đương nhiên là em trai chị không bị gay rồi, tâm sinh lý của nó hoàn toàn bình thường.” Chị ấy tròn mắt nhìn tôi, nói muốn hụt hơi.

Ừm, nhưng mà còn Phi Long...

Một lúc sau, tôi quyết định quên phứt cái chủ đề tội lỗi đó đi cho nhẹ óc.

- “Này, xong chưa vậy?” Giọng Hán Khanh từ ngoài cửa phòng đột ngột vọng vào, mang theo sự sốt ruột đến khó chịu.

- “Vẫn chưa, chị với Khiết Du sẽ đến sau, em cứ tới đó trước đi!” Thiện Khanh hét với ra ngoài.

- “Nhanh lên đấy nhé!” Giọng hấn trở nên hậm hực, sau đó tôi chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân xa dần rồi mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hôn

---- Nhà Bội Di, hay còn gọi là tư gia nhà họ Đinh. Sáu giờ tối.-----

Hán Khanh bức dọc thay đổi tư thế đứng một lần nữa, lờ đi những ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái đứng xung quanh.

Sao mà lâu thế không biết.

Sự sốt ruột của hấn không qua được cặp mắt ranh mãnh của thằng bạn thân đang đứng kế bên – Phi Long.

- “Sao thế? Sinh nhật em gái tớ mà cậu hoàn toàn không có vẻ gì là chú ý cả.” Cậu ta háp háp mắt nói.

Hấn thờ dài nhìn đồng hồ, sau đó liếc kẻ kế bên một cái:

- “Việc gì đến cậu?”

Phi Long xoa xoa cằm cười nhẹ, âm điệu vẫn hết sức nhẹ nhàng:

- “Tớ chỉ muốn nói, nếu cậu muốn chơi đùa với Khiết Du, thì tốt nhất là nên từ bỏ sớm đi.”

- “Tại sao?” Hấn nhận ra giọng nói mình đột nhiên trở nên gay gắt đến kì lạ.

- “Nói sao nhỉ? Tớ khá là thích cô ấy. Việc cô ấy là bạn gái cậu, tớ căn bản không quan tâm, với tính cách của cậu thì một là chơi đùa, hai cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, chỉ hy vọng cậu đừng làm gì quá đáng.” Phi Long nghiêm túc nói, nụ cười vẫn giữ nguyên trên môi, điềm tĩnh.

Hấn Khanh không thừa nhận cũng không phủ nhận, khoé miệng mỏng lạnh lùng cong lên thành một nụ cười mê hoặc.

Các cô gái xung quanh bắt đầu kêu lên thán thốt.

- “Tớ vẫn không hiểu, vây quanh cậu là bao nhiêu cô gái xinh đẹp như vậy, rốt cuộc tại sao lại chú ý đến một cô gái bình thường như Khiết Du?” Phi Long lại huých vào vai hấn để lôi kéo sự chú ý, dài giọng hỏi.

- “Câu đó để tớ hỏi cậu mới đúng.” Hấn không buồn nhìn sang bên cạnh, hờ hững buông một câu.

Phi Long im lặng.

Hấn Khanh thấy vậy thì nhướn mày bí ẩn, bất giác lại nở ra một nụ cười. Có điều, nụ cười này khác hẳn với ban nãy, ảm áp hơn nhiều.

Chính là bởi vì xung quanh hấn lúc nào cũng đầy những cô gái xinh đẹp tài năng, vậy nên một cô nàng bình thường như Khiết Du mới trở nên đặc biệt.

Hấn cũng không rõ, đề nghị cô ấy làm bạn gái, rốt cuộc là để Bội Di, hay là để Phi Long xem.

Hoặc là, để thoả mãn sự ích kỉ đen tối nho nhỏ ở góc khuất nào đó trong trái tim hấn?

Nhè nhẹ lắc đầu, Hấn Khanh lại hướng ánh nhìn của mình ra cửa.

Và rồi, thình lình, cô xuất hiện, ngay giữa tầm mắt hấn.

Khiết Du đã đến.

Nếu không phải vì bất gặp sự vụng về quen thuộc trong cặp mắt đen láy ấy, Hấn Khanh đã nghĩ mình đang nhìn một cô nàng nào đó khác, chứ nhất định không thể là Khiết Du ngốc nghếch được.

Không rõ là nhờ hiệu ứng của mascara, lông mi giả hay bất cứ thứ trời đánh nào đó mà chị gái hấn đã dán lên mặt cô, Khiết Du tối nay đẹp đến nghẹt thở.

Cặp mắt cô trong veo, thanh tịnh như bầu trời về đêm ở cao nguyên, mênh mông sâu thẳm. Hấn Khanh có cảm giác mình giống như một con thỏ bị mắc bẫy, càng vùng vẫy thì càng lún sâu, và kiệt sức.

Bộ váy cô đang mặc có màu của nắng hừng đông, gần như là tiếp màu với mắt hấn, mái tóc đen hơi rối xoả ngang ngang, làm nổi bật làn da trắng muốt như sứ.

Một thiên thần.

Hấn lo sợ là mình đang chảy nước bọt.

Chết tiệt thật, tại sao cô dám khoác bộ dạng này mà nghênh ngang điểu hành ở đây?

Sự xuất hiện của cô thu hút gần như toàn bộ sự chú ý của mọi người trong phòng. “Cô ấy là ai vậy?” “Nhìn rất lạ.” Bọn họ hỏi nhau.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ xung quanh dường như đều nhoè đi, hấn chỉ lơ mơ biết, đôi chân mình trong vô thức đã đến bên cạnh cô.

Khiết Du của hấn.

Là của hấn.

Rất tự nhiên và hết sức chiếm hữu, hấn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, siết chặt.

Khiết Du vùng vẫy cố rút tay ra, nhưng cuối cùng lại chịu thua, nhìn hấn nghi hoặc, khó chịu khịt khịt mũi.

- “Hấn Khanh, cô gái này là...” Chẳng hiểu từ đâu, và vào lúc nào, Bội Di đột nhiên “lù lù” xuất hiện, cau mày nhìn họ hỏi. Có lẽ do hiệu ứng trang điểm

nên cô nàng hoàn toàn không nhận ra Khiết Du.

- “Bạn gái anh.” Hấn toe toét cười, bắt giác siết tay mạnh hơn một chút.

Im lặng đến đáng sợ.

Xung quanh lại nổi lên tiếng xầm xì ác ý.

- “Là con nhỏ quê mùa đó sao? Nhìn bộ dạng là biết không phải quen mặc đồ hàng hiệu rồi...”

- “Định làm Lọ Lem đào mộ chác?”

- “Thật là kịch côm...”

Bàn tay của cô đột nhiên trở nên lạnh ngắt.

Đột ngột, bên trong hấn, sự phẫn nộ từ từ trỗi dậy như một cơn sóng thần, dữ dội và không được báo trước. Ánh mắt sắc lạnh đến tê cóng tay chân của hấn quét một lượt sang những cô gái nhà giàu đang bàn tán mỉa mai, để lại một không gian im lìm như một nắm mồ.

Bọn họ dám, nói như vậy, về Khiết Du?

Hấn muốn cô đến đây, không phải là để chịu đựng việc này. Lúc này hấn chỉ hận không thể nhét cô vào một cái hộp nào đó rồi vác thẳng về nhà!

Không khí trong buổi tiệc trở nên lạnh băng và vô cùng ngột ngạt.

Bất thành lĩnh, Khiết Du đứng thẳng người, tươi cười nhìn Bội Di, bình tĩnh nói:

- “Bội Di, sinh nhật vui vẻ. Tên ngốc này không chịu báo trước một tiếng hôm nay là sinh nhật cậu, nên tôi không kịp chuẩn bị quà, thông cảm nhé!” Cô vừa nói vừa mắng yêu hấn, khuôn mặt hoàn toàn bình thản, nụ cười cũng vô cùng tự nhiên.

- “Không...không sao.” Bội Di lúng búng nói, nét mặt vẫn hết sức bối rối.

Buổi tiệc bắt đầu lấy lại được không khí náo nhiệt.

Hấn Khanh không kiềm được thở ra một hơi, cô đúng là mạnh mẽ hơn hấn tưởng. Khiết Du quả thật cũng không đến nỗi quá ngốc, chỉ ngốc vừa đủ để hấn cảm thấy...

- “Định tiểu thư, chúc mừng sinh nhật.” Một giọng nói xa lạ từ phía sau lưng hấn chợt vang lên, mang theo ý cười nham hiểm.

- “A, Nhất Phương, lâu rồi mới gặp lại cậu.” Bội Di kinh ngạc nhìn về phía đó, ngạc nhiên thốt lên.

Hừm? Nhất Phương? Lê Nhất Phương? CEO số một của Blue Phoenix? Cái tên độc nhất vô nhị đó, rất có thể là cậu ta.

Hấn Khanh từ từ xoay người lại, vẫn nắm chặt tay Khiết Du.

Đứng ung dung phía sau hấn là một chàng trai khoảng hai mươi mấy tuổi, ngũ quan sáng láng, tuấn tú ưa nhìn, bộ Âu phục màu đen sang trọng càng tôn thêm khí chất hiên ngang.

Đúng là Nhất Phương - CEO trẻ tuổi nhất của Blue Phoenix, hấn đã gặp vài lần khi anh ta đến công ty của ba, được khen ngợi là người tuổi trẻ tài cao, thông minh xuất chúng.

Nhất Phương nhìn chằm chằm vào hấn và Khiết Du một lát, sau đó sững sờ kêu lên:

- “A, Con Rắn, tại sao em lại ở đây?”

Hấn Khanh hơi giật mình, khẽ nhíu mày. Con Rắn? Anh ta đang có ý mỉa mai gì vậy?

- “Trái Mít, đúng là anh rồi!” Khiết Du phản kích kêu lên, đôi mắt đen nhánh nhất thời trở nên long lanh như sao.

Hấn cảm thấy nhân cầu của mình sắp lòi ra ngoài.

Con Rắn? Trái Mít?

Hai người này quen nhau sao?

Nhất Phương – biệt hiệu Trái Mít đột nhiên vui vẻ nắm tay Khiết Du lắc lư lắc đẽ, buột miệng xuýt xoa:

- “Ái chà chà, em đúng là càng lớn càng đẹp nha, hồi đó anh còn không biết được ngực với bụng em nữa.”

Bàn tay của Khiết Du từ từ tuột khỏi tay hắn, nhất thời làm Hán Khanh cảm thấy hụt hẫng. Đưa trẻ bên trong hắn kêu gào bất mãn: Trả Khiết Du lại đây!

- “Này này, hai người này quen nhau à?” Phi Long từ bên kia phòng lật đật chạy tới, nét mặt rất khó coi.

Khiết Du đang hí hửng cười nói với thằng cha Trái Mít nào đó, đột nhiên sực tỉnh, vui vẻ bá vai Nhất Phương, trịnh trọng thông báo:

- “Mọi người, đây chính là thanh mai trúc mã hồi bé của tôi.”

Hán Khanh: “.....”

Phi Long: “.....”

----- Một lúc sau -----

Tiếng nhạc du dương vang lên, trong phòng toàn những nam thanh nữ tú đi qua đi lại.

Phi Long ngồi bên cạnh Hán Khanh, chống cằm nhìn hai kẻ Trái Mít và Con Rắn nào đó đang đứng ngay góc phòng nói chuyện quên cả trời đất, cảm thấy vô cùng bức bối. Cậu ta rít lên bất bình:

- “Tớ ghét gã Nhất Phương này.”

Hán Khanh hừ mũi gật đầu:

- “Tớ cũng vậy.”

Giờ chứ, tại sao bọn họ, một là đại thiếu gia nổi tiếng đẹp trai thiên tài, hai là siêu hotboy thay bồ như thay quần, lại thua một Trái Mít từ trên trời rơi xuống???

Thế là, bạn Hán Khanh và bạn Phi Long của chúng ta rủ nhau ra một góc ngồi đau khổ tự kỉ. =v=

Bạn công tử họ Mai nào đó rít lên qua kẽ răng:

- “Cái gì mà không phân được eo với ngực...”

Bạn hotboy họ Đinh nào đó phẫn nộ gầm nhỏ:

- “Cái gì mà thanh mai trúc mã từ bé...”

Hán Khanh vẫn không rời mắt khỏi hai kẻ có cái biệt danh quái dị là động vật và trái cây đó, trong lòng đột nhiên thấy quặn thắt.

Mặc dù, chọc tức cô rất vui, nhưng chưa bao giờ cô ngược lên nhìn hắn bằng ánh mắt giống như ánh mắt cô nhìn Nhất Phương lúc này, dịu dàng và hạnh phúc.

Trái tim hắn giống như bị một bầy voi giày xéo, khó chịu và rất tức tối.

Ghen.

Lúc này thì mặc xác kiêu hãnh với chả cao ngạo, cũng mặc xác luôn cái máu lạnh lùng với chả nguy hiểm, hắn thật sự ghen, ồ phải, hắn đang ghen đến phát điên.

Loạn thật rồi, hắn rủa thầm.

Nhưng quỷ tha ma bắt! Khiết Du rõ ràng đã quên mất sự tồn tại của hắn.

Một lúc sau, Nhất Phương lại cúi người xuống thì thầm điều gì đó vào tai cô, rồi bọn họ cười khúc khích và hai má Khiết Du bắt đầu ửng hồng.

Đối với Hán Khanh mà nói, đây đúng là giọt nước làm tràn ly.

Đầu óc hắn trở thành một khối hỗn độn đen sì, trong đó chỉ có sự tức giận ngự trị, hắn nổi điên đứng thẳng người dậy, và xăm xăm tiến vào trong phòng, mặc cho tiếng kêu í ới hốt hoảng của Phi Long.

Đôi mắt hắn sắp toé lửa, và người trong phòng đồng loạt dạt ra nhường đường.

----- Bão cấp mười đang tới -----

Tôi hào hứng nhìn Nhất Phương, cảm thấy lần hội ngộ này đúng là li kì hơn cả trên phim.

- “Công việc sao rồi?” Anh ta thân mật nhìn tôi hỏi.

- “Vẫn còn nhiều rắc rối lắm, cái hợp đồng này chắc đến vài tháng nữa mới xong.” Tôi nhún vai.

Thình lình, khuôn mặt tuấn tú Nhất Phương chuyển sang màu tím tái, rồi thành màu xanh, cuối cùng là trắng bệch, giống như một con tắc kè hoa. Một con tắc kè hoa đang sợ hãi.

Tôi nghi hoặc nhìn anh ta:

- “Ê này, có sao không vậy? Trái Mít, bị ốm à??”

Nhất Phương lấp bắp cái gì đó không nghe rõ rồi chỉ tay ra sau lưng tôi, nét mặt kinh hãi như nhìn thấy ác quỷ.

Tôi tò mò quay đầu lại, và suýt nữa là té bật ngựa ra sau.

Hán Khanh đã đứng ngay sau lưng tôi từ lúc nào, đầy mắt có một con bão đỏ rực đang vùn vụt, làm da thịt người khác rợn lên vì khiếp đảm.

- “Khuyết Du, cậu được lắm.” Hân rít lên từng chữ, khoe môi như toả ra luồng khí lạnh lẽo đến cực hạn.

Tôi lúc này đã bị dọa cho hồn bay phách tán, miệng lưỡi cứng đờ không thốt ra được một câu hoàn chỉnh:

- “A...cậu...”

Đột ngột, Hán Khanh chẳng nói chẳng rằng, độc tài nắm lấy cánh tay tôi mà lúi đi xềnh xệch, mọi người trong phòng tiệc trở mắt ra nhìn, xì xào bàn tán.

Cánh tay hân cứng như thép nguội, siết quanh cổ tay tôi như một gọng kềm. Không lối thoát.

Ra được tới khoảng sân nhỏ phía sau vườn, tôi đã đau đến phát khóc, gào lên:

- “Buông ra, cậu làm tôi đau!!”

Hân ấn tôi vào cây cột gần đó, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói cứ như hét:

- “TẠI SAO CẬU DÁM ĐI CÙNG GÃ ĐÓ, RỒI THÌ CƯỜI CƯỜI NÓI NÓI??? ĐỊNH CHỌC ĐIÊN TÔI HỦ?????”

Tôi nổi giận hét trả lại:

- “TÔI CÓ MỒM, TÔI MUỐN CƯỜI MUỐN NÓI LÀ QUYỀN CỦA TÔI, LIÊN QUAN GÌ ĐẾN CẬU CHÚ?????”

- “Cậu là bạn gái tôi.” Hán Khanh kêu lên, khuôn mặt điển trai dần cúi xuống cho đến khi chỉ còn cách tôi chừng một hơi thở.

Và rồi tôi đã nghe thấy nó, tuy có hơi mơ hồ: Âm thanh của một chút tuyệt vọng cô đơn ẩn sau sự giận dữ kinh người, như một đứa trẻ đang bắt lực giữ chặt món đồ chơi của mình, hoang mang và buồn bã. Hán Khanh không thể che giấu hoàn toàn điều đó trong giọng nói của mình.

Tôi hơi bối rối, hân thật sự có thể trở nên như vậy ư?

Có lẽ là hoang tưởng rồi. Tôi chỉ là bạn gái hợp đồng của hân, đây chỉ là một trong những cách để hân ta tiếp tục biến tôi thành trò cười mà thôi.

Không nên hy vọng quá nhiều, hoàn toàn không nên.

Tôi bắt đầu lùi lại, tránh nhìn vào cặp mắt như thiêu đốt tâm can của hân, nói rành rọt từng chữ:

- “Tôi lúc nào cậu mới buông tha cho tôi? Tôi chỉ là cô bạn gái hờ đáng thương...”

Tôi chưa kịp nói hết câu, đã cảm thấy đất trời xung quanh tôi sầm.

A, hình như là đang bị hôn rồi..

Đó là một đòn tấn công quyết liệt và chớp nhoáng, đôi môi hân ép xuống giống như một đoá hoa bằng lửa, nóng bỏng đến hoang dại, nhưng cũng thật mềm mại.

Nóng, quá nóng.

Dưới ánh trắng vằng vặc, tôi buông xuôi hai cánh tay của mình, hoàn toàn bất lực trước cảm giác cảm giác trống rỗng, cháy bỏng đó, và rồi từ từ nhắm mắt lại.

Một cơn chấn động dữ dội đang đập ùng ùng vào đầu óc cũng như mọi giác quan của tôi, làm chúng trống trải và khô kiệt, quay cuồng trong cơn đông của một nụ hôn.

Hán Khanh đột nhiên luồn một cánh tay rắn chắc qua eo tôi, tay còn lại giữ chặt đầu, làm tôi không thể cự quạ.

Choáng ngợp trước cảm giác bị hơi ấm nóng rực của kẻ đối diện bao phủ, tôi cảm thấy như bị sét đánh trúng. Điều đúng. Và tê liệt.

Thì ra, được hôn, lại kì diệu đến vậy.

----- Trong một bụi cây gần đó -----

Phi Long nghiêng răng kèn kẹt, bẻ gãy hết cành cây này đến cành cây khác:

- “Trời đất ạ, hôn rồi, hôn rồi!!!!”

Bội Di méo mặt, cắn chặt môi để không hú lên:

- “Nhanh đến không ngờ, đúng là Hán Khanh.”

----- Bụi cây bên cạnh -----

Thiện Khanh mở lớn mắt nhìn hai kẻ đang hôn nhau quên cả trời đất trước mặt, kìm nén để không vỗ đùi đen đét:

- “Chu choa, quá cuồng nhiệt, quá men! Em trai cố lên.”

Ông quản gia sục sục:

- “Cậu chủ của chúng ta đã lớn thật rồi.”

Bà bếp vui sướng đập tay anh làm vườn, dùng khăn mùi xoa liên tục xì mũi.

Toàn bộ lực lượng gia nhân hùng hậu của nhà họ Mai tối nay đều có mặt, đa số núp trong bụi cây, một ít lại treo lên hàng rào, tất cả đều hận không thể lôi pháo bông ra mà “bùm chèo” vài phát để ăn mừng.

Hoan hô, hôn rồi!!!!

Tuy nhiên, nghe nói dạo này mùa mưa, vườn nhà họ Đinh có khá là nhiều muỗi.

.....

Kết quả, đêm hôm đó, một số người nhiều chuyện nào đó phải về nhà với khuôn mặt chi chít vết muỗi chích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nợ nần sông phẳng

- “Này, hần ta đã bỏ đi chưa?” Tôi cắn môi muốn bật máu, chốc chốc lại lo lắng kéo áo Phi Long và lặp lại cùng một câu hỏi chán ngắt đến ngớ ngẩn.

- “Tạm thời là chưa.” Cậu ta kiên nhẫn đáp, mắt vẫn chăm chú nhìn ra sân trường, giống như người thợ săn dày dạn đang chờ đợi con mồi của mình.

Nhưng xét tình hình hiện nay, “con mồi” ở đây chính là chúng tôi.

Phi Long lại nhón chân, lén lút thò đầu ra ngoài lần thứ hai mươi sáu, mái tóc đen hơi dợn sóng của cậu ta uể oải bơi trong con gió chiều nhột nhật.

Chúng tôi đang ẩn nấp phía sau giàn hoa giấy cạnh cổng trường. Cây hoa giấy này được trồng từ lúc nào, tôi cũng không nhớ rõ, chỉ biết vào ngày đầu tiên học cấp ba, tôi đã thấy cây đứng đó như một ông cụ ốm yếu mà vui tính. Rễ cây đã xù xì và trở nên mốc thối từ lâu, tuy nhiên những chùm hoa giấy đó thì như là bất tử, qua bao năm tháng vẫn ung dung khoe sắc đầy sức sống.

Tán cây dày và rậm, chi chít những lá và hoa, tạo thành một nơi ẩn nấp vô cùng lý tưởng. Hiện giờ, đó là tất cả những gì tôi cần.

Thế nhưng, lý do khiến tôi và Phi Long phải trốn chui trốn nhủi ở đây là hoàn toàn trong sáng, vừa rồi độc giả nào có những suy nghĩ không lành mạnh vui lòng úp mặt vào tường tự kiểm điểm >_

- “Hán Khanh bỏ về rồi, chúng ta ra ngoài thôi.” Một lúc sau, Phi Long lại lên tiếng, đồng thời sai chân, nhanh chóng bước đi, để lại cái bóng to lớn đổ dài xuống mặt sân vắng lặng.

Tôi ngó người một lát, sau đó cũng hồi hải bước theo, mắt vẫn không nhìnáo liên xung quanh, trong tư thế phòng bị, sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Tên hung thần đó quả thật đã biến mất.

Nắng chiều lung linh, nhuộm cảnh vật xung quanh trong một màu vàng nhạt hư ảo.

- “Khuyết Du, cậu định trốn tránh Hán Khanh đến bao giờ? Sợ à?” Giọng nói Phi Long đột ngột vang lên, vọng qua bờ vai vạm vỡ.

- “Không phải chuyện của cậu. Đừng có mà lảm lòi!” Tôi nhăn mặt gắt lên, cảm thấy đó không phải là một chủ đề hay ho để bàn luận vào lúc này.

Sau nộ hôn phong ba bão táp đêm qua, tôi đã né tránh Hán Khanh như né một thứ bệnh dịch nguy hiểm. Cuộc sống gòn gàng ngăn nắp của tôi giờ đây trông giống một thứ rất thích hợp để cho vào toilet mà giặt nước.

Còn thể giới của tôi thì đã lật nghiêng khỏi trục, và đầu óc tôi thì trở thành một cục đen đen, hỗn độn và vô cùng phức tạp.

Hán Khanh là nguyên nhân của tất cả những hiệu ứng điên rồ đó, và tôi đương nhiên sẽ không để chúng xảy ra lần nào nữa, không đòi nào.

Cả buổi sáng hôm nay, tôi thậm chí không dám nhìn hắn, nói chuyện thì càng không. Tan học, tôi đã bán sống bán chết tót thẳng ra cổng, mắt nhắm mắt mở thế nào lại đụng phải Phi Long, thế là tôi và cậu ta cùng dất nhau đi “ẩn trốn”.

Bất thành linh, Phi Long dừng bước, làm tôi giật mình, mắt đã ngã đập mặt vào tấm lưng khoẻ khoắn và to rộng của cậu ta.

- “Nếu tôi là người đến trước, mối quan hệ giữa chúng ta sẽ khác, phải không?” Tiếng cậu ta vang lên đều đều, dường như còn mang theo chút gì đó u ám, giống như đang tự thủ thi với mình.

Tôi dãi mặt, vô thức bước lùi lại một bước. Hôm nay là ngày gì thế? Lễ kỉ niệm thể giới cùng phát điên sao?

- “Trả lời tôi đi.” Phi Long quay người lại một cách quả quyết, thân hình cao to lừng lững của cậu ta như muốn che khuất toàn bộ ánh mặt trời, tạo nên một sự đe dọa đáng sợ. Cặp mắt tôi màu bình lặng nhìn thẳng vào tôi, chờ đợi.

Ừay, hình như lần này cậu ta nghiêm túc, không phải là đùa cợt. >_

Cứ như vậy, dưới ánh nắng yếu ớt cuối ngày, chúng tôi đứng đó, mặt đối mặt dưới sân trường, rất lâu sau đó vẫn không có ai lên tiếng.

- “Chuyện này, hầy, chữ ‘nếu’ của cậu xa vời quá. Cho dù cậu dùng chữ đó mà hỏi tôi bao nhiêu lần đi chăng nữa, người đó vẫn vĩnh viễn không phải là cậu.” Bối rối đưa tay lên gãi mũi, tôi tránh nhìn thẳng vào ánh mắt sắc lạnh và phức tạp của kẻ đối diện.

Một thoáng tuyệt vọng pha lẫn buồn bã lướt nhanh qua khuôn mặt điển trai của Phi Long. Nhưng rất nhanh chóng, nụ cười ranh mãnh thường trực của cậu ta lại xuất hiện.

- “Nếu tôi có thể làm cho cậu thích tôi thì sao?”

Tôi tròn tròn mắt nhìn cậu ta, cảm thấy thế gian này càng lúc càng loạn.

- “Ồ hơ hơ, đồng chí Phi Long, đừng mạnh động. Đồng chí cứ về uống sữa đi cho mau lớn ha.” Tôi không biết làm thế nào, đành giả ngu đưa tay lên vỗ vỗ vai Phi Long mà cười nhần nhở, kèm theo đó là những cái lắc đầu hết sức khoa trương.

Cậu ta chẳng nói chẳng rằng, bất thần chụp lấy tay tôi mà kéo mạnh, cả thân hình khoẻ khoắn vạm vỡ đó nhanh chóng áp sát vào người tôi, mang theo luồng hơi ấm mờ ám.

Tiếng Phi Long vang lên đâu đó trên đỉnh đầu tôi, hơi thở cậu ta làm tôi thấy nhồn nhột, lạ lẫm.

- “Khuyết Du, chữ ‘nếu’ lúc nãy không phải là một điều xa vời, nó là một lời tuyên bố. Chuẩn bị tinh thần đi.”

Tôi thấy trời đất rối tung và điên đảo quay cuồng.

Ông trời ơi, tôi muốn tự đào hố, làm thành một cái hang ẩm áp mà chui xuống trốn, tránh xa hai tên thiếu gia té giềng này đi!

Rất tiếc, những sinh vật có khả năng làm được việc đó, chỉ có thể là loài giun.

---- Tình hình thế là lại càng bung bét ----

Sau khi tạm biệt Phi Long một cách dờ dẩn và thất thần, tôi bước đi trên con phố vắng hoe, suy đi tính lại một lúc, cuối cùng quyết định móc điện thoại ra, tìm số của kẻ nào đó.

Không khí từ từ trở nên đặc quánh và nóng bức, báo hiệu cho một cơn dông lớn.

“Tút...tút...tút...”

Một lúc sau, đầu dây bên kia mới đùng đùng bắt máy, giọng nói lơ đãng quen thuộc của Nhất Phương thoải mái vang lên:

- “Ài da, lâu rồi mới thấy em gọi cho anh, có việc gì không?”

Gió trở nên lạnh buốt, cuốn bụi bay mù mịt.

Tôi hơi cau mày, có chút thiếu kiên nhẫn, trầm giọng nói vào điện thoại:

- “Đừng đánh trống lảng, việc em nhờ anh hôm nọ đến đâu rồi?”

- “Xong cả rồi. Chỉ chờ em đến lấy thôi.”

Nét mặt tôi hơi giãn ra. Phù, có thể chứ!

- “Gặp em ở cà phê Gà Béo Phì, đường Nhiều Gió.” Tôi nói ngắn gọn vào điện thoại, sau đó uể oải cúp máy.

Từng giọt nước nhỏ bé tí tách rơi xuống, bám vào da mặt tôi như những ngón tay nhỏ bé và lạnh buốt.

Mưa rồi.

Một lúc sau, trước khi cơn mưa kịp trở nên nặng hạt, tôi đẩy cửa bước vào quán cà phê Gà Béo Phì, ngồi xuống chỗ trống quen thuộc cạnh cửa sổ.

Chủ quán này là một anh chàng vui vẻ, tuổi con gà, lại bị béo phì, nên lấy luôn tên quán là Gà Béo Phì. (chui mỏ hôi =.=). Không gian quán rộng rãi và sạch sẽ, nhưng giá cả lại phải chăng, rất thích hợp cho bọn học sinh viên măng túe quanh năm như tôi.

Tôi gọi một tách cà phê nóng, sau đó vừa nhăm nháp vừa chờ đợi.

Khoảng năm phút sau, Nhất Phương đã đẩy cửa tiệm bước vào, mái tóc lãnh từ bám đầy nước mưa, nhưng nụ cười trên môi vẫn không tắt.

Anh ngồi xuống đối diện với tôi, nụ cười tươi rói đó vẫn giữ nguyên trên môi.

- “Chuyện của em và cậu nhóc đó thế nào rồi?”

Tôi cắn môi:

- “Cậu nhóc nào?”

Nhất Phương thờ ơ chống cằm, tay nghịch nghịch lọ đường đặt trên bàn, giọng nói vẫn bình thản:

- “Cái cậu hôm qua đã nắm tay em mà lôi ra khỏi buổi tiệc một cách vô cùng lãng mạn ấy, chuyện đến đâu rồi?”

Tôi nghiêng răng:

- “Nhất Phương, anh vừa phải thôi.”

Mưa quất rào rào vào cửa kính, như những con người phẫn nộ đang đòi được vào nhà và sưởi ấm.

- “Được rồi, không đùa nữa.” Nhất Phương bật cười, sau đó rút trong túi áo ra một xấp giấy dày cộm đặt lên bàn. Khi đang tiếp tục loay hoay tìm cây bút, anh lại hỏi tôi:

- “Em cần bao nhiêu?”

Tôi hít một hơi dài, cau có dựa lưng ra ghế, nói bằng giọng bất lực:

- “Hai mươi triệu chẵn.”

Bàn tay trắng muốt đang cầm bút của người ngồi đối diện hơi khựng lại, sau đó lại thông thả chạy trên giấy.

- “Xong rồi.” Sau khi ký, Nhất Phương xé tờ ngân phiếu ra, cười cười đưa cho tôi.

Mưa vẫn nặng hạt.

Tôi nhăn nhó cầm lấy tờ giấy nhỏ xinh đó, miệng bất giác trề ra.

- “Em quậy phá đến mức phải đền người ta đến hai mươi triệu ư? Chắc chắc.” Nhất Phương lại tủm tỉm cười.

- “Giờ nào, anh tưởng em không trả lại anh được sao?” Tôi lèm bèm, mắt toé lửa nhìn anh ta.

Nhất Phương lắc lắc đầu, xua tay cười.

Một lúc sau, nhẹ nhàng như khi nó đến, cơn mưa tạnh hẳn.

Nhất Phương nói lời tạm biệt, sau đó đứng dậy, tiếp tục buông thêm một câu khó hiểu:

- “Em bắt đầu thích rồi, đúng không?”

Tôi ngó người:

- “Hả??”

Anh không nói gì, chỉ giữ nguyên nụ cười thần bí đó, mạnh mẽ sải chân bước thẳng ra cửa.

Sau khi trả tiền, tôi cũng hấp tấp chạy về nhà, lòng ngổn ngang với hàng trăm câu hỏi.

- “A, Khiết Du ngoan, hôm nay về trễ đấy!” Mẹ ra mở cửa cho tôi, cười ngọt ngào hơn thường ngày.

Tôi thấy lạnh toát sống lưng. Nụ cười này của mẹ, tôi chỉ được thấy đúng hai lần. Lần thứ nhất là khi tôi được thi đậu vào lớp chuyên Hoá của trường Olympus, lần thứ hai hình như là khi...

- “Hôm nay Hán Khanh lại sang chơi đó. Con vào với nó đi.” Mẹ tôi lại cười dịu dàng, vui vẻ dùng tay vuốt tóc tôi.

Trong phút chốc, tôi ước gì trong tay mình là một khẩu súng thần công đạibury, tôi sẽ hùng dũng chạy thẳng vào trong nhà và bắn bẻ óc tên quái vật họ Mai đó, đi tù cũng mặc!

Nhưng trong tay tôi không có súng thần công, cũng không có dao kéo gì sắc. Thế là tôi vác một bộ mặt như đưa đám, lờ mờ bước vào nhà.

- “A, thằng nhóc này quả thật rất thông minh. Ba thua nó bốn ván rồi.” Giọng nói sang sảng xen lẫn hứng thú của ba tôi ồm ồm vang lên trong phòng khách, cho tôi một dự cảm không tốt tí ti con chí nào.

Tôi sợ sệt bước thêm một bước, và thấy bạn trai hờ của mình đang ngồi vui vẻ đánh cờ tướng với ba, không khí hết sức đầm ấm triu mến.

- “Nghe nói trường con đang tổ chức cho học sinh về quê chơi một chuyến đúng không?” Mẹ tôi sau khi đóng cửa, lật đật bước theo tôi, hào hứng nói.

Tôi đơ lưỡi:

- “Về quê...”

Hán Khanh đột ngột ngẩng đầu lên, nở một nụ cười hại nước hại dân:

- “Khiết Du, anh xin phép cho em rồi. Ngày mai là khởi hành, tốt nhất em nên lên phòng chuẩn bị đi.”

Mẹ tôi cười sung sướng, một hai đập tôi lăn ngược lên lầu, luôn mồm kêu tôi sửa soạn đồ đạc.

Ngồi trong phòng, mặt tôi dần ra như một cái bánh mì thiêu.

Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả.

Về quê? Đi chơi? Xin phép rồi? Cái quái gì thế?

Hôm nay tôi nhận đủ dữ liệu để viêm màng não cấp tính rồi, ông Trời có mắt không chứ??

----- Vài canh giờ sau -----

Tôi vừa kéo vừa cầu nhàu, cố gấn lời ra cửa cái bạn Hán Khanh còn đang lễ phép chào tạm biệt mọi người.

Mãi khi đã thoát khỏi tầm nghe thấy của ba mẹ, tôi đánh hấn ta một cái, khó chịu rít lên:

- “Tại sao chưa buông tha cho tôi chứ?”

Hắn cho tay vào túi quần, nhìn tôi, bình thản buông ra một câu kinh điển:

- “Bởi vì cậu là bạn gái của...”

- “Đừng có tưởng cậu nhà giàu thì hay nhá, cầm lấy cái này và rút khỏi cuộc sống của tôi mau!” Tôi nhếch mép móc ra tờ ngân phiếu, dúi vào tay hắn.

Hàng lông mày thanh tú của kẻ đối diện lập tức nheo lại kinh ngạc. Hán Khanh hết nhìn tờ ngân phiếu với con số hai chục triệu đẹp đẽ rồi lại ngước lên nhìn tôi, hỏi bằng giọng nguy hiểm:

- “Cậu lấy số tiền lớn như thế này ở đâu ra?”

Tôi cười híp mắt, xoa cằm nói:

- “Coi như là tôi trúng số độc đắc đi. Mười lăm triệu cho đôi giày patin, năm triệu phí thương tật của cậu, đủ cả đấy chứ nhỉ?”

Hán Khanh cau mày, khoé môi mím lại giận dữ, sau đó hắn lại liếc xuống chữ ký rồng bay phượng múa của Nhất Phụng ở góc tờ ngân phiếu.

“Roẹt!!”

Tôi há hốc mồm sững sờ. Hắn...hắn vừa xé tờ ngân phiếu đấy ư?

- “Cậu làm cái khi gì thế, điên rồi hử?” Tôi gào lên, tuyệt vọng nhìn theo những mảnh giấy mỏng manh, te tua đang rầu rĩ đáp xuống mặt đất.

Hán Khanh lừ đừ bước lại, nét mặt tràn ngập sự tức giận và kích động, khuôn mặt lạnh lẽo của hắn kề sát mặt tôi, khoé môi lãnh đạm nhả ra hai câu:

- “Đừng nghĩ tờ ngân phiếu này có thể giải quyết tất cả. Đối với tôi, có một số thứ vô giá đến mức không thể buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hồ nghi

---- Nhà Khiết Du, khoảng chín giờ tối ----

- “Cậu, rõ ràng đang thích tên đó rồi!” Đậu Phụng khịt mũi kết luận một câu, làm tôi thiếu chút nữa là đánh rơi ống nghe xuống đất.

- “Bậy bậy bậy! Làm sao có thể chứ?” Tôi uất ức nghịch sợi dây điện thoại, ngồi co ro bên bàn, tâm trí rối như mớ bòng bong.

Đầu dây bên kia vắng đến tiếng cười kênh kiệu, giọng nói the thé quen thuộc của Đậu Phụng vẫn kiên trì truyền đến, giống như những que sắt nung chọc chọc vào lỗ tai tôi, nhột nhột:

- “Thừa nhận đi, rõ ràng là thích rồi.”

Tôi giấy nẩy như mèo gặp nước, điên tiết hét vào ống nói:

- “Đừng có nghĩ linh tinh, tớ không muốn phí tiền điện thoại chỉ để nói những chuyện vớ vẩn!”

Đậu Phụng im lặng một lúc như đang suy nghĩ, sau đó cười he he hỏi tôi:

- “Vậy chúng ta làm thử nghiệm một chút nhé? Cậu có thấy, nụ cười của hắn ta rất đẹp và cuốn hút không?”

Tôi: “.....”

- “Ồ bên cạnh hắn, cảm thấy mọi thứ rất đối thú vị, đúng không?” Đậu Phụng vẫn tỉnh ranh tiếp tục.

Tôi: “.....”

- “Thấy hắn nói chuyện thân mật với cô gái khác, cậu có cảm thấy tức giận một cách vô cớ không?” Đầu dây bên kia vẫn chưa có dấu hiệu mệt mỏi.

Tôi hái hùng nhìn lên trần nhà. Hình như, ủa, câu trả lời của tôi từ nãy đến giờ đều là “có”. >_

- “Xét theo những gì cậu kể với tớ lúc nãy, hình như hắn cũng không đến nỗi ghét cậu, hề hề. Khiết Du nào phẳng à, số cậu hên rồi đấy.” Tôi có cảm giác Đậu Phụng đang nhe răng cười toe toét.

Chẳng lẽ, cảm giác hoang mang, không biết nên làm gì đó, thật sự là thích ư?

Tôi, quả thật đã thích Hán Khanh rồi sao?

Nhưng sau đó, rất nhanh chóng, niềm hy vọng màu hồng của tôi xẹp dần, xẹp dần rồi trở thành một đồng bèo nhèo màu xám xịt.

Hán chỉ muốn chơi đùa với tôi. Đề nghị làm bạn gái, nắm tay, hôn, xé ngân phiếu, tán tỉnh, tất cả đều chắc chắn nằm trong mục đích biến tôi thành trò cười. Người đẹp trai, gia thế phi phàm như hắn, thiếu gì những cô gái xinh đẹp chạy theo thành đàn. Tôi chẳng qua chỉ là một con ngốc, có vinh hạnh mắc kẹt trong cuộc sống của hắn, thế là, hắn tiện tay túm tôi làm đồ chơi.

Và rồi, tôi ngu ngốc, lại cảm thấy như thế này đối với hắn.

Một lúc sau, tôi ậm ừ cúp máy, mặc cho giọng nói châm chích ranh ma của Đậu Phụng vẫn léo nhéo liên hồi.

Trăng lên cao.

Hán Khanh, khoảng cách giữa tôi và cậu, thật sự to lớn đến thế ư? Tôi không biết nên níu kéo vào cái gì, chỉ thấy càng lúc càng bất lực, trái tim co thắt trong một nỗi tuyệt vọng hoang mang.

Hán Khanh, tôi phải làm sao đây?

--- Trong lúc bạn Khiết Du bận rộn đối mặt với những con yêu tinh đang phá phách trong tâm tư mình, bạn Hán Khanh lại điên cuồng đối phó với một con yêu tinh bằng xương bằng thịt ---

Kẻ Mộng Du: “Hô hô hô hô.”

Kẻ Mộng Du: “Hê hê hê hê.”

Kẻ Mộng Du: “Nổi đầu đón đẹp xinh hình trái chuối.”

Kẻ Mộng Du: “Há há há, mặt trăng có hình dáng của mộng khổng long.”

Hán Khanh nắc cụt.

Lặng đi một thời gian, rốt cuộc Blue Phoenix vẫn chưa buông tha cho công ty nhà hắn. Bọn họ vẫn kiên trì, ngày ngày phá cái thùng cha Kẻ Mộng Du chết bầm nào đó bám theo phá phách, thỉnh thoảng lại lên trang web của công ty phát ngôn bậy bạ.

Nhưng, cũng chưa chắc chắn Kẻ Mộng Du là con trai.

“Kẻ đó” cũng có thể là con gái.

Không đáng ngờ sao? Quảng thâm trùng hợp đến ngạc nhiên trên mặt cô ấy ngày hôm đó? Sự thân mật kì lạ giữa cô ấy và CEO tài ba của Blue Phoenix?

Dù không muốn, nhưng bộ não tài ba của hắn bắt buộc phải xếp Khiết Du đứng đầu danh sách những ứng cử viên triển vọng cho bộ mặt thật của Kẻ Mộng Du.

Điều này thật sự điên rồ, thậm chí có chút...hoang tưởng. Nhưng sở trường của Khiết Du chính là làm người khác té ngựa cơ mà. Biết đâu, cuộc sống về đêm của cô ấy là một hacker siêu hạng thì sao?

Mặt khác, hắn tin vào bản năng của mình. Và cái bản năng oai hùng đó nhắc nhở hắn, mối quan hệ giữa Khiết Du và Blue Phoenix là không hề tầm thường.

Đúng hơn, là mối quan hệ giữa cô ấy và Nhất Phương.

Nhớ đến đó, hàng lông mày tuyệt đẹp của hắn vô thức chau lại tức giận.

Tờ ngân phiếu đẹp đẽ đó, chắc chắn cái gã Nhất Phương kia là tác giả. Hán Khanh đã mất đứt mười lăm triệu chỉ để ép buộc Khiết Du làm bạn gái mình, đáng này, bọn họ còn là thanh mai trúc mã!

Theo tính cách thường ngày của mình, hắn sẽ cười một cách khà ó, gạt lấy tờ giấy đáng giá đó, rồi quay người bỏ đi. Đề nghị trả nợ một cách sòng phẳng của Khiết Du thật hợp lý, thật khôn ngoan.

Nhưng lúc đó, tất cả những gì Hán Khanh cảm thấy là cô ấy đang cố trốn tránh hắn, cố rũ bỏ hắn ra khỏi cuộc sống của mình. Tất cả những gì hắn nhìn thấy ở bản thân thấy là một thằng nhóc bốn tuổi đang bị cướp đi đồ chơi của mình. Thịnh nộ. Phẫn uất. Và đương nhiên, rất buồn bã.

Toàn bộ lượng chất xám cần thiết lúc đó đã bị hắn sử dụng để tìm cách giết gã Nhất Phương ấy sao cho ít đau đớn nhất.

Hắn đương nhiên vẫn còn đủ tỉnh táo để biết vì sao mình lại kích động đến lỗ bịch như vậy.

Hắn thích cô.

Thích điên cuồng.

Có lẽ đến cuối đời mình, Hán Khanh vẫn không bao giờ biết được điều gì ở cô đã thu hút hắn đến như vậy. Không phải là vì dung mạo ,hay là vì cách ứng xử, cô chỉ đơn giản thu hút hắn như hai thỏi nam châm trái dấu.

Cô nổi giận, cô cười, cô híp mắt, cô nổi điên, cô ngốc nghếch, tất cả những động tác vô tư đó đều làm Hán Khanh mất ăn mất ngủ.

Nếu biết có ngày cô sẽ khiến hắn điên đảo đến thế, thì lần đầu tiên gặp cô, hắn đã không để cho cô trốn thoát. Không bao giờ.

Thế nhưng, cái chính bây giờ là, xung quanh cô lúc nào cũng đầy rẫy, khịt, chướng ngại vật. Dường như cô gái này không thể ý thức được sức hút của mình, vẫn ngốc nghếch để mặc cho bao nhiêu kẻ bám theo.

Đầu tiên là Phi Long. Thật rắc rối, thật phiền nhiễu.

Tiếp theo là Nhất Phương. Rắc rối, phiền nhiễu đến cực độ.

Đã vậy, cô còn trốn tránh hắn. Chi bằng cô mĩa mai hắn, nổi giận với hắn, vẫn còn đỡ hơn tình hình cảm lạnh khó chịu này.

Không được nói chuyện với cô, là cả một cực hình.

Kẻ Mộng Du: “Bum ta rạt tà bum ta rạt... Là lá la...” Tên hacker chết dẫm đó lại nghe ngao hát hò trên máy chủ của công ty, càng lúc càng tỏ ra hào hứng.

Hán Khanh thấy vậy, tức giận lại càng chùng chất.

Khốn kiếp!

Hắn đưa bàn tay thon thon, thanh mảnh lên ấn nhẹ vào thái dương một lúc. Sau đó, chán nản với tay tắt phụt máy tính.

----- Tại nhà Phi Long -----

Bội Di sau khi gội đầu xong, đang thoải mái lau khô tóc thì thấy trong phòng anh trai mình vẫn còn để cửa mở, văng ra những tiếng động kì cục.

Cô tò mò nhón chân bước vào, thấy Phi Long đang cầm một thứ trông rất giống...phi tiêu nhựa đồ chơi, phóng chiu chiu vào một bức ảnh cỡ lớn căng trên tường.

Cô sững sờ.

Á, đó là ảnh của Hán Khanh mà?? Hán Khanh của cô ,sao có thể tùy tiện làm bia phóng phi tiêu như thế được chứ?

Bội Di tức sôi máu, hùng hổ bước vào phòng giật phắt tấm ảnh xuống, cau có nhìn trừng trừng vào ông anh quý tha ma bất của mình:

- “Anh đang làm cái trò gì thế?”

Phi Long đáp gọn lòn hai từ:

- “Xả stress.”

Sau đó anh đứng thẳng dậy, mệt mỏi vuron vai, đến bên chiếc tủ lớn bằng gỗ, bắt đầu soạn đồ đạc.

Bội Di tròn tròn mắt lần hai:

- “Anh định...bỏ nhà đi bụi à?”

Động tác của Phi Long hơi khựng lại, sau đó anh bất mãn nói mà vẫn không buồn quay đầu:

- “Đừng có điên. Ngày mai, trường anh tổ chức buổi dã ngoại, đi cũng vài ngày gì đó. Anh nói với ba mẹ hôm kia rồi.”

Cô gục gặc đầu, sau đó len lén ôm bức ảnh của Hán Khanh mà chuồn nhẹ nhàng ra ngoài.

Tiếng Phi Long bay vọt theo:

- “Bức ảnh đó năm chục nghìn chẵn. Tính vào tiền tiêu vặt của em.”

Trong nhà có tiếng cô em gái nào đó điên tiết gầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chuyến xe bão táp

Nhà Khiết Du. 4 giờ sáng.

Mẹ đứng chống nạnh trước cửa phòng, nghiêm nghị lia cái nhìn quyền uy sang ba cậu trẻ trước mặt:

- “Các con hiểu phải làm gì rồi chứ?”

Trịnh Sơn nuốt nước bọt, “ạ” khan một tiếng, bất giác nắm chặt hơn bình xịt nước màu tím nhạt trong tay.

Trịnh Hải lại rút khăn mùi xoa ra chấm chấm mồ hôi, liếc môi không ngừng, lập cập chỉnh sửa chiếc mũ bảo hiểm đang úp trên đầu.

Trịnh Lâm đứng ngắm nhìn ngón chân của mình, không thấy rõ biểu cảm. Chốc chốc, anh chàng lại nhịp nhịp cây chổi lông gà trên tay, dáng điệu vô cùng hoang mang, sợ hãi.

Ba anh lính cảm tử đã sẵn sàng cho một cuộc chiến oanh liệt, tàn bạo, máu me bê bết.

Biểu cảm của mẹ hiện giờ cũng hết sức hồi hộp. Cả lo lắng nữa. Bà xoắn hai tay của mình vào nhau, kiên nhẫn nhắc lại với ba cậu con trai của mình:

- “Phải từ từ, chậm rãi. Nếu tình hình không kiểm soát được, cứ hét lên, mẹ và ba sẽ vào tiếp ứng. Rõ chưa?”

- “ạ rõ!” Cả ba người cùng đồng thanh.

Trịnh Sơn cắn môi, liếc nhìn đồng hồ một cách tuyệt vọng:

- “Tới lúc rồi!”

Trịnh Hải và Trịnh Lâm không hện mà cùng hít sâu một hơi. “Vũ khí” trên tay họ giương cao, sẵn sàng chiến đấu tới hơi thở cuối cùng.

Mẹ nhắm nghiền mắt, lăm lăm cái gì đó nghe rất giống “nam mô a di đà phật”, sau đó từ từ mở cửa phòng, điệu bộ giống như đang chuẩn bị chui vào hang cọp.

Trong phòng, vẳng ra tiếng ngáy vô cùng hoành tráng, vô cùng oai phong.

Trịnh Lâm lúc này mặt đã cắt không còn hột máu, tái xanh tái xám giống như sắp lên đoạn đầu đài. Hai người còn lại cũng không khá hơn, liên tục chùi mồ hôi, nuốt nước bọt.

Trịnh Sơn, với trách nhiệm vô cùng thiêng liêng của người anh cả, là người đầu tiên rón rén nhón chân bước vào phòng.

Hai người kia đến thở mạnh cũng không dám, từ từ di chuyển vào trong bằng đầu ngón chân của mình.

Cả ba lén lút như ăn trộm, chầm chậm tiến sâu vào trong, đến bên một chiếc giường màu hồng phấn vô cùng nữ tính. Nằm thoải mái trên đó là một cục vải mềm mềm - thứ mà người ta vẫn quen gọi là cái chăn. Lúc này, “cục chăn” đó đang liên tục phồng lên xẹp xuống theo nhịp thở của vị chủ nhân đáng kính ở bên trong.

Tiếng ngáy vẫn vang lên đều đều.

Trịnh Sơn bẻ tay răng rắc, quay sang hai thằng em của mình:

- “Sẵn sàng chưa?”

Bọn họ run rẩy đáp:

- “Chưa.”

Trịnh Sơn: “.....”

Trịnh Hải lại còn đổ thêm dầu vào lửa, hải hùng hổ sung:

- “Năm ngoái, hình như, hức, nó còn đặt keo dính chuột cạnh giường.”

Một lát sau, ông anh tên Sơn nào đó không thể chịu nổi bầu không khí đặc quánh sợ hãi như thế này nữa, nhắm tịt mắt mà gào lên:

- “Tấn công!!!”

Trịnh Hải xông lên đầu tiên, bởi vì cậu ta có nón bảo hiểm.

Trịnh Lâm phi lên thứ nhì, bởi vì cậu ta có chổi lông gà.

Trịnh Sơn lẻo đẻo bọc hậu. =.=

Chiếc chăn dày cộp tức thì được kéo tung ra, để lộ một cô gái đáng người nhỏ nhắn đang nằm ngủ li bì.

Triển khai kế hoạch A: Bình xịt nước siêu phạm.

Trịnh Sơn nghiền răng, nhắm thẳng vào mặt cô gái trông có vẻ mỏng manh yếu ớt kia mà xịt nước như điên.

Cô gái hơi cựa mình, thế rồi, vẫn nhắm nghiền mắt, cô tung chân, đá bay bình xịt nước vào góc phòng, nằm lăn lóc.

Kế hoạch B: Chổi lông gà huyền thoại.

Trịnh Lâm cẩn thận bứt một chùm lông gà, cọ cọ vào lòng bàn chân cô gái nọ, với hy vọng mong manh là cô ta sẽ nhột đến bưng tỉnh.

Cô gái hơi vùng chân, và đập thẳng vào mặt Trịnh Lâm. Anh chàng lập tức té bật ngửa ra phía sau...

Vâng, đó là một sự hy sinh vô cùng anh dũng, vô cùng đáng nể!

Trịnh Sơn đau buồn hét với ra cửa phòng:

- “Một người out.”

Sau đó, thân thể mềm nhũn của Trịnh Lâm được lôi ra khỏi phòng.

Kế hoạch C: Mũ bảo hiểm thần sầu.

Trịnh Hải cẩn thận cởi mũ bảo hiểm ra, sau đó lén lút bước lại gần cô gái vẫn ngủ say như chết đó. Một cách dứt khoát và không khoan nhượng, anh úp cái mũ đó lên mặt cô nàng.

Cô gái đáng thương giãy đành đạch, bất thành linh la hét:

- “Gỡ ra, gỡ ra mau lên, em sắp chết ngạt rồi!”

Trịnh Sơn thở phào một tiếng, nét mặt vô cùng hoan hỉ nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

Chiến dịch đánh thức cô lộn Khiết Du được hoàn thành trong sáu phút bốn mươi một giây.

Lúc này, Trịnh Hải mới từ từ gỡ chiếc mũ ra, cười thô bỉ:

- “Anh đội nó gần hai năm nay, chưa phơi nắng làm vệ sinh lần nào đấy. Hương thơm quyến rũ chứ?”

Bốp!

Tiếng nói của anh chàng đột ngột tắt lịm.

Trịnh Sơn đau khổ hét với ra ngoài lần nữa:

- “Người thứ hai, out!”

* * *

Mười lăm phút sau, bốn anh em nhà họ Trịnh áo quần sạch sẽ tươm tất, mặt mày sáng sủa, ngồi đủng đỉnh ăn sáng dưới bếp.

Hai vết bầm lớn trên mặt Trịnh Hải và Trịnh Lâm tạm thời có thể, khuy, bỏ qua. Cách đây vài năm, hình như còn có người bị trặc tay cơ mà...

Khiết Du từ nhỏ đến giờ vẫn ngủ chung với bọn họ, mỗi người một giường nên rắc rối nảy sinh tương đối ít. Cô nàng chỉ mắc một cái tật là không bao giờ tự giác dậy trước sáu giờ sáng. Mỗi lần nhà có việc, hoặc đi chơi, đi nghỉ hè, thì việc gọi cô dậy là cả một cực hình.

Đóng tiền cho cô học Karate đến đai đen là một sai lầm rất lớn. Có lần, Trịnh Sơn đã tận mắt chứng kiến cô em gái yếu ớt bé bỏng của mình tay không ngồi bỏ dĩa.

Không sai, chính là tay không, ngồi, bỏ dĩa. -_-|||

Vậy nên, hôm nay, nghe nói Khiết Du phải về quê chơi, mà phải gọi cô dậy từ lúc bốn giờ sáng quả là một cuốn phim kinh dị sống động nhất.

Hiện giờ, Khiết Du vẫn bực bội nghịch nghịch miếng trứng ốp-la trên đĩa, từ từ biến nó thành một thứ không thích hợp để ăn sáng cho lắm.

- “Khiết Du, con sao vậy?” Mẹ thấy vậy thì bất nhẫn hỏi, vẫn chăm chú xào nấu.

- “Con không muốn đi.” Cô nàng cau có nói. Nhưng nhìn đi nhìn lại thì chẳng khác gì một đứa trẻ đang làm nũng.

- “Chỉ là đi chơi thôi mà, không cần thiết phải căng thẳng như vậy.” Ba ngồi nhăm nháp tách cà phê Trung Nguyên nóng bốc khói, ôn tồn lên tiếng.

Khiết Du lại buồn chán cúi xuống hành hạ đĩa trứng của mình:

- “Nhưng con chưa soạn đồ xong.”

Mẹ từ từ trút mớ xúc xích chiên vàng ruộm xuống đĩa, cười híp mắt nói:

- “Tối qua mẹ làm xong hết rồi. Ngoan, mẹ thương.”

Khiết Du cau mày, phụng phịu trề môi trợn mắt, vô cùng khó chịu.

- “Nếu lần này còn chịu đi, bộ sưu tập thẻ Match Attax của anh Hải sẽ trở thành của con.” Mẹ lại dỗ dành.

Mắt cô nàng lập tức sáng rõ, phấn kích hỏi lại:

- “Thật không mẹ?”

- “Đương nhiên là thật.” Mẹ cười triu mến nói, bụng đĩa đồ ăn đến bàn.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ còn vang lên tiếng nấc lên đau khổ của bạn Trịnh Hải nào đó.

Haizz, làm anh khó lắm, phải đầu chuyện đùa...

* * *

Cuối cùng, bị bộ thẻ Match Attax lung linh đó mê hoặc, tôi đành phải “miễn cưỡng” đồng ý đi về quê chơi một chuyến với trường.

Khoác trên vai cái ba lô to ụ kiểu nhà binh của ba, tôi dờ dẫm đứng trước cửa nhà nghe mẹ liệt kê danh mục những thứ được mang theo:

- Hai chai lăn khử mùi. (Tôi khóc rầm rức).

- Hai cái bánh giò. (Để làm gì? =.)

- Một chai kem chống nắng. (Tôi lắc đầu).

- Năm bịch khăn giấy. (Ngất, tôi ở bẩn đến thế ư?)

- Bỏ lô ba la blah blah blah. . .

Sau khi bị mẹ tẩy não thành công, tôi được “hộ tống” đến trường bởi một phái đoàn phụ huynh vô cùng hùng hậu. Thật ra tôi biết thừa, bọn họ sợ tôi đào tẩu đấy mà! Bốn cô nương vốn là người anh dũng, xem ra họ coi thường tôi quá rồi.

(Gián: Vậy hôm nọ bạn nào trốn chui trốn nhui sau bụi hoa giấy ấy nhỉ...)

Tất cả cũng chỉ tại Hán Khanh, cái tên chết bầm láo toét đó! Chẳng nói với tôi một tiếng, lại còn bày ra trò này.

Tôi nhất định, suốt chuyến đi sẽ không ngồi cạnh tên đáng ghét đó, không cho hắn có cơ hội làm phiền tôi thêm lần nào nữa.

Có một số thứ, vốn dĩ không thuộc về mình, vậy nên phải quên đi cho nhẹ lòng.

Nhưng đêm qua, Hán Khanh lại nói: “Có một số thứ vô giá đến mức không thể buông tay.” Như thế là sao nhỉ?

A a không nghĩ nữa, càng nghĩ càng rối. Chuyện tình cảm nam nữ đúng là phức tạp thật. (Gián: Vậy cô đi thích trái xoài đi, trái xoài không phức tạp đâu.)

Một lúc sau, tôi đã vào đến sân trường. Trời vẫn còn mang màu xám lấp lánh của buổi sớm mai, khiến ngôi trường thân yêu của tôi giống như đang đeo một lớp mặt nạ khác. Im lìm hơn. Trầm tư hơn.

Mẹ kéo tay tôi, hồ hởi nói:

- “Hôm qua mẹ gọi điện cho nhà trường, họ nói khối 11 đi xe số sáu. Năm nay khối của con đi chơi ít thật đấy, một khối chỉ có một xe.”

Tôi làm bầm, tất nhiên rồi, đang giữa năm học, có ai rảnh như mẹ không? Với lại, trường của tôi tương đối nhỏ mà.

Sau một hồi dò dẫm hồi han, cuối cùng tôi cũng tìm được xe số sáu. Đó là một chiếc xe buýt lớn màu đỏ, đậu im lìm dưới tán cây bàng xanh mát, nổi bật trong bầu không khí se lạnh của buổi sáng sớm.

Mẹ lại kiên nhẫn nhắc nhở tôi từ đầu đến cuối, phải cẩn thận, phải đi theo đoàn, không được chọc phá thú vật, không trèo cây, không tắm sông, v.v. . .

Tôi lén chui mò hỏi. Mẹ ơi, năm nay con mười bảy, mười bảy tuổi rồi đó!

Khi tôi bắt đầu leo lên xe, mẹ lại hét với theo:

- “Mẹ có nhét vào ba lô cho con một con gấu Pooh nhồi bông đó, buồn thì cứ lấy ra ôm”

Tôi nghe được câu đó thì thẹn quá hoá giận, mặt đỏ lừ, vội vã chui tọt vào trong.

Hoá ra, trong xe cũng không đến nỗi nào, rất rộng rãi, chẹp, lại còn có cả máy lạnh. Nam thanh nữ tú đang ngồi nói chuyện rì rầm, thoang thoang trong không khí còn có mùi kẹo bánh, mùi nước hoa.

Hình như tôi nhầm xe rồi. . . Đây đây đây rõ ràng là phái đoàn xiếc lưu động mà. >_

Một băng ghế có ba chỗ ngồi, nhưng dãy ở hàng trên đều đã hết chỗ. Tôi đứng đĩnh đi xuống phía cuối xe, không ngừng ngoảnh quanh.

- “Khiết Du, lại đây!” Đột nhiên, phía bên tay phải tôi, một giọng nói bất thình lình vang lên, vô cùng quen thuộc.

Đó là Phi Long, đang nở nụ cười toe toét hết sức mời gọi.

Mà hình như ngồi bên cách cậu ta một ghế. . .

... Là Hán Khanh!

Tôi thất kinh đến tột độ, còn chưa kịp linh đi thì đã bị Phi Long ngang nhiên túm lấy tay mà kéo mạnh, làm cả người tôi té chúi nhủi về phía trước.

Rất nhanh chóng, tôi đã an toạ giữa hai bạn hotboy đẹp trai nhất nhì khối 11 - Hán Khanh mặt lạnh như tiền và Phi Long cười gian như khi!

Xung quanh vắng đến tiếng xì xầm ngưỡng mộ, xen lẫn ghen tức không che giấu.

Tôi nháp nhồm không yên, một lúc sau quyết định đứng dậy tìm có “tôi đi vệ sinh” mà sang chỗ khác ngồi. Dù gì tôi cũng đang đi chơi mà, ngồi cạnh hai gã này thì chẳng khác nào bị tra tấn. Nhất là, còn có Hán Khanh. . .

- “Biết điều thì ngoan ngoãn ngồi yên đó đi. Dãy phía sau hết chỗ rồi.” Hán Khanh thờ ơ lên tiếng, vẫn chăm chú chúi mũi vào chiếc Walkman (máy nghe nhạc loại nhỏ) màu bạc trên tay.

Tôi bủi môi. Gì chứ! Tôi không phải là nô lệ của cậu nhé, hết chỗ thì cùng lắm tôi sẽ treo lên nóc xe ngồi, thà chết cũng không thềm ngồi cạnh cái tên mất vệ sinh, mất nết, mất mặt như cậu đâu!

Như đọc được suy nghĩ của tôi, Hán Khanh lại bồi thêm một câu, khoé miệng lạnh lùng tạo thành một đường cong tuyệt đẹp:

- “Nếu cậu vẫn nhất định bỏ trốn, tôi sẽ. . . hôn cậu lần nữa đấy!”

Mô phật, câu nói đó đã hoàn toàn đá văng toàn bộ dũng khí còn sót lại trong trái tim bé nhỏ thảm thương của tôi. =.= Thế là tôi vô cùng nhục nhã, mặt dày ngồi đó trong tiếng bàn tán khinh bỉ xung quanh.

Sau khi đã điểm danh học sinh xong xuôi, chuyến xe bão táp đó từ từ khởi hành.

Khoảng mười phút sau, tôi lơ mơ ý thức được, tình cảnh hiện tại của mình rất giống bánh mì hotdog. . . Một bên là bạn bánh mì thượng hạng Mai Hán Khanh, một bên là bánh mì tuyệt đỉnh Đình Phi Long.

Còn tôi, chính là miếng xúc xích nhỏ bé đáng khinh bỉ ngồi ở giữa...

Ôi sao mà đau lòng quá.

Ôi sao mà thảm thương quá.

Ôi sao mà...

- “Cậu có sao không vậy? Im lặng đến chóng mặt.” Phi Long ngồi bên cạnh, nhú mồm lên tiếng.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, mặt càng lúc càng tái xanh. Chỉ là hình ảnh cái bánh mì hotdog đỏ quả thật rất ờ, rất sống động. Trong thoáng chốc, đầu óc tôi nảy sinh một số hình ảnh vô cùng thiếu văn hoá, vô cùng...đen tối.

Thiện tai, tôi quả thật đã lấy nhầm sự biến thái của Hán Khanh mất rồi. >_

Nghĩ đến đó, tôi lại toát mồ hôi hột.

Phi Long chau mày, khều vai tôi hỏi nhỏ:

- “Hay là...cậu bị say xe?”

Câu trả lời vẫn là lắc đầu.

Ngay sau đó, một thanh sôcôla được chìa sang trước mặt tôi.

- “Ăn cái này sẽ đỡ hơn.” Phi Long lo lắng nói, sự dịu dàng ảm áp ngập trong đáy mắt.

Khốn kiếp, có người ở bên cạnh quan tâm đến như vậy, sao tôi không thấy rung động chứ?

Rất bất ngờ, một bạch kẹo dẻo kì lạ từ phía bên phải đột nhiên duyên dáng xuất hiện trước mắt tôi.

Ý, cái này là của Hán Khanh?

Tôi ngạc nhiên quay đầu sang bên cạnh, thấy Hán Khanh biểu cảm vẫn bình lặng như gương, chỉ có hai vành tai là hồng lên một cách đáng ngờ.

Ai da, hai tiểu tử này, thật sự cũng dễ thương quá đi! ^_^

Thế là, tôi mặt dày mồm dạn nhận đồ ăn của hai cậu thiếu gia đó, bỏ vào mồm nhai ngon lành, liên tục toét miệng cười thô bỉ.

Khụ, thế nhưng, một lúc sau...

Tôi vừa ăn hết thanh sôcôla, một bạch bánh trứng khác lại xuất hiện như một phép màu. Tiếp đó, tôi bị hai bạn công tử tốt bụng ngồi bên cạnh nhồi nhét nào xôi vò nào bánh trắng nào chocopie nào bánh snack nào kẹo ngậm nào kẹo mút...

Nói chung, hiện giờ tôi có cảm giác như mình đang ngồi cạnh hai gian hàng bách hoá. -_-|||

Hán Khanh và Phi Long dường như không biết mệt, thấy tôi càng ăn thì lại càng hào hứng lôi đồ ngọt ra trình diễn, giống như đang âm thầm ganh đua với nhau.

Một lúc sau, khi đồ ăn trước mặt đã chất thành một đống, tôi mới buồn buồn thốt lên:

- “Phi Long yêu quý, Hán Khanh quý yêu...”

Bọn họ lập tức vui vẻ chống tay lên ghế, nhìn tôi mà nở nụ cười điên đảo chứng sinh:

- “Có chuyện gì?”

Tôi hiền từ hết nhìn họ lại nhìn mớ kẹo bánh trước mặt, sau đó làm một cái biểu cảm phức tạp:

- “Nhồi đồ ngọt liên tục như thế này, rốt cuộc là các người muốn tôi tiểu đường hay bị mỡ trong máu mà chết đây?”

Hán Khanh: “.....”

Phi Long: “.....”

Chương 27: Cả ba chúng ta đều là vấn đề

Trời đã quá trưa. Bầu trời xanh ngắt đến ngột ngạt, thấp thoáng những cụm mây trắng bông bênh trôi chậm chậm, giống như bầy cừu của chú bé mục đồng đang thả thoi đi dạo trên một thảo nguyên màu xanh ngọc mênh mông.

Đến những lần gió cũng trở nên oi nồng, hơi nóng gay gắt làm mặt đường đau khổ phả hơi nước, hầm hập như đáy chảo gang.

Ánh mặt trời vàng rực xuyên qua ô cửa kính xe, cau có chọc chọc vào mặt tôi, để lại những vết màu vàng hung quá quắt phía sau lớp mi mắt đang nhắm hờ.

Nắng dã man, nắng tàn bạo, nắng thấu trời xanh!

Tôi nhắm mắt cự mình, sau đó cố lờ đi cảm giác nặng trĩu trên vai, từ từ thè lưỡi, liếm liếm bờ môi khô khốc.

Cổ tôi cũng trở nên nhức nhối, đau âm ỉ như đang đeo hai túi đá đạibury.

Cực hình, đúng là siêu cực hình!

- “Khò...” Một tiếng ngáy khàn khàn vang lên ở phía vai phải tôi, mang theo âm điệu thoải mái vui vẻ.

- “Híp...” Một tiếng ngáy khác, cũng thô bỉ không kém, quán quýt bên vai trái của tôi, kèm theo những tiếng khịt mũi lờ lờ biếng.

Khốn nạn, đến mức này thì bà đây chịu đựng hết nổi rồi!

Các bạn thử nghĩ xem, trong những bộ phim Hàn Quốc lãng mạn vô song, nếu có hai nam một nữ ngồi cùng băng ghế trên một chuyến xe tình yêu, à nhầm, chuyến xe bão táp, thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Trường hợp một: Nữ chính gục đầu vào vai nam chính, nam phụ ngồi bên cạnh ghen tuông lồng lộng.

Trường hợp hai: Nữ chính vô ý gục đầu sang vai nam phụ, nam chính đau buồn nhìn theo, sự lâm li thống thiết ngời ngời trong ánh mắt. Cuối cùng, sức mạnh tình yêu quá cao cả, đã làm cho nữ chính tỉnh con u mê mà... ngã đầu về vai nam chính.

Nói chung, bạn nam phụ luôn luôn, vâng, luôn luôn bị cho ra rìa một cách vô nhân đạo. =.=

Thế nhưng, hiện thực thì lúc nào cũng tàn khốc và khó đỡ hơn phim.

Chẳng hạn như, bây giờ đây, nữ chính trong bộ phim *Chuyến xe bão táp* là tôi đang...

...đang bị nam phụ và nam chính ngã đầu vào vai mà ngủ ngon lành!

Tôi chỉ muốn phun nước bọt vào đầu hai gã công tử lão xược chết bầm này! >_

Cái gì mà lãng mạn, cái gì mà tranh giành nữ chính! Khốn nạn, tôi vốn là nô lệ kiêm đồ chơi kiêm gối ngủ miễn phí của hai anh chàng khả ố này, từ lâu căn bản đã không còn đường lui rồi.

Nhìn xem, mọi người nhìn xem? Trên đời này, đâu có ai là hoàn hảo? Phi Long – biệt hiệu Nụ cười quyền rũ, đâu có ai ngò lúc ngủ cậu ta chảy nước dãi như điên. =.=

Hay là Hán Khanh, biệt hiệu Công tử vô tình, đồ cô nàng nào biết khi ngủ gật cậu ta vừa ngáy vừa nói mê...

Tuy rất bức xúc và khó chịu nhưng tôi vẫn không thể lý giải vì sao lại không lạnh lùng rũ vai và tặng mỗi tên một cái cốc đầu để trừng phạt tính cách tôi thường ngày. Chắc dù sao khi ngủ bọn họ vẫn đỡ nguy hiểm hơn, tôi tự nhủ như thế.

Chiếc xe vẫn chạy bon bon, khung cảnh bên ngoài giống như đang hồi hải chạy về hướng ngược lại, cây cối, nhà cửa vụt đến vụt đi trong phút chốc.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, anh điều phối viên cảm loa hét lớn với đám học sinh đang gật trên ghế ngồi:

- “Trạm dừng chân thứ nhất: Bò sữa Long Thành. Mọi người có thể di chuyển xuống xe và giải quyết vấn đề cá nhân, cũng có thể mua đồ ăn, quà lưu niệm nếu muốn.”

Tôi nhúc nhích hai vai mình, bấtmẫn nói với âm lượng cao hơn thường ngày một chút:

- “Dậy đi, hai gã Trư Bát Giới này. Tôi trạm dừng chân rồi kìa!”

Phi Long khẽ nhăn mặt, sau đó dờ dỗi ngồi dậy, đưa tay lên dụi dụi mắt.

Hán Khanh gục gào gục gặc thêm một lúc nữa, sau đó cũng uể oảihất đầu dậy. Mái tóc vốn thường ngày chìn chu của hắn giờ đây rối bù và lộn xộn. Vài lọn tóc đen nhánh rũ xuống trán, mang đến cho hắn một vẻ mệt mỏi trẻ thơ, nhất thời làm người ta cảm thấy đáng yêu.

A, tôi lại nghĩ linh tinh rồi!

- “Trạm dừng chân Heo sữa?” Hắn nhìn tôi bằng cặp mắt ngái ngủ, giống như được phủ một lớp sương sớm màu bạc. Giọng nói cũng trở nên khàn khàn lười nhác.

Tôi bấm bụng cảnh báo, đừng có để bị hắn ta hấp dẫn, đừng có để bị hắn ta hấp dẫn.

- “Là trạm dừng chân Bò sữa Long Thành. Có xuống hay không?” Tôi vừa nói vừa sốt ruột ngồi dậy, bộ dạng như sẵn sàng xuống xe bất cứ lúc nào.

- “Đi.” Hán Khanh và Phi Long đồng thanh đáp gọn, ngữ khí chắc nịch mà nhẹ nhàng.

Tôi nhún vai, sau đó lờ mờ men theo những hàng ghế dọc lối đi, một lúc sau đã rời khỏi xe, tiếp cận với bầu không khí thoáng đãng bên ngoài.

Đập vào mắt tôi là hàng chữ bắt mắt cực lớn:

TRẠM DỪNG CHÂN BÒ SỮA LONG THÀNH KÍNH CHÀO QUÝ KHÁCH!

Nhận thấy phía xa, trước một cửa hàng bán đồ lưu niệm có một con bò sữa bằng nhựa cực lớn, chưa kịp suy nghĩ gì, tôi đã vui vẻ chạy lại.

Một số em bé tầm năm, sáu tuổidang tíu tít cười lên lưng con bò đỏ mà toét miệng cười làm đáng để chụp hình. Xung quanh là các nhóc cũng đang tuổi nhi đồng hào hứng chờ tôi lượt.

Tôi đột ngột cảm thấy xấu hổ.>_<

Nói gì thì nói, phải mau chuẩn êm khỏi chỗ này thôi, ở lại thêm chút nữa tôi sẽ bị bàn dân thiên hạ cười cho thối mũi!

- “Khiết Du, cậu thích con bò này à?” Phía sau thỉnh thoảng vang lên giọng nói quen thuộc của Hán Khanh, âm điệu mang theo nét cười vui thích.

Tôi bối rối quay người lại, giả ngu cười cười:

- “Hả? Đâu...đâu có, tôi...”

Phi Long lại lù lù xuất hiện bên cạnh, miệng nở nụ cười tinh ranh:

- “Cậu thích bò sữa đến thế à?”

Sau đó, cả hai người đó quay sang ngắm nghía, rồi hùng dũng tiến lại gần con bò. Bọn họ vô cùng thiếu đạo đức, lạnh lùng đẩy các em nhỏ tội nghiệp đang chơi đùa vui vẻ sang một bên, rồi...

Rồi bọn họ cúi xuống, nắm lấy cái bộ phận dùng để lấy sữa của con bò... Rất may là bộ phận này làm bằng nhựa, nên họ không đến nỗi bị bò đá cho móp mặt. =.=

Thế rồi, Phi Long móc ra chiếc điện thoại cầm ứng, vui vẻ chụp lại hình ảnh bạn Hán Khanh đẹp trai phong độ đang làm động tác vắt sữa bò.

Một lúc sau, Phi Long lại hí hửng lại gần con bò, tiếp tục thực hiện cái động tác thô bỉ đó.

Những người xung quanh nhìn bọn họ bằng cặp mắt kì dị...

Hán Khanh quay sang phía tôi hét lớn:

- “Lại đây, Khiết Du, trò này vui lắm! Chụp vài tấm hình làm kỉ niệm nào!”

Mọi người nhìn cái gì vậy? Hai kẻ điên này, tôi không quen, thật không quen biết gì cả mà...

----- Một lúc sau, mọi người đã sẵn sàng để tiếp tục chuyến đi -----

Tôi leo lên xe, mặt bí xị như đ.ỉnồi, hằm hằm ngồi khoanh tay nhìn về băng ghế trước mặt.

Phi Long thấy vậy thì hí hửng hỏi:

- “Sao nào? Không được chụp hình nên tức à?”

- “Tại cậu cả thôi. Tôi rủ cậu có thêm đi đâu.” Hán Khanh nhún vai kênh kiệu.

Tôi lạnh lùng nhả ra từng chữ, mặt giăng đầy hắc tuyến tối sẫm:

- “Cảm ơn. Chỉ là các cậu làm tôi nhớ đến các cô vắt sữa bò, chỉ biết coi bầu vú bò là lý tưởng, đột nhiên cảm thấy cảm động.”

Phi Long: “.....”

Hán Khanh: “.....”

(Gián: Các anh đã hiểu nữ chính nguy hiểm đến mức nào chưa? Hô hô.

Phi Long, Hán Khanh: *cười gằn* Cái đó chẳng phải là do cô làm sao?

Gián: *run rẩy mặc áo chống đạn*)

Ít phút sau, Phi Long lại không yên phận, quay sang nhét một bên headphone vào tai tôi, nói bằng giọng vô cùng trịnh trọng:

- “Nghe cái này đi, nhạc Soul làm tâm hồn người ta thư thái.”

Liền sau đó, giống như có gắn động cơ tự động, Hán Khanh cũng quyết liệt nhét headphone vào bên tai còn lại của tôi, nghiêm nghị giới thiệu:

- “Nhạc Heavy Metal Rock giúp thanh tỉnh đầu óc.”

Thế là, đôi tai khốn khổ của tôi phải chịu đựng một bên là nhạc Rock đùng đùng xình chát, một bên là nhạc Soul buồn buồn thê lương.

Kìm nén cơn thịnh nộ một lúc, cuối cùng tôi cũng bùng nổ, điên tiết rút hai bên tai nghe ra một cách hung bạo, gào lên:

- “Nhưng tôi là người Việt Nam, tôi chỉ muốn nghe cái lương, tôi chỉ muốn nghe ca trù!!!!”

Phi Long và Hán Khanh mặt tím ngắt rồi lại đen, cuối cùng khôn ngoan quyết định ngậm chặt miệng làm hén mặt người.

Bầu không khí im lặng lạnh lẽo bao phủ.

----- Trải qua một quãng thời gian dài như cả thế kỉ, cuối cùng, cũng đến nơi rồi! -----

Cả đoàn mặt mũi phờ phạc, quần áo xộc xệch, lờ mờ bước xuống xe.

Lúc này đã là xế chiều, cả vùng quê yên lặng trong sắc vàng nhạt u minh, những làn gió mang theo mùi hương của đồng nội chậm rãi đổ xô đến, giống như đang thăm dò những người khách lạ.

Tôi lúc lắc đầu vài cái cho tỉnh hẳn, sau đó không kìm được đưa tay lên che miệng ngáp đến sái quai hàm.

Anh điều phối viên là người cuối cùng bước xuống xe, vừa đi vừa cầm loa nói oang oang:

- “Chúng ta sẽ ở nhờ nhà người dân ở đây. Vì số lượng học sinh tham gia đã ngoại rất ít, nên mỗi người ở riêng một nhà, sau đây là danh sách...”

Mười phút sau, tôi đã lò dò tìm kiếm căn nhà của một người phụ nữ có tên là Tư Dừa. Theo như anh điều phối viên hướng dẫn, nhà bà ấy ở cạnh một bụi dừa nước ở cuối làng, đối diện là một vườn rau nhỏ.

Nhưng vấn đề ở đây là, nhà người dân nào cũng có trồng dừa và dựng một vườn hoa...

Tôi từ nhỏ đã mù phương hướng trầm trọng, thậm chí hồi học Tiểu học, toilet ở đâu tôi còn không nhớ, thường xuyên đi lạc xuống tận phòng bảo vệ. Tuy nghe nói sẽ ở nhờ nhà một người phụ nữ hiền lành tên Dừa làm tôi rất yên tâm, nhưng cái chính ở đây là tôi không sao tìm được đường.

Mãi mê suy nghĩ, tôi lơ đãng đụng phải một cây cột điện bằng thịt, có màu đen đen.

- “Đi đứng cái kiêu thế?” Một giọng nói đặc sệt hương vị miền quê vang lên phía trên đỉnh đầu tôi.

Tôi xoa xoa trán, đứng lùi lại một bước, rồi rít xin lỗi. Sau đó định thần nhìn lại, phát hiện hình như tôi vừa đụng phải một gã da đen như bê thui, còi tràn trềng trọc, cao lêu nghêu như một cây cột nhà cháy.

Chắc là người trong làng, tôi tự nhủ rồi nặn ra một nụ cười ngọt ngào như làn gió tháng giêng, cẩn thận hỏi Cột Nhà Cháy:

- “Tôi đang tìm nhà của bác Tư Dừa, chẳng hay cậu có biết...”

Cột Nhà Cháy đưa tay lên gỡ đầu, cặp mắt đen lấp loáng nhìn tôi một lúc, sau đó nghi ngờ trả lời:

- “Bà ấy là mẹ tui.”

Trong đầu tôi đột ngột nảy ra một vài phương án phòng bị:

Một. Tiếp tục tươi cười nói với cậu ta: “Tôi sắp ở nhờ nhà cậu vài ngày.”

Hai. Linh đi chỗ khác nhờ anh điều phối viên chuyển chỗ ở cho tôi.

Ba. Chuồn gấp.

Nhưng, chưa có phương án nào kịp thực hiện thì Cột Nhà Cháy đã đưa bàn tay cứng như thép nguội nắm chặt vai tôi, gần từng tiếng đầy sát khí:

- “Hay, định ăn trộm đúng không?”

Tôi nhú mày, nội công tên này quả không tệ, bóp vai tôi đến không nhúc nhích được, đây chính là cao thủ về vườn trong truyền thuyết sao?

Suy nghĩ của bạn Cột Nhà Cháy: “Con nhỏ này ăn cái gì mà vai cứng như đá hoa cương, bóp đến mức này mà mặt nó vẫn không đỏ mỗ hôi, ghê gớm thật.”

Cả hai bạn trẻ đứng im, âm thầm đo đạc nội công của đối phương, một lúc sau vẫn không có động tĩnh gì.

Dù gì tôi cũng là đai đen Karate, để một tên đen sì sì như thế này bóp bóp nắn nắn, đúng là một sự sỉ nhục không thể tha thứ!

Cuối cùng, tôi mất kiên nhẫn, bực bội gạt tay cậu ta sang một bên.

Cột Nhà Cháy mặt lạnh như tiền, lập tức xuống tấn đứng thủ thế, hai chân dang rộng, dùng ánh mắt sắc lẹm mà quan sát đối phương.

Tôi hất mặt, em giai à, thật sự là em đang muốn ulynx lộn với chị đây ư?

Cột Nhà Cháy đưa tay lên bẻ “rộp rộp” vài tiếng rợn người, giọng lạnh như băng:

- “Cậu là con gái, nhường cậu tung chiêu trước.”

Tôi cẩn thận tiến lại gần cậu ta, sau đó gỡ đầu nhìn.

Cột Nhà Cháy đang cố trình diễn phong thái siêu ngầu của mình, thấy tôi chỉ đứng đực mặt ra nhìn thì phần nộ gất lên:

- “Nhìn cái gì, sợ hả?”

Tôi bối rối gỡ mũi, sau đó đưa tay lên che miệng ho khan vài tiếng, căng thẳng nói với cậu ta:

- “Đồng chí, tôi xin có đôi lời tâm huyết là hình như đây quần đồng chí có vết rách hơi bị lớn...”

Cột Nhà Cháy sững sờ, sau đó từ từ cúi đầu nhìn xuống quần mình. Hai cái ống quần tôi tả lúc này gần như không dính với nhau được nữa, có lẽ lúc cậu ta xuống tấn, nó đã, khụ khụ...

Bốp!

Lợi dụng thời cơ, tôi oai phong lẫm liệt tung một cú đá nhanh và mạnh như tia chớp, thẳng tiến vào vai cậu ta.

Cột Nhà Cháy không chút phòng bị, lập tức bị cú đá đó đốn cho ngã ngửa ra đằng sau.

Nhìn thân hình bèo nhèo của cậu ta đang nằm dưới đất, tôi kênh kiệu nhả ra từng chữ:

- “Tiểu tử, khi chuẩn bị ulynx lộn với người khác, cần nhất là không nên để bị xao lãng bởi những thứ vật vãnh này. Nếu cần, cậu cứ tụt quần ra dọa người, rõ chưa?”

Cột Nhà Cháy lồm cồm ngồi dậy, hai tay khum khum che phía dưới bụng, nếu da cậu ta đen hơn chút nữa, chắc tôi không thể nhận thấy cậu ta đang đỏ mặt.

- “Tí Sún, đi đâu giờ này chưa về? Má kiếm con nãy giờ.” Giọng một người phụ nữ bất thần vang lên cách đó vài chục mét, âm điệu vừa tức giận vừa lo lắng.

Nhân vật Tí Sún trong câu nói đó, rõ ràng là chỉ Cột Nhà Cháy, bởi vì cậu ta đột ngột giật bắn người, đứng im một lúc rồi mới dám run rẩy quay đầu lại:

- “Má, con nhỏ này...”

Dựa vào cách xưng hô, tôi có thể đoán đây chính là dì Tư Dừa, mẹ của Cột Nhà Cháy. Bà là một phụ nữ trung niên phúc hậu, dáng người to béo chất phác, mái tóc được búi sơ sài trên đầu đã bắt đầu điểm bạc.

Bà nhìn thấy tôi thì hỏi bằng giọng ngạc nhiên:

- “Cháu này là...”

Tôi nhanh nhẩu tiếp lời, cười tươi như hoa:

- “Cháu là học sinh trường Olympus. Hôm nay trường cháu tổ chức đi dã ngoại, cháu được sắp xếp ở nhờ nhà dì vài hôm ạ.”

Dì Tư Dừa suy nghĩ một lúc, sau đó vỗ nhẹ vào đầu mình giống như sự nhớ ra một chuyện quan trọng:

- “À, dì nhớ rồi, hôm nọ có người báo với dì. Thôi theo dì về nhà đi, con. Lâu lắm rồi làng này mới có người lạ tới chơi.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, sau đó xốc xốc lại ba lô, dậm bước định đi theo người phụ nữ vui vẻ nọ.

- “Nhưng mà má ơi, con nhỏ này kì lắm!” Cột Nhà Cháy này giờ im thin thít, đột ngột giật dỗi lên tiếng.

- “Kì cái gì mà kì, coi bộ dạng con kia. Đi vô tắm rửa rồi chỉ chỗ ngủ cho bạn.” Dì Tư Dừa nghiêm khắc nhắc nhở, tiện tay nhéo tai Cột Nhà Cháy một cái.

* * *

Nhà dì Tư Dừa tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ thoáng mát, đồ đạc được bày biện ngăn nắp và có trật tự, khác xa tưởng tượng của tôi về những ngôi nhà tranh vách đất ở thôn quê.

Sau khi hướng dẫn chỗ ngủ và giúp tôi sắp xếp quần áo, dì Tư giục tôi đi tắm.

Một lúc sau, đã thay đồ sạch sẽ thơm tho, tôi lần kèn xuống bộ phận (*) kê ở giữa nhà, buồn chán ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

- “Ê, đi câu cá rô đồng không?” Cột Nhà Cháy lù lù xuất hiện bên cạnh tự lúc nào, khuôn mặt đen nhem chỉ cách mặt tôi vài phân.

Tôi là một đứa hiếu động, nghe thấy câu đó thì hớn hờ gật đầu.

Cột Nhà Cháy dẫn tôi ra cánh đồng mênh mông, xanh tít tắp ở cạnh đường làng. Bầu trời lúc này đang chạng vạng, ánh nắng đã trở nên hồng phớt như đôi má của cô gái thẹn thùng. Thấp thoáng phía xa, những đám mây rủ nhau chạy về phía chân trời.

Quang cảnh bình yên đến ngệt thở, đẹp ngọt ngào như một bức tranh sơn dầu giản dị mà say đắm lòng người.

- “Đẹp quá đi!” Tôi không kìm được hét lên một tiếng, giang rộng tay như muốn ôm lấy bầu trời.

Cột Nhà Cháy thấy vậy thì cười đánh “phỉ” lạ lắm, nhanh nhẹn dẫn tôi men theo mép ruộng để ngòi câu cá rô.

- “Cá rô đồng thịt rất thơm, ngon và dai. Thường thì tui đi câu lúc chín giờ sáng, câu đến lúc chiều tà. Bây giờ không biết còn nhách nào không nữa, nếu không được thì ngồi ngắm cảnh vậy.” Cột Nhà Cháy lựa một mớ đất cứng, ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

Mồi câu cá rô đồng là trứng kiến, vàng ươm và đã được xào sơ, mùi hương này rất hấp dẫn những bé cá rô béo mập.

Lựa vị trí thích hợp, Cột Nhà Cháy gác cần câu, rồi hít một hơi quay sang nhìn tôi:

- “Cho tui xin lỗi nha.”

Tôi ngó người:

- “Xin lỗi gì cơ?”

- “Xin lỗi vì đã bắt lịch sự bốp...”

- “Bốp cái gì?” Một giọng nói mang theo mùi hương khói đàn đột ngột vang lên phía sau lưng chúng tôi.

Tôi hải hùng quay đầu nhìn lại, thấy Phi Long và Hán Khanh đã ngồi chồm hổm ở đó tự lúc nào. Mồ phật, bọn họ hoàn toàn không gây tiếng động, thật giống như ninja quá đi. =.=

Phi Long nhếch mép:

- “Hay ghê nhỉ? Ngồi vừa ngắm cảnh vừa tâm sự cơ đấy?”

Hán Khanh thì không buồn buông lời trêu chọc, nhìn thẳng vào Cột Nhà Cháy mà rít lên:

- “Tôi nghe hết rồi, lúc nãy cậu dám bóp cái gì của Khiết Du?”

Phi Long sắc tay áo, nghiêng răng dứ dứ nắm đấm trước mặt Cột Nhà Cháy:

- “Ông đây sẽ cho nhà ngươi thưởng thức cái món này, thẳng dê xồm ạ!”

Cột Nhà Cháy vẫn chưa hoàn hồn, ú ớ nhìn bọn họ hỏi lắp bắp:

- “Các cậu là ai?”

Tôi chán nản lắc đầu, ngửa mặt lên trời nói như than:

- “V.ú em của tôi đó.”

Ba chàng trai của chúng ta hoàn toàn tắt điện vô điều kiện.

Tôi đứng thẳng người dậy, phui phui quần một cách oai phong, hừ mũi nhìn bọn họ bồi thêm một câu:

- “Cột Nhà Cháy không làm gì cả, chỉ bóp vai tôi thôi. Còn đỡ hơn hai cái gã nào đấy thiếu thốn đến mức phải thèm khát hôn hên đi vắt sữa một con bò nhựa.”

Hán Khanh và Phi Long ôm nhau té thẳng xuống ruộng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Không phải tại tôi

Trời nhập nhoạng tối. Ánh trăng tĩnh mịch mà mơ hồ rọi xuyên qua tán lá rậm rạp, để lại trên mặt đất những vệt trắng bạc lốm đốm như những viên pha lê hư ảo.

Gió đêm mát lạnh đem hương mộc lan dịu êm vấn vương nơi cánh mũi, đánh thức một nỗi buồn man mác xa xăm trong các giác quan. Lòng người đang trầm tư điềm tĩnh như nước đường như cũng có chút xao động.

Chính xác hơn, là quá xao động.

Hán Khanh núp trong lùm cây, đội hai chiếc lá mít trên đầu để ngụy trang, hết lần này đến lần khác nghiêng răng ken két như thạch sùng thức đêm.

Khi gió chết tiệt, ngàn lần chết tiệt.

Văng vẳng tiếng xa là tiếng côn trùng kêu rả rích, trong bầu không khí ẩm ướt lúc nhập nhoạng tối dường như có thứ gì đó đang từ từ lắng đọng lại.

Tiếng cười lạnh lạnh của Khiết Du thỉnh thoảng từ trong căn nhà gần đó vọng ra, giống như đang trêu ngươi hắn.

Rất tốt, hắn đã dành cả buổi tối để nấp ở đây mà quan sát nàng bạn gái hờ của mình ăn uống phê phỡn với ông bạn quý hoá mới quen của cô nàng, và thành quả mà hắn có được là hai chiếc lá mít khô đội đầu và những luồng gió rét căm căm sau cơn mưa rào từ cuối buổi chiều.

Khiết Du, cậu được lắm, rất được.

Cảm thấy chân mình đang dần trở nên tê buốt và đau nhức như kim châm, Hán Khanh khó nhọc thay đổi tư thế ngồi, nhưng sắc mặt thì vẫn tối sầm và bực dọc như cũ.

Một bầy muỗi vườn hí hửng vo ve trên đầu hắn, sẵn sàng để xin tí máu bất cứ lúc nào.

Cái ông bạn hay ho đó tên là gì nhỉ? Cột Nhà Khét hay Cháy Cháy gì đó thì phải. Hừ, còn đặt cả biệt danh nữa cơ đấy, thân mật, đúng là thân mật ghê ha?

Nhưng nghĩ đến đây, trong lòng Hán Khanh lại gợn lên chút băn khoăn. Chẳng lẽ, thật sự khẩu vị của Khiết Du là những anh chàng cao to lực lưỡng, có nước da ngăm ngăm khoẻ mạnh như thế ư? Phải nam tính nồng nặc như thế thật sao?

Trước đây, làn da trắng đẹp đẽ của hắn luôn khiến khối cô gái phải ghen tị, nhưng giờ nó lại khiến hắn vừa tức vừa tự ti. Nếu biết trước sẽ có ngày này, lúc nhỏ hắn đã chịu khó đi biển nhiều một chút.

Chẳng phải cứ da ngăm cao to là hay sao? Hắn đường đường là mỹ nam nổi tiếng toàn trường, nhà cao cửa rộng, ít nhất trí óc của hắn cũng hơn người bình thường một chút, chẳng phải là thua kém gì cho cam.

Nhưng, nếu thật sự Khiết Du ngốc nghếch coi trọng những thứ đó thì Hán Khanh đã ăn điểm từ lâu lắm rồi, không phải miệt mài hôn hít mò hôi nhẽ nhại bám theo cô ngày này qua ngày khác như thế này.

Bạn Hán Khanh của chúng ta chính là điển hình cho phái hành động, một khi đã xác định được trong lòng có tình cảm thì sẽ lên kế hoạch tấn công triệt để, đối phương có chạy lên trời cũng không thoát.

Khi chỉ mới chớm manh nha ưa thích, đã yêu cầu cô lấy thân trả nợ, dùng mọi cách ép cô làm bạn gái hắn. Sau đó, đương nhiên là phải ra mắt gia đình cô ấy, làm cho cô nàng đi cũng dở mà ở cũng không xong, tình cảnh ấy kể ra cũng khá thú vị. Rồi thì, đi xem phim, dẫn cô đi dự tiệc để công khai tuyên bố chủ quyền: “Nhìn đi, cô gái này là của ta, là của ta.” Duy chỉ có nụ hôn đêm ấy là nằm ngoài dự tính của hắn, nhưng có đánh chết hắn cũng không hối hận.

Khiết Du khi bị cướp mất nụ hôn đầu, không cho hắn ăn một cái tát, cũng không cong lưng mắng hắn xối xả. Không, cô chỉ nhìn hắn một cách thờ ơ và đề phòng, sau đó lại quyết định lên kế hoạch trốn tránh hết sức tài tình.

Không chỉ là tuýp con trai làm nhiều hơn nói, Hán Khanh còn là một anh chàng có tính sở hữu rất cao, vậy nên, đầu tiên là phải làm cho cô thừa nhận hắn, không còn chỗ để chứa bất cứ hình ảnh gã con trai nào nữa. (Gián: Hán Khanh, anh đúng là cuồng loạn quá rồi).

Chuyến đi chơi này đương nhiên cũng nằm trong tính toán của bộ óc siêu phàm, tuyệt chiêu “lừa gần rơm lâu ngày cũng bén” được hắn sử dụng một cách triệt để, tấn công dồn dập để cô không còn đường lui.

Tuy nhiên, hắn lại không ngờ tới việc Khiết Du đã vô tình kéo theo hai quả bom, hai quả bom có hình hài cụ thể là Phi Long và bạn Cột Nhà Cháy.

Hán Khanh không biết và cũng không muốn hiểu vì sao trên thế gian náo nhiệt này chỉ nhìn thấy nụ cười của cô ấy, chỉ nhắc nhở bản thân một cách quyết liệt rằng, gặp được cô là điều bất ngờ hạnh phúc nhất. Vì vậy, chiến dịch gỡ bom phải luôn trong tư thế sẵn sàng.

Trước đây, hắn luôn cười vào mặt bất cứ kẻ nào mê muội đi tin vào tình yêu sét đánh, bây giờ thì hắn có cảm giác như vừa tự sỉ nhục bản thân. Đứng trước một cô gái như Khiết Du ngốc nghếch, bạn sẽ bất thành linh nhận ra mình thích cô ấy, và dần dần trở thành một tên khủng loạn trí từ lúc nào không hay.

Nhiều lúc ngồi ngẫm nghĩ, hắn cảm thấy Khiết Du là một cô gái rất bình thường, hạnh kiểm kém, sử dụng phao trong giờ kiểm tra và mồm miệng rất độc địa, chấm hết.

Tại sao hắn không thể mê mẩn bất cứ cô gái xinh xắn và nữ công gia chánh nào, ví dụ như Bội Di chẳng hạn? Khi bạn nói con bò là con heo có v.ú, cô ấy cũng sẽ gật đầu mỉm cười, khi bạn nói Trái Đất mỏng dính như miếng bánh tráng đậu phộng, cô ấy sẽ hoàn toàn vui vẻ nhất trí, giống như một người vợ hiền đích thực.

Đáy mắt hắn đột nhiên lấp lánh một nụ cười khoái trá. Không, hắn thì cần quái gì nữ công gia chánh và ngoan ngoãn, hắn chính là muốn một cô nàng đen tối quái chiêu ở bên cạnh mình mà chơi đùa bất cứ lúc nào, và đó mới chính là khẩu vị tuyệt hảo. (Gián: Tôi thật sự không biết nói gì về bạn trẻ này nữa =_=).

Trăng lên cao, sáng vàng vạc, cả khoảng vườn nhỏ ngập trong thứ ánh sáng êm ả màu bạc đỏ, trở nên đẹp diệu kì. Những tán dừa lười nhác đung đưa trong gió, giống như một anh chàng cao lêu nghêu đang cố đưa tay vẫy xe taxi.

Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng Hán Khanh quyết định ngồi bệt xuống đất. Mặc xác việc ở dưới đây có rất nhiều sinh vật khó chơi, cũng mặc xác luôn việc hắn đang mặt một chiếc quần màu gì khá đắt tiền, chân hắn thật sự sắp nhũn ra đến nơi rồi.

Haizz, theo đuổi bạn gái khó đến thế ư?

***

Nhà di Tư.

Híp mắt nhìn di Tư Dừa gắp một miếng cá kho bỏ vào bát mình, tôi đột nhiên thấy lòng lâng lâng.

Sống thế này mới là sống chứ!

Tôi ngoan ngoãn gắp miếng cá lên cho vào miệng, nhai một cách rất nhiệt tình. Người dân miền quê sống giản dị thuần phác, trong bữa ăn không có lễ nghi rườm rà áp đặt, tâm trạng tôi cũng từ đó mà khá lên thấy rõ.

Nhưng lạ quá, ngồi ăn tối từ nãy đến giờ, sao tôi cứ có cảm giác như đang bị theo dõi ấy nhỉ... Giống như có một tên sát nhân bị mặt đang rình rập ngoài vườn, sẵn sàng tấn công tôi bất cứ lúc nào vậy, khủng khiếp quá!

- “Cậu sao thế?” Cột Nhà Cháy ngồi ngay bên cạnh, bắt gặp thấy tôi mặt xám ngoét liền quan tâm hỏi.

- “Ồm...Không, không có gì đâu. Ăn đi ăn đi, haha...” Tôi cười trừ, lại cầm đũa vơ cả đồng cơm vào miệng. Hậu quả của việc làm này là khiến tôi suýt chút nữa thì mắc nghẹn.

- “Du, lúc nãy cái anh phụ trách gì đó của trường con có dặn đi là ăn xong thì ra khoảng sân nhỏ đầu làng để tập trung, nghe nói là để chơi trò chơi.” Di Tư Dừa đột nhiên lên tiếng, với tay gấp ít rau muống nữa bỏ vào bát tôi.

Sau khi lua nốt miếng cơm còn lại trong bát vào miệng, tôi nhai cật lực rồi nuốt mạnh, lúng búng nói:

- “Vâng, con xong...xong rồi.”

- “Vậy ra đó chơi đi, để Ti Sún đẹp bát đũa cho.” Di Tư cười ảm áp nói, vẫn không hề để tâm đến bát cơm đã nguội lạnh của mình.

Tôi bối rối gãi mũi, qua nhà người ta ăn cơm, bát đũa cũng khiến người ta dọn, như vậy đâu có được! >_

Như đọc được sự hoang mang của tôi, Cột Nhà Cháy chống tay đứng dậy, cười hề hề nói:

- “Ra đó chơi đi, tui dọn bát từ đó đến giờ quen rồi.”

Đến mức này thì tôi đành khờ sở gặt đầu, sau đó chào di Tư một tiếng rồi vóng vèo ra khỏi cửa.

***

Mười phút sau, ở khoảng sân nho nhỏ phía đầu làng.

Anh phụ trách cầm loa lác lác, hào hứng nói to:

- “Mọi người ăn cơm no nê rồi chứ? Vậy thì chúng ta tìm trò gì chơi để tiêu hoá bớt nào!”

Đám học sinh quây như quỷ sứ đương nhiên là hoan hô vỗ tay lộp bộp, điên cuồng hò hét đồng ý.

Đêm nay trăng rất sáng, mọi vật đều rõ như ban ngày, nên không cần mắc bóng đèn xung quanh vẫn có thể hoạt động bình thường, điều này làm mọi người vô cùng phấn kích vui vẻ.

Tôi đứng lẫn trong đám đông, bắt gặp toét miệng cười.

Kể ra thì chuyến đi chơi này cũng khá hay, hề hề, không đến nỗi kinh dị như tôi tưởng tượng.

Có điều, Hán Khanh đâu rồi nhỉ?

Từ lúc chiều đến giờ, chẳng hiểu hấn lặn đi đâu mất tăm, không nói với ai một tiếng, làm tôi có chút lo lắng. Thôi được rồi, là rất lo lắng! >_

- “Trò chơi đầu tiên chính là, đá bóng tình yêu.” Anh điều phối viên thành linh thông báo, trên tay ôm một túi lưới đựng đầy những quả bóng nhựa xanh xanh đỏ đỏ.

- “Ồ ồ ồ...” Mọi người hào hứng thót lên, mắt dán chặt vào anh ta chờ đợi.

Ủm? Đá bóng tình yêu? Hồi Trung học hình như tôi cũng có chơi trò này một lần, cụ thể là người chơi phải có ít nhất một nam một nữ, một trong hai bên chân họ bị cột dính cứng vào nhau, sau đó tìm một cách để sút quả bóng vào khung thành đối phương. (Rất may thủ môn của mỗi đội cũng không đến nỗi bị cột cứng ngắc vào một người nào đó, oài...)

Nhưng, vì sao lại có tên là đá bóng tình yêu?

Thưa quý vị, đó là vì nếu một trong hai cầu thủ vấp ngã, người còn lại cũng sẽ ngã theo, chẳng khác gì một cặp uyên ương sống chết cùng nhau, thật là lãng mạn đến mức biến thái. =.=

Tôi kịch liệt lên án trò chơi cà chớn này!

Tuy nhiên, đa số thắng thiếu số, cuối cùng tôi cũng bị đùn đùn đẩy đẩy ra giữa sân... Nghe nói, vì năm nay học sinh tham gia chuyến đi khá ít nên anh điều phối viên có mời một số đồng chí trẻ trung trong làng ra để cân bằng lực lượng, sẵn tiện làm quen với nhau luôn một thể.

Cột Nhà Cháy cũng đến tham gia, nhìn phong thái ung dung của cậu ta, tôi nhất thời cảm thấy có chút ghen tị. Tại sao con trai chơi trò gì cũng có lợi thế hơn con gái như thế chứ? Không công bằng! >_

Một lúc sau, tôi “ngẫu nhiên” bị ghép cặp với Cột Nhà Cháy, chân trái của tôi bị cột chặt với chân phải của cậu ta, hoàn toàn không nhúc nhích được.

- “Tôi không yên tâm giao phó cái mạng nhỏ này cho cậu, rất nguy hiểm!” Tôi bất mãn lắm lắm, biểu cảm vô cùng bất hợp tác.

- “Nếu ngã, tui làm đệm thịt cho cậu là ổn chứ gì?” Cột Nhà Cháy nét mặt vẫn thản nhiên như không, nhẹ răng cười tình quái.

Tôi: “....”

Đột nhiên, sống lưng cảm thấy lạnh ngắt và vô cùng nhột nhạt, tôi nghiêng đầu nhìn sang bên phải và đụng phải ánh mắt tức tối của...Hán Khanh.

Ặc, hán xuất hiện từ lúc nào vậy? Đúng là ác quỷ nhập tràng mà...

Có điều, ánh mắt khó chịu xen lẫn tuyệt vọng đó là thế nào? Hán không lẽ vừa gặp đã phát sinh tình cảm mãnh liệt với Cột Nhà Cháy rồi sao? Thật phức tạp quá.

Lát sau, trận đá bóng vô tiền khoáng hậu chính thức bắt đầu.

Vì đếm đi đếm lại vẫn thiếu một bạn nữ nên, khui, Hán Khanh và Phi Long trở thành một cặp, nét mặt ai nấy đều hết sức khó coi. Bù lại, vì đều là con trai với nhau nên bọn họ đều không kiêng dè ai, tung hoành ngang dọc, quả bóng cả buổi dường như chỉ thuộc về đôi chân họ, ngông nghênh đến không chịu được!

Cột Nhà Cháy cũng là một chân sút có hạng, thể lực cậu ta rất tốt, suốt trận đấu tôi chỉ phải làm một việc là lon ton chạy theo cậu ta, cố gắng để trở nên không vướng chân vướng cẳng người khác.

Ít phút sau, rất nhiều cặp chẳng may vấp ngã đã bị loại, chỉ còn tôi – Cột Nhà Cháy và Phi Long – Hán Khanh kiên trì giành giật quả bóng giống như bầy hổ đói đang tranh mồi. Hừc, quả thật tôi không thể tìm được biện pháp so sánh nào thích hợp hơn nữa, ánh mắt ba người bọn họ giống như muốn ăn tươi nuốt sống nhau vậy. >_

Đúng lúc đó, một tai nạn bất ngờ xảy ra.

Do quá mê mải nên bọn tôi đã tiến đến mép sân từ lúc nào, dần dần vượt qua khỏi khoảng sân được khoanh vùng kỷ luật. Các anh chị phụ trách cũng quá hồi hộp theo dõi nên cũng không ai nhắc nhở bọn tôi... Thế là, chẳng mấy chốc, biệt đội đá bóng tình yêu đã chạy tuốt ra một khoảng đất tối om và um tùm những cỏ là cỏ.

Người gặp nạn đầu tiên là Cột Nhà Cháy, chẳng hiểu cậu ta giẫm phải thứ gì mà nhảy lên chơi chơi, làm chân tôi cũng trở nên loạng choạng.

Phi Long dường như cũng nhận thấy có điều gì đó bất thường, cậu ta và Hán Khanh hơi dừng lại, sau đó nghi hoặc nhìn xuống mặt đất.

Chưa kịp nhận thức được mối hiểm họa đang rình rập ở dưới chân, tôi đã bị Cột Nhà Cháy làm cho mất đà, không thể giữ thăng bằng được nữa. Cụ thể là do tốc độ nhảy cẫng của cậu ta càng lúc càng ghê rợn, sau cùng là tuột chân ra khỏi chiếc vòng trời chân của bọn tôi, tiện đà kéo tôi chúi người về phía trước. Thế là, hoang mang và lo sợ, tôi cảm thấy mình sắp có một màn ôm hôn mặt đất vô cùng tuyệt diệu.

Đúng khoảnh khắc đó, tôi chợt nhận ra, dưới đất ai đó đã vô ý thức để một đám miếng chai và kính vỡ rơi tung toé, những mảnh sắc nhọn đó hỗn nhiên chĩa thẳng lên trời. Lúc đầu, vì có bóng râm lơ mờ của những tán dừa rậm rạp trên đầu nên tôi hoàn toàn không nhận ra chúng, bây giờ mới biết thì đã quá muộn. Hoá ra, Cột Nhà Cháy chính là giẫm phải những thứ nguy hiểm này đây.

A a a, tôi vẫn còn yêu đời lắm, tôi không muốn bị giang hồ xưng tụng là Du Mặt Thạo đâu!!

Sự việc lúc đó diễn ra như một cuốn phim quay chậm. Cảnh sắc và tiếng la hét của mọi người trở nên nhạt nhòa, các giác quan của tôi bị một lớp sương mù đen đặc bao phủ. Trí não không ngừng gào lên một điệp khúc hải hùng: “Toi rồi, toi thật rồi!!!”

Nhưng, một lúc lâu sau, tôi vẫn không bị bất cứ thứ gì sắc nhọn đâm vào da thịt, càng không có những cảnh tượng máu me bê bết. Ngược lại, tôi còn có cảm giác lâng lâng như đang nằm trên một miếng đệm lông ngỗng loại thượng hạng, ấm áp và phập phồng.

Ủầy, đợi đã, phập phồng ư?

Hé mở cặp mắt này giờ vẫn đang nhắm tịt vì sợ hãi của mình, tôi từ từ ngồi thẳng dậy.

Đập vào mắt tôi là một cảnh tượng khủng khiếp! Hán Khanh đang nằm sòng soài rên mặt đất, dưới lưng hắn, máu tuôn ra không ngừng như những sợi chỉ rực rỡ của định mệnh. Sắc mặt kiêu ngạo thường ngày cũng từ từ trở nên tái xanh... Hình như, vừa rồi, hắn đã lao tới che chắn cho tôi.

Một, tôi đã tham dự vào cái trò chơi đá bóng tình yêu ngu ngốc.

Hai, tôi đã bị Cột Nhà Cháy lôi vào một bãi đất trống đầy miếng chai.

Ba, tôi suýt trở thành thịt xiên hấp.

Bốn, Hán Khanh tình nguyện trở thành đệm thịt của tôi, vậy nên có thể hiểu thịt xiên hấp ở đây chính là hắn.

Tôi không nhớ rõ người ta đã lôi tôi ra khỏi thân hình mềm nhũn của Hán Khanh như thế nào, cũng không nhớ người ta đã đem hân đi đâu, chỉ biết cả đời này, tôi chưa bao giờ lo sợ như thế.

Sợ đến mức không biết mình đang cảm thấy gì. Buồng phổi lạnh buốt và không chịu tiếp nhận không khí, lồng ngực đau như bị ai đó cầm dao khoét mất, chỉ biết đứng đó và thở thôi.

Nếu Hán Khanh có chuyện gì...

Chẳng hiểu từ bao giờ, nụ cười kiêu ngạo của tên thiếu gia hắc ám đó đã trở thành một phần trong cuộc sống của tôi, đầy mắt màu hổ phách lấp lánh ánh cười đó, chính là thứ mà tôi mong đợi được nhìn thấy mỗi buổi sáng...

Chẳng hiểu từ bao giờ, tôi không chỉ đơn thuần là “thích”.

Mọi thứ đột ngột ụp vào trong tâm trí, dồn lại thành những giọt nước mắt nóng hổi trào ra khỏi mi mắt tôi.

- “Hán Khanh... đừng... đừng... đi.” Nấc lên từng tiếng nhỏ, tôi sụp đổ trên nền đất lạnh ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thủ đoạn của kẻ hắc ám

- “Khuyết Du, lại đây.” Hán Khanh lười nhác lên tiếng, uể oải đưa tay mân mê vành tai trắng như ngọc của mình, đôi mắt tinh anh thường ngày của hân giờ díp lại sau hàng mi dài và cong vút, bộ dạng giống như một đứa trẻ đang lăm nũng, nhưng cũng thấp thoáng hình ảnh của một con sói đang rình mồi.

Tôi... tôi cảm thấy mắc toilet. >_

- “Khuyết Du.” Hân uể oải lặp lại, ngữ khí tuy vẫn mềm mòng nhưng lại mang theo vài phần đe dọa.

Tôi hít sâu một hơi, sau đó xun xoe tiến lại gần thân hình cao to thu hút đang ngồi trên ghế kia, cố gắng rặn ra một nụ cười xu nịnh:

- “Chủ nhân có gì cần sai bảo?”

Hán Khanh không những không khó chịu vì kiểu xưng hô mắc ói này, trái lại còn vui vẻ híp mắt cười, một nụ cười của dã thú:

- “Tôi muốn ăn dưa.”

Khi gió, giống ác quỷ ngu đần như cậu thì làm gì biết ăn dưa chứ? Tôi neho mắt nhìn con người ung dung tự tại đang ngồi thoải mái kia, trong lòng đột nhiên muốn gào khóc.

- “Cậu làm bầm cái gì đấy?” Hán Khanh đột nhiên mở to mắt, ánh sáng màu hổ phách lấp lánh đó chiếu thẳng vào tôi, làm mọi thứ xung quanh đột nhiên trở nên mờ ảo.

Ôi trời, lại thế nữa rồi!

Nhiều lần, tôi đã ngồi tự phân tích và phát hiện ra, sở dĩ hân thu hút người khác giới (đồng giới có thể tạm thời không nhắc đến) như vậy, không chỉ là nhờ dung mạo hơn người, mà còn là vì khí chất.

Không sai, chính là khí chất. Hân nói một bạn không thể nói hai, hân cười bạn có chết cũng không dám khóc. Hán Khanh đặc biệt sở hữu ánh mắt quyết đoán và sắc lém, khi nó chiếu thẳng vào bạn, bạn sẽ có cảm giác như đang bị một tia X – Quang khủng khiếp soi mói khắp lục phủ ngũ tạng, không chừa một góc ngách nào.

Ánh mắt đó, tôi tự đặt tên là Ánh Mắt Hình Bồn Cầu, bởi vì thật sự mỗi lần nhìn thấy nó tôi chỉ muốn chạy vào toilet ngồi khóc. =.=

Vậy nên, từ đó chúng ta có thể suy ra, Hán Khanh chính là Ma Vương Bồn Cầu! (Gián: Bạn nữ chính này làm tôi cảm thấy không được khỏe...)

- “Còn đợi gì nữa? Nhanh lên?” Hân lại từ từ khép mắt lại, nhưng vẫn chừa một khe hở tí hí mà nhìn tôi một cách thô bỉ.

- “Được, được. Nó tí sẽ đi hái dưa, đi hái dưa. Nhưng mà, có điều này, khụ khụ khụ e hèm...” Tôi vất vả nặn ra một cái biểu cảm vừa thuận phục ngoan ngoan vừa uất ức bí đát, mắt không ngừng chớp chớp nhìn về phía Hán Khanh.

- “Chuyện gì?” Một lúc lâu sau đó, hấn mới lên tiếng trở lại, giọng nói trở nên khàn khàn một cách kì quái.

- “Nô ti khuyên chủ nhân đừng vừa khép mắt vừa cười như thế nữa.” Tôi thống thiết nói, huơ tay múa chân loạn xạ xì ngầu, giống như một tội nhân đang kêu oan.

- “Tại sao?” Hấn nghi hoặc hỏi lại.

- “Bởi vì, nụ cười đó nhìn giống như cậu đang gặp vấn đề về đường ruột vậy ý!” Hồn nhiên nói nốt câu cuối, sau đó không để hấn kịp sử dụng tuyệt chiêu Ánh Mắt Bồn Cầu của mình, tôi lon ton nhảy chân sáo ra khỏi bệnh xá.

Đúng thế, chính là bệnh xá. Hôm qua, sau cái tai nạn máu me thảm thiết kia, bạn Hán Khanh đã được người ta khiêng đến rồi vút ở trạm xá gần làng như một bao gạo. (Vút, là vút đó! -_-|||)

Sau khi lột áo hấn ra kiểm tra, cô y tá thờ phào thông báo: “Chỉ tổn thương phần mềm, rất may mắn, không có gì đáng lo cả.” Mọi người như đều trút được gánh nặng ra khỏi lồng ngực, sau đó, hức, lại kéo nhau đi chơi trò chơi tiếp. =_ =

Hán Khanh, cậu ăn ở kiểu gì mà người ta đối xử với cậu dã man thế kia?

Riêng tôi lúc đó đã hồn xiêu phách lạc, nước mắt nước mũi hoà tan trên mặt thành một chất lỏng đau thương màu nhò nhò, tóc tai thì bù xù như người điên, nói chung là xấu hổ không chịu được! Cái tên Hán Khanh đó không an ủi được người ta một câu thì chớ, lại còn dùng ánh mắt đau đớn thống thiết nhìn tôi, giống như muốn chết quách cho xong. Thậm chí khi cô y tá sát trùng vết thương, hấn còn cố tình bật ra những tiếng rên ai oán, làm người ta không lạnh mà run.

Và rồi sau đó...sau đó... Kê ngu đàn là tôi đã dính bẫy của hấn! Tôi đã hùng dũng tuyên bố sẽ lấy công chuộc tội, chăm sóc hấn bất kể ngày đêm, trở thành một người hầu trung thành.

Nhưng kẻ người người hầu vừa trung thành vừa ngốc này không hề hay biết, chủ nhân của cô ta là một thiếu gia vừa hắc ám vừa biến thái.

Hậu quả là như thế này đây.

Tuy ngoài mặt tỏ ra chống đối và khó chịu, nhưng trong thâm tâm tôi quả thật mừng muốn chết! Hán Khanh không sao là tốt rồi, cái tên ngốc đó vẫn có thể ngồi nhìn tôi mà cười nham hiểm như mọi khi, thật là quá tốt.

Còn nữa, tôi thế sẽ đập nát mông đ.ít kẻ nào đã rải cái đám mảnh chai nguy hiểm đó xuống đất đêm qua. Anh điều phối viên đang cùng mọi người trong làng tìm hiểu sự việc, nhưng mọi thứ vẫn đi vào ngõ cụt, tuy nhiên tôi cảm thấy, chuyện này phức tạp hơn nhiều.

Haizz, đây đúng là một chuyến đi chơi bão táp.

Đang mải mê suy nghĩ, tôi bất thần va phải một cây cột bằng thịt.

Không sai, là một cây cột bằng thịt, ngoài ra, nó lại còn đen đen.

- “Chào, tui đến xin lỗi cậu chuyện hôm qua.” Cột Nhà Cháy đang lù lù đứng trước mặt tôi, đưa tay lên đầu gối một cách bối rối.

- “Hả? Xin lỗi cái gì?” Tôi ngơ người nhìn cậu ta, chẳng hiểu mô tê gì.

- “Bởi vì tui đã làm cậu bị ngã.” Cột Nhà Cháy ân hận nói, ánh mắt lấp lánh sự chân thành buồn bã, giống như một chú cún con bị bỏ rơi.

Hừm, cún con bị bỏ rơi thì đã là gì? Cậu cậu cậu có địch nổi Ánh Mắt Hình Bồn Cầu của Hán Khanh không mà về chuyện?

Tôi nhe răng cười biến thái nói với cậu ta:

- “Không sao cả, tôi đã tìm được một tấm đệm thịt khác thế thân.” Mọi người chú ý chữ “khác” ở đây nhé, ngụ ý nhiều lắm đó!

Cột Nhà Cháy: “...”

***

Mười phút sau, tôi và Cột Nhà Cháy khệ nệ ôm ba quả dừa, lác lác tiến vào bệnh xá.

Hán Khanh nhìn tôi ôm dừa, sự tán thưởng thô bỉ từ từ tối lại trong đáy mắt.

Cái quái... Cái quái gì đang diễn ra trong đầu hấn thế này??

- “Cậu đỡ chưa? Mẹ bảo tui đến thăm cậu.” Cột Nhà Cháy đằng hắng lên tiếng, nhẹ nhàng đặt dừa xuống mặt bàn.

Hán Khanh không có vẻ gì là quan tâm đến câu hỏi vừa được nêu ra, vẫn chống cằm nhìn chăm chăm vào tôi, tiếp tục giờ giọng sai bảo:

- “Khiết Du, ra nhà sau lấy cho tôi cốc nước.”

Tôi cau mày lườm hắn một cái, sau đó hậm hực bỏ đi. Cột Nhà Cháy sau một hồi phân vân cũng tắt tả chạy theo tôi, có thể cậu ta đã bắt đầu nhận ra sự lợi hại của Ma Vương Bồn Cầu, khả khả.

Lát sau, chúng tôi vừa ngồi ăn dưa vừa nói chuyện phiếm. Nói đúng hơn là chỉ có Hán Khanh nói chuyện với tôi, còn tôi thì ngồi tán phét với Cột Nhà Cháy. Khung cảnh hiện tại nhìn hết sức kì dị. >_

Đột nhiên, một tiếng động du dương vang lên, âm vang khắp căn phòng:

“Bùm...”

Tôi giật mình, phát hiện hướng phát ra tiếng động kì lạ đó, chính là Cột Nhà Cháy, mặt cậu ta đang đỏ bầm như cục huyết nấu cháo lòng, mồ hôi thì tuôn ra đầy trán, lông mày cũng cau tít lại rất khó sờ.

- “Có chuyện gì thế?” Tôi ngơ ngác hỏi.

“Pẹt pẹt pẹt, bùm bùm bùm bùm...” Tiếng động quái lạ ấy vẫn hồn nhiên vang lên với âm lượng ngày càng to, kèm theo đó là một mùi hương nồng nàn và thum thum. -_-|||

Hán Khanh vẫn thản nhiên múc dưa cho vào mồm nhai, thờ dãi nhìn ra ngoài trời nói bằng giọng băng quơ:

- “A, sấm đầu mùa.”

Cột Nhà Cháy mặt mày xanh lét.

“Bùm. Bùm bùm bùm bùm bùm bùm...” Lần này là cả một đoàn liên thanh “tiếng sấm đầu mùa”, cái mùi khó ngửi thum thum kia càng lúc càng nồng nặc hơn, làm đầu óc tôi quay cuồng choáng váng.

Cột Nhà Cháy... Cậu ta đang xì hơi, mà lại còn xì một cách rất khí thế, hơn nữa chất lượng mùi cũng rất lợi hại.

Ôi, mũi của tôi...

Hán Khanh cau mày đưa tay lên che mũi, sau đó ân cần nói:

- “Anh bạn, nên ăn rau nhiều một chút.”

Đến lúc này thì không còn từ ngữ gì có thể diễn tả sắc mặt của Cột Nhà Cháy nữa, cậu ta hằm hằm ôm mông đứng thẳng dậy, điên cuồng chạy ra khỏi cửa.

Quả là một trận bom B52 kinh hoàng, mũi tôi sắp phát nổ rồi...

Í khoan, lúc này khi tôi chẻ dưa xong và lôi Cột Nhà Cháy đi tìm thìa để múc, hình như Hán Khanh có nở một nụ cười kì quặc nham hiểm. Khi bọn tôi trở lại thì hắn ta dường như còn nhét một cái gói gì đó vào túi quần, nét mặt ngây ngô không thể tả...

- “Đồ bạch tạng, lúc này cậu cho cái gì vào dưa của Cột Nhà Cháy hả?” Bất chấp việc hắn đang trong thời kì dưỡng thương, bất chấp luôn việc tôi đang là bảo mẫu kiêm nô lệ của hắn, Khiết Du tôi nổi khùng nhéo tai Hán Khanh mà gầm lên.

Nét mặt hắn vẫn bình thản ung dung, khoe miệng đẹp để tàn nhẫn phun ra bốn chữ:

- “Thuốc chữa táo bón.”

Tôi: “.....”

“Bùm...” Đột nhiên, phát hiện bụng mình hơi quặn đau, nơi mông lại có một luồng khí ẩm ẩm kì kì, sắc mặt tôi trở nên nhẩn nhảm.

Hán Khanh ngừng một lúc, sau đó cười trừ gãi đầu:

- “Lúc này, hình như tôi bỏ nhầm thuốc vào dưa của cả hai người rồi...”

Bốp!

Bạn Hán Khanh của chúng ta không may đùa với tổ kiến lửa, đã bị nữ chính cho một chương bất tỉnh nhân sự.

***

Phía mép sông có hai cái cầu tôm kín như bưng, rất lẳng mạn. Điều đặc biệt thu hút là trong hai cái nhà xí dã chiến này thỉnh thoảng lại văng ra tiếng kêu

đau thương ghê rợn, giống như đang phải chịu khổ hình...

- “Ồi bụng tôi...”

- “Ồi mũi tôi...”

Phi Long sắc mặt đen sì, khoanh tay lắng nghe những tiếng rên đó hồi lâu rồi quay sang nhìn Hán Khanh:

- “Yên tâm, sau này tớ sẽ lựa cho cậu một cái quan tài loại thượng hạng.”

Hán Khanh bắt lực đưa tay lên cào cào mái tóc của mình, thờ hất ra một câu:

- “Tai nạn, là tai nạn thôi mà.”

Phi Long im lặng nhìn bạn mình với vẻ mặt cảm thông. Trước đây Hán Khanh làm gì cũng luôn đường đường chính chính, được nhiều người ca ngợi là trang nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, tuy nhiên không ngờ có ngày hắn phải sử dụng đến cái chiêu trò vừa mất vệ sinh vừa nhỏ nhen này để hạ gục tình địch.

Haizz, âu cũng là do một chữ “tình”.

Phi Long lại đột nhiên rùng mình, cũng may người đang khóc than ai oán trong nhà xí kia không phải là cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Bạn nhỏ Hán Khanh sau nhiều tháng ngày bút rứt khô sở đã quyết định đánh nhanh thắng nhanh, một bước xông lên tỏ tình với cô nàng Khiết Du ngọc ngà.

Mối quan hệ dở khóc dở cười này, liệu có tiến triển quá nhanh không?

.oOo.

Chiều ngập nắng. Sân trạm y tế vắng.

- “Nhai tiếp, no rách bụng cũng phải tiếp tục nhai!” Tôi hầm hầm gần từng tiếng một, ngữ khí như muốn giết người.

- “Nhưng mà...” Tên phạm nhân nào đó ú ớ đáp lại, chất giọng nghèn nghẹn khô sở như đang phải chịu khổ hình.

- “Không có nhưng nhì gì sất, tiếp tục nhai nuốt cho tôi!” Tôi lại nhíp nhíp cây sào tre vừa dài vừa cứng trên tay, tiếp tục sử dụng khí thế đe dọa khủng khiếp đó mà đàn áp tên tiểu tử không biết trời cao đất dày đang ngồi trước mặt.

Bạn đọc thử đoán xem, tên tiểu tử chết bầm đó là ai?

Không sai, Hán Khanh, chỉ có thể là hắn.

Thiếu gia cái mặt mâm của hắn, hotboy cái mồm xì của hắn ý! Dám dùng thủ đoạn thâm hiểm, đầu độc thức ăn của Trịnh Khiết Du đầu đội trời chân đạp đất ta đây, mối hận này sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ?

Là hắn, chính hắn đã làm tôi phải thăng hoa cảm xúc trong nhà xí gần nửa tiếng đồng hồ, khuyến mãi thêm một binh đoàn ruồi muỗi bất lịch sự luôn hoan hỉ bay theo sau, thật sự là nhục muốn tuột da mặt! Điều tệ hại nhất là, hiện giờ mũi tôi đã điếc đặc, nghẹt cứng giống như bị nhồi đầy mùn cưa, không ngửi được bất cứ mùi gì nữa.

Đau đớn thay! Thảm thiết thay!

Trước đây, tôi đã từng bị bọn con trai trong lớp chơi khăm rất nhiều lần, nhưng chưa có kẻ nào to gan đến mức dám đem cơ quan tiêu hoá của tôi ra làm trò hề như thế này cả.

“Bùm”

Ấy chết, xin lỗi bạn đọc, chịu khó đưa tay lên che chắn màn hình một tí nhé, hiện giờ bụng tôi vẫn chưa đào thải hết cái mớ thuốc xổ kia ra được, nên thỉnh thoảng vẫn còn một vài quả bom xịt, hơ hơ hơ.

- “Xin cậu đấy, Kiệt Du, tôi không thể ăn được nữa, tức bụng lắm rồi!” Hán Khanh mồm đầy khoai lang, bắt thần lúng búng nấc lên từng tiếng nhìn tôi, bộ dạng thảm thương vô cùng.

Haizz, đồng chí à, vào những giờ phút sinh tử như thế này thì phải tỏ ra bản lĩnh một chút chứ? Đồng chí đã quậy cho đường ruột của tôi trở thành một bãi tha ma, chỉ ít cũng phải nuốt được vài cân khoai lang còn con này chứ nhỉ?

Tôi không nói sai, bạn đọc cũng không hề nhìn nhầm. Chính là khoai lang, món thức ăn siêu bổ dưỡng, có tác dụng giải toả khí bị ứ trong cơ thể.

Phi Long đứng bên cạnh, lo lắng kêu tay tôi một cái không mạnh cũng không nhẹ:

- “Này, cậu làm thế có ổn không đấy? Nhớ đâu...”

Như để phụ họa thêm cho sự lo lắng chân tình của Phi Long, Hán Khanh đột ngột nấc cụt một tiếng buồn bã.

Tôi nhưn nhưn mảy, nở nụ cười nhăn nhó quay lại nhìn thẳng vào mắt Phi Long:

- “Ồ, thế ra là cậu muốn chung vui với Hán Khanh à? Khoai vẫn còn rất nhiều đấy.”

Gần như ngay lập tức, da mặt cậu ta trở nên xám ngoét như tro, thần sắc từ lo lắng chuyển thành kinh sợ, sau đó là thất thần, rồi lại trở thành lo lắng.

Chep, tôi phải bỏ sung vào Từ điển một giống tác kè mới có tên là “Phi Long” mới được.

Hán Khanh lúc này vẫn đang điên cuồng nhai nuốt mớ khoai luộc đã hơi nguội trước mặt, hai mắt trợn trừng nổi đầy gân máu giống như đang bị cắt gân, mồ hôi nhỏ từng giọt lóng lánh trên mặt...

Thiện tai, tôi làm thế này có hơi quá đáng không nhỉ? >_

.oOo.

Tôi cười lạnh, cây sào tre trên tay liên tục đóng đưa:

- “Thế nào, Hán Khanh, sẵn sàng rồi chứ?”

Hán không nói không rằng, chỉ ngược cặp mắt nâu long lanh uất ức lên nhìn tôi, giống như đang nói: “Cô chủ, tôi vô tội.”

Tôi, haizz, tôi lại bị mỹ sắc mê hoặc. =_ =

Mô phật, phải tập trung vào vấn đề chính mới được. Tôi phải trả thù phải trả thù, không khoan nhượng, không khoan nhượng là không khoan nhượng.

- “Bắt đầu đi, đồng chí Cột Nhà Cháy.” Vô tay đánh bốp, tôi cao giọng hạ lệnh.

Từ phía bên kia sân, Cột Nhà Cháy nét mặt hớn hờ, khệ nệ ôm ra một đài Radio cổ lỗ sĩ loại to, nhiều chỗ đã bạc màu. Nghe nói cái đài này nhà cậu ta dùng đã được nhiều năm, tuy âm thanh có hơi bị rè nhưng chỉ cần có máu ăn chơi thì không thành vấn đề.

- “Ồ, cái đó để làm gì?” Hán Khanh tròn xoe mắt.

Vứt cây sào sang một bên, tôi hùng hùng hổ hổ xắn tay áo, không buồn nhìn hán lấy một cái, phán khởi gào lên:

- “Tiệc tùng nào anh em!”

Cột Nhà Cháy hí hửng gào thét phụ họa, phán kích đưa tay vịn đài một cách dứt khoát:

“Tèn tèn tèn ten! Sau đây là chương trình Bé khoẻ bé đô!” Chiếc đài cũ kĩ khặc khừ một lúc rồi ré lên một âm thanh hào hùng, sắc mặt của Hán Khanh cũng theo đó mà trở nên đen sì như bầu trời trước cơn dông.

“Một con vịt xòe ra hai cái cánh,

Nó kêu rằng: Cáp cáp cáp cáp cáp...”

- “Múa đi.” Tôi cúi xuống nhặt cây sào dài sắc mùi đe dọa kia lên, sau đó toé toét nhìn Hán Khanh “nhắc nhở”.

Cảnh tượng sau đó không bút mực nào có thể tả xiết.

Trước ánh mắt kinh khủng của tôi, Hán Khanh nhăn nhó ôm cái bụng đầy khoai nhún nhảy lòng vòng trong sân, lâu lâu phải miễn cưỡng nhún một cái.

Tối kỵ nhất khi bị ứ hơi trong bụng là vận động mạnh. Thế nên, khụ khụ e hèm...

Mỗi lần hấn cong người, một tiếng “bíp” nhỏ nhẹ khà ái lại vang lên. Tóm tắt sơ bộ những âm thanh sống động xuất hiện lúc đó đại loại là như thế này:

Đài radio: “Gặp hồ nước vịt bì bà bì bõm...”

Hán Khanh: “Bùm”

Đài radio: “Lúc lên bờ vẩy cái cánh cho khô, la la la...”

Hán Khanh: “Bíp bíp bíp.”

Đài radio: “Tra la la la...”

Hán Khanh: “Bùm bùm bùm”

Kết quả, tôi đã cười đến mức nghẹn thở, nước mắt ràn rụa, cười đến xoắn ruột, tức cả bụng. Nhưng vẫn không thể dừng tràng cười, nếu ngừng cười có cảm giác cả bầu trời sẽ nổ tung!

Chống mắt lên mà nhìn đi, hậu quả của việc gây sự với tôi chính là thế này đây!

“Bùm”

Uầy, hình như bụng tôi vẫn chưa thực sự ổn định. >_

.oOo.

Cô nàng Bóng đêm đã trải mái tóc đen dài huyền bí của mình lên vạn vật, điểm xuyết những vì sao nhấp nháy như những chiếc cặp tóc đủ sắc màu.

Gió đêm lạnh se sắt, dường như còn mang theo chút ẩm ướt.

Tôi ngồi chơi Cờ tỷ phú với Cột Nhà Cháy và Phi Long, chốc chốc không kìm được, lại ngoái đầu nhìn ra cửa ngõ nghiêng.

Phi Long uể oải thấy xí ngầu, kiên nhẫn nhắc lại:

- “Hán Khanh nói là đánh roi đồ, đi tìm một chút rồi về ngay.”

Tôi biết rồi, nhưng thực sự vẫn là rất lo. >_

Tính tôi vốn không giận ai được lâu, nếu đã trả thù đối phương thật mỹ mãn thì sự tức giận cũng theo đó mà biến mất hết. Lúc chiều tôi quả thật có hơi uầy, ác độc và vô văn hoá một chút, nhưng dù gì cũng là ăn miếng trả miếng mà, hấn dám làm thì dám chịu chứ!

Thế mà, Hán Khanh gần như cả buổi tối nay đã bốc hơi không chút tăm tích.

Từ trước tới giờ, tôi chưa từng biết đến một cảm giác như thế. Lo lắng đến cồn cào ruột gan, bụng nóng như bị ai đó đem đi hơ lửa, lại có cả chút sợ hãi vẩn vơ.

Không được rồi, chẳng lẽ là tôi thật sự quá đáng đến thế, Hán Khanh giận thật rồi sao? Cái tên ngốc này, lúc nào cũng làm người ta lo lắng, lo lắng đến phát đau.

Cột Nhà Cháy thấy tôi ngẩn ngơ như thế thì khoái chí nở nụ cười nửa miệng, để lộ hàm răng trắng đều:

- “Lo lắng cho bạn bè là tốt, nhưng nên tập trung một chút đi.”

Tôi âm ừ vài tiếng, rồi lại lia mắt sang phía cửa trạm y tế. Vì vết thương trên lưng Hán Khanh vẫn chưa khép miệng hẳn nên hắn vẫn phải ở lại đây, từ đó cũng kéo theo một phái đoàn linh kinh là tôi, Phi Long và Cột Nhà Cháy.

Haizz, mau về đi, mau về đi.

.oOo.

Một lúc sau, trời đột nhiên đổ cơn mưa, giống như đang muốn trêu chọc lòng người.

Ban đầu chỉ là vài giọt nước nhỏ tí tách, chỉ trong giây lát đã trở thành một cơn mưa to, rơi rầm rầm trên mái tôn giống như một bầy voi hung hãn nện chân lên mặt đất.

Gió lạnh buốt, những ngọn dừa chới vúi trong cơn mưa bất ngờ, mang theo nét gì đó lạc lõng.

Ai da, cái gã Hán Khanh này đang mò mẫm cái gì ở ngoài đó? Mưa to như thế này, cảm lạnh như chơi ấy chứ.

Tôi trở nên nhấp nhồm không yên, nhưng cơn mưa vẫn ngang tàng quất rào rào xung quanh, tóm gọn tôi trong một nỗi sợ hãi mơ hồ kì lạ.

- “Hán Khanh sao vẫn chưa về nữa?” Phi Long cũng không còn tâm trạng nào mà chơi cờ nữa, thế là nhíu mày đứng thẳng người dậy, sốt ruột đi qua đi lại.

Một khoảng thời gian sau, tưởng chừng như dài cả thế kỉ, Hán Khanh vẫn chưa quay về.

Hắn, hắn đang ở đâu?

Thế giới xung quanh tôi càng lúc càng trở nên âm đạm, tuyệt vọng và đang vụn vỡ.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về hắn chính là: Đẹp trai. Ấn tượng tiếp theo vẫn là: Đẹp trai. Nhưng không biết từ lúc nào, tôi đã nhận ra hắn cũng rất bá đạo đến tối, nhưng nét tính cách ngang tàng đó chỉ để lộ ra với tôi, giống như đang ngầm khẳng định, tôi là đặc biệt.

Thêm nữa, nụ cười của hắn dường như còn bừng sáng hơn cả ánh nắng ban mai.

Sự thật là, ở bên cạnh hắn mang đến cho tôi rất nhiều niềm vui.

Hán Khanh, cậu đang ở đâu?

Đừng bỏ tôi một mình. Một mình sợ lắm.

.oOo.

Cô y tá đẩy cặp kính trắng thanh nhã trên sống mũi, cau mày, lắc đầu bất lực:

- “Đây là một trường hợp kỳ lạ. Vết thương trên lưng em ấy vẫn chưa lành hẳn, nhưng lại đổ mưa cả buổi tối, nếu phát hiện chậm trễ e là sẽ trở nên rất nguy hiểm.”

Tôi cắn cắn môi, lo lắng nhòai người nhìn vào bên trong:

- “Cậu ấy thế nào rồi ạ?”

Cô y tá nhìn tôi một lúc, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, khoé miệng nghiêm nghị bỗng nở một nụ cười khó hiểu:

- “Em là Khiết Du?”

Tôi nhất thời ngây người, không biết nên nói gì.

- “Vẫn đang sốt cao, nếu muốn em có thể vào, nhưng đừng làm cậu ấy thức giấc.” Cô y tá gấp quyển sổ lại, khẽ gật đầu với tôi một cái rồi bước đi.

Nghe nói, cậu nhóc tên Khanh gì đó đang nằm mê man trong kia đã vì cô bé Khiết Du này mà bị thương, lúc được phát hiện trước cổng trạm xá trong trạng thái ướt sũng một mồi, vẫn lầm nhảm cái tên ấy.

Bọn trẻ ngày nay, haizz, quả thật rất đáng yêu.

.oOo.

Tôi rón rén nhón chân bước vào phòng, cố gắng để không gây ra tiếng động. Thật kỳ lạ, vào lần đầu tiên tôi gặp Hán Khanh, tình cảnh lúc ấy có lẽ cũng tương tự như thế này, người ngủ người rón rén, giống nhau đến mức buồn cười.

Trên chiếc giường màu trắng kê ở góc phòng, Hán Khanh nằm đó, mặc bộ đồ mới thay và thở dốc, sắc mặt nhợt nhạt, tái xanh rất tiêu tụy. Mái tóc đen dính bết vào vàng trán mặt mồi. Rất mặt mồi.

Rốt cuộc, hắn dầm mưa cả buổi tối như vậy là vì lẽ gì?

Tôi xoắn hai tay mình vào nhau, sau đó im lặng đến bên giường, hơi cúi người xuống nhìn hắn chăm chăm.

- “Lo lắng, hử?” Kẻ đang nằm trên giường đột nhiên mở hé mắt, khoé miệng nhợt nhạt cong lên thành nụ cười tinh ranh quen thuộc.

Không hiểu sao, nụ cười đó làm tôi muốn khóc.

- “Đồ ngốc, đồ khùng, đồ chết bầm, cậu bày trò gì thế? Có biết mọi người lo lắng đến thế nào không?” Tôi bắt đầu nấc lên từng tiếng, cố gắng hết sức để không vung tay tát cho hắn một cái.

Hán Khanh im lặng nhìn tôi một lúc, sau đó mở hé lòng bàn tay này giờ vẫn nắm chặt, giơ lên trước mặt tôi một vật bằng vải ướt nhẹp, dính đầy đất cát.

Cái gì thế? Trong thoáng chốc, tôi lại tiếp tục trình diễn khuôn mặt ngây ngốc quen thuộc của mình.

Một lúc sau, khi đã nhìn kỹ, tôi phát hiện đó là một cái móc khoá được làm khá vụng về. Vật trang trí được treo lủng lẳng đó, hình như là hình dáng của một cô gái.

Cô gái này... đang nhắm tịt mắt.

Và... cô ấy đang mặc một cái áo ngủ hai dây!

Tại sao, tôi cảm thấy hình ảnh này hơi quen quen... Khá là giống trang phục tôi mặc khi lần đầu tiên trạm chán hắn, sau đó đã dẫn theo cả đồng rắc rối lóc nhóc lộn tung phèo.

- “Chúc mừng sinh nhật.” Hán Khanh nhìn tôi, vẫn giữ nguyên nụ cười ấm áp trên môi, sắc mặt xanh xao dường như hơi ửng hồng.

Tôi vẫn ngẩn ngơ nhìn cái móc khoá, rồi lại nhìn hắn.

E hèm một tiếng, Hán Khanh đưa tay lên gãi gãi mũi:

- “Hôm nay là sinh nhật cậu mà, đúng không? Tôi định nhân dịp đi chơi này tặng luôn cái móc khoá này cho cậu, nhưng mà lúc sáng chẳng hiểu sao đã làm rơi mất, lúc tìm được thì cũng bẩn rồi, hơn nữa chẳng may trời mưa, nên hơi mệt một chút.”

Tôi hầu như không còn nhớ, lần đầu tiên chạm trán hắn, bản thân mình trông như thế nào.

Hắn thì nhớ.

Tôi cũng suýt quên bếng mất, hôm nay là sinh nhật mình.

Hắn thì vẫn nhớ.

Thậm chí còn đội mưa đi tìm cái móc khoá đó cho tôi, đúng là tên ngốc!

- “Vậy nên, dù gì cũng sinh nhật vui vẻ.” Thấy tôi vẫn không có phản ứng, Hán Khanh bối rối nắm chặt cái móc khoá trong bàn tay, lướt ngang qua đáy mắt là nỗi tuyệt vọng và hụt hẫng man mác.

Ôi.

- “Này, lại giận rồi à?” Hắn lo lắng hỏi, miệng hơi mím lại.

Không kịp suy nghĩ gì, tôi tỉnh linh la tới ôm chầm lấy thân hình cao lớn của hắn, cảm nhận mùi ca cao kì lạ mà dịu nhẹ thoang thoảng trong mũi, bờ vai rộng và vững chãi, cái cổ ấm áp và chắc chắn...

Trong một giây, Hán Khanh dường như ngừng thở.

- “Cảm... cảm ơn.” Tôi lí nhí.

Và sau đó tôi lại khóc. Thật xấu hổ nhưng vẫn là sự thật, tôi đã thút thít nước nờ như một đứa bé hai tuổi trên vai Hán Khanh, và khủng khiếp nhất là tôi lại thấy cảm giác này không tồi chút nào.

Một bàn tay to lớn và dịu dàng chậm rãi vỗ nhẹ lên lưng tôi, giống như đang bày tỏ hơn là an ủi.

- “Có thích không?” Giọng nói nhẹ nhàng của hắn vang lên bên tai tôi.

Tôi khẽ gật đầu.

- “Cứ coi như là tôi thích cậu, cũng cứ coi như cậu là bạn gái danh chính ngôn thuận của tôi, từ giờ phút này, cậu không có quyền trốn tránh nữa.” Hán Khanh vẫn tiếp tục, giọng nói ôn hoà như đang bàn luận về thời tiết.

Cảm thấy quá bất ngờ và đột ngột, tôi sững sờ ngẩn phát đầu, phần nộ kêu lên:

- “Cậu nói cái...”

- “Dù gì cậu cũng đã nằm trên giường tôi rồi, còn gì để nói không?” Hán Khanh hí mắt cười, vẻ mặt ồm ồm mỗi lúc này đã tan biến đi đâu mất.

Tại sao... lúc nào tôi cũng là kẻ bị áp bức chứ, hu hu...

Khiết Du: Tội... tôi được tỏ tình rồi à?

Gián: (Gật đầu)

Khiết Du: Cảm thấy không lãng mạn cho lắm, tại sao không có nến, không có hoa hồng...

Gián: Đối với một người hắc ám như Hán Khanh, cô còn có thể trông chờ điều gì khác?

Khiết Du: .....

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhảm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cột nhà cháy thật ra không cháy

Chiều dần buông.

Thoải mái dựa người ra ghế, Nhất Phương lơ đãng gõ tay lên mặt bàn, những ngón tay hơi gầy, trắng và thanh tú của anh liên tục chuyển động theo một nhịp điệu chuẩn xác. Lên. Xuống. Lên. Xuống. Điềm tĩnh mà trầm tư.

-“Duy, đi chơi vui không?” Hơi nghiêng đầu nhìn cậu em trai đang ngồi trước mặt, môi anh chợt cong lên thành một nụ cười châm chọc.

-“...Không.” Em trai anh nghiêng răng trả lời, sắc mặt nhất thời trở nên không khác cái đ.ĩt nòi là mấy.

-“Ấy, thế chú thấy cô nàng đó thế nào?” Dáng vẻ lười nhác của Nhất Phương đột nhiên biến mất, anh ngồi thẳng dậy, đôi mắt đen láy thấp thoáng sự dò hỏi thích thú.

-“Không tồi.” Nhất Duy trả lời, âm điệu khá hơn trước một chút.

Nhất Phương xô ghế đứng dậy, từng bước tiến đến đứng bên cạnh cậu em ương bướng của mình, nụ cười càng lúc càng nở rộng:

-“Vậy...có kỉ niệm gì đặc biệt không? Dù sao cũng là chủ chủ động tiếp cận người ta, ắt hẳn...”

-“Cô ấy đã đâm sầm vào người em, sau đó hung hăng cho em xoi một cú đá, sau đó nữa, bạn trai của cô ấy cho em ăn thuốc xổ. Như vậy, có thể gọi là kỉ niệm đặc biệt chưa?” Nhất Duy cau gắt cất ngang, hàng lông mày rậm cau tít lại.

Nhất Phương không nói gì, nụ cười vẫn giữ nguyên trên môi.

-“Còn nữa...Cô ấy gọi em là Cột Nhà Cháy.” Nhất Duy đột nhiên phì cười, giống như đang nhớ lại một mảng hồi ức thú vị và vui vẻ.

Nhất Phương nhướn mày dò hỏi:

-“Ồ?”

Chỉ một tiếng “Ồ” gọn lỏn, nhưng lại mang theo rất nhiều hàm ý.

Bầu không khí trở nên ngọt ngào khó tả. Cả hai người đều im lặng rất lâu.

-“À... Vậy gặp lại sau nhé!” Như không chịu nổi sự dò xét lộ liễu từ ánh mắt sắc phức tạp của ông anh, Nhất Duy thành linh lên tiếng, sau đó nhanh như chớp đã bước nhanh về phía cửa phòng.

Vừa đặt tay lên nắm đấm cửa, giọng nói lạnh lẽo của Nhất Phương đã văng đến bên tai cậu ta:

-“Chú chỉ cần động đến một sợi tóc của Khiết Du, tức là động đến anh rồi đấy.”

Động tác của Nhất Duy hơi khựng lại, sau đó cậu ta cao giọng, vẫn quay lưng về phía Nhất Phương:

-“Em biết, cái em cần, không phải là cô ấy.”

Liền sau đó là tiếng sập cửa dứt khoát.

Nhất Phương lặng lẽ nhìn theo cánh cửa vừa đóng lại, nụ cười ung dung trên môi dần biến mất, thay thế vào đó là sự lo lắng phức tạp.

Rốt cuộc thì, ngày này cũng đến.

Nhất Duy vốn là con ngoài giá thú của ba anh, từ nhỏ đã phải cam chịu sống ở một miền quê hẻo lánh, đau khổ chấp nhận sự gièm pha của người đời, rằng mẹ Nhất Duy chữa hoang, rằng Nhất Duy là thằng bé khôn khổ không cha.

Nghe nói, mẹ Nhất Duy lúc trẻ không xinh đẹp cho lắm, nhưng ăn nói dịu dàng, lại thuần phác phúc hậu, làm giúp việc cho nhà anh được vài tháng thì xảy ra chuyện, lặng lẽ biến mất cùng giọt máu của ba anh trong bụng. Từ ba anh ra, không ai hay biết chuyện gì đã xảy ra với người giúp việc hiền lành đó.

Đến năm mười lăm tuổi, Nhất Phương mới được biết đến sự tồn tại của đứa em trai này.

Nhất Duy xuất hiện vào một ngày cuối năm, không nói không rằng, chỉ đứng ở cửa nhà anh mà gào khóc. Nghe nói, năm đó hình như mẹ cậu ta bị viêm phổi do bất cẩn, lúc sốt cao nhất, vẫn là gọi tên ba anh.

Sau đó, sự việc “con ngoài giá thú” mới vỡ lở.

Mẹ anh đã không nói chuyện với ba anh gần một tháng. Nhưng sau đó chính bà là người phải nhún nhường trước. Người phụ nữ ấy, dường như không chấp nhận được sự tan vỡ của gia đình mà mình đã vun vén và yêu thương bao lâu nay.

Và lại, Nhất Duy cũng rất đáng thương.

Thế là, mặc dù phải tiếp tục về miền quê xa xăm đó mà sinh sống, nhưng hằng năm cậu ta và mẹ đều được nhận món tiền trợ cấp hào phóng của ba anh. Thỉnh thoảng, ba anh cũng có đến thăm cậu ta đôi lần.

Dù gì đi chăng nữa, Nhất Duy vẫn là đứa trẻ vô thừa nhận.

Đến khi anh tốt nghiệp Đại học, Nhất Duy lại xuất hiện và tranh giành quyền thừa kế với anh.

Dường như năm đó, khi đặt tên cho Nhất Duy, mẹ cậu ta đã suy nghĩ rất nhiều. Bởi vì, “Nhất Duy” nói lái lại sẽ là “Duy nhất”.

Sẽ là duy nhất.

Nhất Phương từ nhỏ đến lớn đều được cưng chiều như ông hoàng con, đến khi trưởng thành lại không muốn tìm việc làm, càng không muốn làm việc trong công ty lấy lùm của ba anh. Lông bông một thời gian, anh bị bạn bè dụ dỗ, bắt đầu tập tành hút chích ma túy.

Nhớ lại quãng thời gian đó, Nhất Phương lại rùng mình. Quẫn quai, đau đớn khi những cơn nghiện kéo đến, càng hút càng cảm thấy thèm khát.

May mà cuối cùng cũng qua. Còn nhớ, lúc đó ba anh giận anh đến mức nào, mẹ anh đã khóc hết bao nhiêu nước mắt.

Nhưng dường như, sự tin tưởng mà ba dành cho anh đã giảm hẳn. Nhất Duy nhân cơ hội này vươn lên, thể hiện bản lĩnh xuất sắc của mình, quyền thừa kế tám chín phần sẽ về tay đứa con ngoài giá thú năm ấy. Nhất Phương chỉ được quản lý một công ty phần mềm nhỏ bé có tên gọi “Blue Phoenix”, quả thật là nhỏ bé biết bao, nhỏ như sự tín nhiệm mà ba dành cho anh lúc ấy.

Chính lúc đó, Khiết Du xuất hiện.

Cô nàng bé nhỏ đáng yêu đó đã xuất hiện.

.oOo.

Tại một quán cà phê nhỏ ấm áp.

- “VẬY...cậu bị bệnh?” Hán Khanh khuấy ly cappuccino trước mặt, chăm chú nhìn tôi, hỏi với vẻ mặt cực kì quan tâm. Mái tóc đen nhánh phủ loà xoà xuống vầng trán cao, mang lại cho hắn một vẻ lười nhác hiếm thấy.

Cắn một quả dâu tây, tôi lơ đãng gật đầu. Ai da, Hán Khanh ơi là Hán Khanh, chỉ ngồi khuấy cà phê thôi mà nãy giờ cậu đã nhận được biết bao nhiêu là ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái xung quanh rồi, thật ghen tị quá đi mất.

Bất giác tôi toét miệng cười, cảm giác tự mãn khó tả đột ngột dâng lên trong lòng. Nhìn đi, mọi người nhìn đi, anh chàng đẹp trai này là của tôi, là hoa đã có chủ, là trâu đã có cọc rồi biết chưa?

Hồ hồ... Đây chính là cảm giác sở hữu mỹ nam trong truyền thuyết sao? Thật tuyệt vời quá đi mất!

- “Có nghe tôi nói gì không vậy? Khiết Du? Mặt cậu đàn như heo ấy!” Hán Khanh vươn tay gõ cốp vào đầu tôi một cái, nhíu mày nói.

Ấy da, quên mất, bạn mỹ nam này rất bạo lực, rất khó chiều.

=_ =

Nhăn nhó xoa xoa trán, tôi chỉ còn nước xài đúng một chiêu: chớp mắt, chớp mắt rồi lại chớp mắt.

- “Gì vậy?” Hán Khanh hơi nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt lạ lẫm.

Tôi: *Chớp mắt, chớp mắt*

Trời ơi, mí mắt sắp rụng rồi... -_-|||

- “Lúc này cậu nói, từ năm mười ba tuổi, cậu đã bị bệnh đúng không? Chính xác hơn là bệnh mộng du?” Hán Khanh lại tiếp tục dò hỏi về cái chủ đề chán ngắt ấy, đôi mắt màu hổ phách loé lên những tia tò mò.

- “Ừm.” Tôi gật gật đầu.

- “Nhưng, bệnh đó có bao gồm cả việc, khụ, cậu trèo lên giường người khác nằm không vậy?” Đường như đã hỏi tới đúng chủ đề mà hán quan tâm nhất, Hán Khanh nghiêm túc nhìn tôi, hỏi bằng giọng siêu trầm trọng.

- “Cái này... Cũng không biết.” Tôi gãi đầu, giả ngu cười cười.

Hán Khanh “hừ” lạnh một tiếng, nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng khinh bỉ.

Oài... Gì vậy chứ? Tôi là một cô gái rất trong sáng, rất thuần khiết mà? >_

- “Đồng chí à, quá trình tìm hiểu lẫn nhau kết thúc ở đây được rồi chứ?” Tôi rút rè lên tiếng.

- “Chưa.” Hán Khanh quắc mắt nhìn tôi cảnh cáo, sau đó nói tiếp: “Chúng ta tiếp tục.”

Ngẫm lại thì, chúng tôi quả là một cặp đôi hết sức kì cục. Lần gặp đầu tiên, tôi chiếm giường hán ta, sau đó lại bán thân trả nợ, ký hợp đồng làm bạn gái hồ, cuối cùng đi đúng một vòng, tôi trở thành tri kỉ chính thức của hán. Toàn bộ quá trình này có vẻ... hơi quái dị. ==

Tôi cũng không biết hán thích tôi ở điểm gì.

Thậm chí vì sao tôi thích hán, khái niệm cũng không rõ ràng. Giống như tiếp xúc với một sự vật nào đó quá nhiều, từ từ sẽ trở thành một thói quen. Quen đến mức, cảm thấy nó ở bên cạnh mình là lẽ đương nhiên, mặc nhiên chấp nhận cuộc sống của mình bị nó xâm nhập và ăn sâu vào tiềm thức.

Haizz, tôi đau đớn thừa nhận, về mặt tình cảm, tôi đúng là một kẻ đàn độn. -_-|||

Sau ba mươi phút kẻ hỏi người đáp, cuối cùng chúng tôi đã có một bản tóm tắt sơ sài về tính cách của đôi phương.

Thứ nhất, Hán Khanh cung Thần Nông, tôi là đứa bé Bạch Dương đáng thương bị đàn áp.

Thứ hai, ước mơ lúc nhỏ của tôi là trở thành một nữ cảnh sát thép ra lửa, còn Hán Khanh lại có mong muốn làm, hức, làm bác sĩ phụ khoa. >_

Thứ ba, Hán Khanh cho rằng, trên đời này, không có gì xấu xí bằng những cô nàng tự khen mình xinh đẹp, tôi lại hâm mộ những anh chàng biết dâng hiến sắc đẹp của mình cho nhân loại.

Thứ tư, tôi ngây thơ một cách biến thái, hán biến thái một cách ngây thơ.

Thứ năm, ấn tượng đầu tiên của tôi đối với hán là “ngốc một cách phi thường”, còn tôi thì hồi đó, suýt chút nữa tưởng hán là gay.

Thở dài nhìn bản tóm tắt nguyệt ngọc nét chữ của hai đứa trước mặt, tôi than nhẹ:

- “Khác nhau, đúng là quá khác nhau.”

Hán Khanh véo má tôi một cách hết sức mờ ám, nở một nụ cười cũng mờ ám không kém:

- “Yên tâm, sau này sẽ từ bù đắp thôi.”

Í? Có ai làm ơn giải thích vì sao mà da gà da vịt, mồ hôi mẹ mồ hôi con đồng loạt nổi dậy khởi nghĩa đầy lưng tôi như thế này không? ==

Hây dà, bọn tôi quả là một cặp đôi kì quái mà.

.oOo.

Hán Khanh cùng tôi đi bộ về nhà, dọc đường đi bọn tôi nói rất nhiều chuyện, cũng không còn nhớ rõ là đã nói những gì.

Chợt nhận ra, hình như mọi thứ tiến triển quá nhanh. Tôi cảm giác, đây giống như một giấc mơ, nếu không cẩn thận mà tỉnh dậy thì mọi thứ sẽ tan biến hết.

Có chút bất lực không thể nắm bắt.

Có chút mơ hồ, không thể nói thành lời.

Có chút hoang mang, lo sợ vẩn vơ.

satruyen.com

Dường như nhận ra sự trầm tư đột ngột của tôi, Hán Khanh búng mũi tôi một cái, hỏi bằng giọng không hài lòng, nhưng mang theo cả sự dịu dàng hiếm thấy:

- “Ngốc, đang suy nghĩ gì vậy?”

Tôi cắn môi, bối rối nói nhỏ:

- “Cảm thấy chuyện chúng ta...có chút không thực tế.”

Gần đây luôn cảm thấy như vậy.

Hán Khanh im lặng, rất lâu sau đó vẫn không lên tiếng. Tôi hoang mang, không biết rốt cuộc là đã nói sai cái gì, thì đã cảm thấy bị một vòng ôm mạnh mẽ cuốn lấy, sự ấm áp đột ngột tràn khắp các giác quan.

Ôm rất chặt.

- “Khiết Du, tôi cũng sợ. Tôi lúc nào cũng muốn biết cậu nghĩ gì, nhưng tôi lại thấy, lúc này đây, cậu, tôi đã rất thật rồi.” Hán Khanh thì thầm bên tai tôi, hơi thở ấm nóng mang theo sự gấp gáp ngược ngừng. “Không biết sau này sẽ thế nào, nhưng bây giờ với tôi, thế này là đủ rồi.”

Gió đêm hơi oi nồng, mang theo hương hoa nhẹ nhàng xa xăm.

Trăng tròn vành vạnh, toả sáng dịu dàng.

Đúng thế, mọi thứ đều rất thật. Ánh trăng rực rỡ như đang cười ấy, và cả người đang ôm tôi đều rất thật.

Chưa bao giờ biết được, cảnh đêm lại có thể đẹp đến thế.

Sau này, dù tôi có già đi, thì trong miền hồi ức, cảnh vật đêm nay vẫn cứ sống động như thế, vĩnh viễn không chỉ là một giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Những bí mật động trời của chúng ta

Gió đêm hơi oi nồng.

Trời cao mênh mông. Trên những tán cây xung quanh, lá xanh xào xạc.

Đứng trong khoảng sân rộng vắng vẻ, Phi Long nghịch quả bóng rổ đã hơi cũ trên tay, mắt mông lung nhìn ra xa.

Màn đêm lạnh lẽ kéo đến, khiến người ta không thể phân biệt rõ sắc mây âm u với màu trời nhạt nhoang được nữa. Không khí xung quanh yên lặng đến bất an, chỉ có tiếng lá xào xạc, xào xạc như một giai điệu buồn.

Phi Long đứng trầm tư cạnh cột bóng rổ trong sân, người thẳng tắp như dáng cây tùng, ngao ngẫm trong những cơn gió mạnh. Cậu ta vẫn lơ đãng đưa mắt nhìn ra hàng cây phía xa, cong miệng cười uể oải:

- “Tôi biết chị ở đó.”

Vẫn yên lặng.

Phi Long khẽ nhún vai, sau đó quay người lại, ba bước lên rổ một cách ung dung, nhẹ tựa lông hồng. Quả bóng ngoan ngoãn chui tọt vào rổ, rơi xuống mặt sân, dội lên những tiếng khô khốc.

Cậu ta thông thả nhặt lại quả bóng, tiện tay cho nó lăn một vòng từ mu bàn tay bên này qua cánh tay, qua vai rồi lượn xuống mu bàn tay bên kia, rất đẹp mắt, giống như đã tập rất nhiều lần. Quả bóng dường như có suy nghĩ riêng, trong tay Phi Long giống như một sinh vật sống, uyển chuyển đi động thành những kiểu dáng thu hút.

- “Tôi biết chị ở đó.” Phi Long lãnh đạm nói to lần nữa, tay xoay vờn quả bóng rổ.

- “Nhóc, thị lực vẫn tốt như vậy.” Một giọng nói châm chọc từ phía xa truyền đến.

- “Nhảm rồi, tôi không phải nhóc của chị.” Phi Long đáp bằng giọng lạnh tanh, đáy mắt đột nhiên trở nên sâu thẳm, hướng thẳng về phía cô gái có mái tóc ngắn màu nâu đỏ đang từ phía sau một thân cây tiến lại.

Vẫn là nụ cười khích bác quen thuộc đó, vẫn là đôi mắt sắc sảo tinh quái đó.

Chúng ta, vẫn với hình dáng như ngày xưa. Nhưng tâm tư đã thay đổi đến mức không thể lường được.

- “Vẫn tiếp tục chơi bóng rổ, huh?” Thiện Khanh cười hi hi, cặp mắt màu hổ phách sâu thẳm xuất hiện những cảm xúc khó hiểu.

- “Chẳng phải ngày ấy chị chê bai chiều cao của tôi sao? Bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn là chiều ý chị thôi.” Phi Long một lần nữa quay người, lấy đà nhảy vọt lên cây cột bóng rổ, thực hiện một cú úp rổ vô cùng xuất sắc.

Thiện Khanh lặng im không nói, chăm chú theo dõi những động tác dứt khoát mạnh mẽ của Phi Long thêm một lúc, sau cùng thở hắt ra:

- “Đạo này... Sống có tốt không?”

- “Tốt muốn chết.” Cậu ta nhe răng cười, nụ cười đẹp như đoá sen nở giữa làn gió sớm. Cao ngạo đến động lòng người.

Trời đêm đen huyền, sâu thẳm mê hoặc.

Cả hai người bọn họ đứng trong sân, mặt đối mặt nhìn nhau, giống như đã nhìn cả một đời. Đáy mắt ai cũng ẩn giấu những điều không thể nói ra, sâu thẳm như bầu trời phía trên cao.

Thành linh, Phi Long vươn tay, vuốt nhẹ mái tóc nâu đỏ hung hung như đốm lửa xinh đẹp trong đêm của Thiện Khanh, ngón tay thon dài miết từng lọn, từng lọn tóc một.

Tóc cô đẹp như lửa. Da trắng như sứ. Mắt trong trẻo như ánh sao.

Trong lòng cậu ta đột nhiên thấy lạ lẫm. Một cảm xúc khó tả, giống như đoá hoa đại rực rỡ bỗng nở rộ trên triền cát sa mạc hoang vu, thoáng chốc làm người ta thấy băng khuâng và bối rối. Lần đầu tiên hẹn hò, bọn họ cũng từng có cảm giác ngượng nghịu lúng túng như thế này. Đáng tiếc, thời gian bắt họ đổi thay, và định mệnh luôn có những trò chơi kỳ lạ nhất.

- “Cắt tóc thật ư?” Giọng Phi Long trở nên hơi khàn khàn.

Thiện Khanh phì cười, vẫn để mặc cho bàn tay cậu ta chu du trên tóc mình:

- “Ngày đó cũng là cậu nói, cậu ghét nhất là đám con gái tóc dài, mất thời gian gội và làm dáng, điệu đà đến ngứa cả mắt. Lúc đó chị đã điên tiết nghĩ, thôi thì chẳng thà cậu cưới một thằng đàn ông!”

Vòm ngực khoẻ khoắn của Phi Long bắt đầu rung lên vì cười. Tiếng cười trầm trầm, khe khẽ của cậu ta hoà lẫn với tiếng cười khúc khích của cô, tạo nên một bản hoà âm ngọt ngào.

- “VẬY...cậu với cô bé đó thế nào rồi? Cô bé láu cá mà cậu vẫn kể với chị ấy?” Thiện Khanh đột nhiên nổi cơn tò mò.

Nụ cười trên môi Phi Long đông cứng lại rồi dần tan biến.

- “Đáng tiếc, cô ấy không phải của tôi. Từ đầu đã không phải.”

- “Là Kiệt Du, đúng không?” Thiện Khanh nghiêng đầu, chăm chú quan sát nét mặt của người thiếu niên trước mặt.

Phi Long không đáp, chỉ nở một nụ cười, cũng không rõ là vui hay buồn.

.oOo.

“Ách xì!” một cái rồ to, tôi buồn bực đưa tay lên quẹt quẹt mũi. Đáng chết, đạo này hình như có rất nhiều người nói xấu tôi nha.

Hừm..

Ngồi trong phòng, cuối cùng vẫn là không có gì làm, tay chân tôi cứ ngứa ngáy râm ran. Xem nào, bài tập đã làm hết, nhà đã lau, TV đã xem, rốt cuộc đành ngồi thừ ra như một đồng thệ vô dụng. =_ =

Haizz, không có kẻ nào đó ở bên cạnh bày trò, đúng là buồn chán kinh khủng.

Nhưng Hán Khanh đã dẫn tôi, tối nay anh ấy có việc đột xuất, rất quan trọng, không thể lười tôi đi dạo phố và ăn uống linh tinh, càng không thể rồi hơi lên mạng mà tâm sự đêm khuya với tôi. (tự cảm thấy hơi buồn nôn). Vậy nên, cuối cùng tôi vẫn là cô gái bị bỏ rơi giữa đêm tối lạnh lẽo...

Ngồi trong xó nhà tự kỉ được một lúc, cuối cùng tôi đành buồn chán đăng nhập Yahoo! Messenger. Giờ này chắc hẳn các nick đều xám ngoét đến đau thương, tôi cảm chắc là tiếp tục sự nghiệp tự kỉ trên mạng của mình rồi. Chỉ là hy vọng có đồng chí nào đó đột nhiên bị ma nhập, làm on online đi, làm on online đi...

BUZZ!

Một nick lạ, hình như chỉ canh tôi vừa online là nhảy ra giữa màn hình, thỉnh thoảng tung một chữ “BUZZ!” hết sức hoành tráng.

Ông trời ơi, ai dám nói ông không có mắt chứ? Tai ông thính đến thế kia mà, con chỉ vừa mới khấn có ba giây rưỡi thôi...

Tôi hoan hỉ trả lời người lạ mặt nọ.

Du Du Thần Thông: “Hi! ^_^”

Ta là 8888: “Tôi là ai? :)”

Tôi bủn xỉn. Gì chứ! Cái trò này xưa quá rồi.

Du Du Thần Thông: “Bạn là cô gái Hà Lan chăng?”

Ta là 8888: “Tôi không có sữa...”

Du Du Thần Thông: “=_=!!!!”

Tôi tròn mắt nhìn lên màn hình. Ủa, đây có phải là hơi giống mở đầu của một cuộc quấy rối kinh điển trên mạng không nhỉ? Tôi một câu, kẻ đó một câu, sau đó sẽ là webcam, rồi sau đó nữa sẽ là...

Là gì nhỉ? Đắp chặn năm trò chuyện trong sáng chẳng? >_<

Thôi bỏ qua, lập tức bỏ qua!

Ta là 8888: “Haizz, em vẫn cứ đần độn như vậy, anh là Nhất Phương đây.”

Du Du Thần Thông: “Í? Í? Í?”

Ta là 8888: “Í cái gì mà í? 8 – 8 – 88 là ngày sinh của anh mà. Và lại cũng không có ai rồi hơi mà lừa em mấy chuyện này đâu.”

Tôi vỗ trán đánh bốp, đúng rồi, hình như hôm nọ Nhất Phương có hỏi nick Yahoo! của tôi. Lâu quá không lên mạng, quên bống đi mất.

Du Du Thần Thông: “Áy, vậy hôm nay anh lên kêu réo kẻ hèn này, rốt cuộc là có chuyện gì sai bảo?”

Ta là 8888: “Nghe nói, vừa rồi em về tỉnh X đi chơi?”

Du Du Thần Thông: “Dạ?”

Ta là 8888: “Có vui không?”

Du Du Thần Thông: “Vui con khi. Có kẻ theo dõi em, thậm chí suýt nữa là bị hại trọng thương nữa.”

Ta là 8888: “Xác định được là kẻ nào rồi chứ?”

Tôi nhướn mày. Không hẳn là xác định được, chỉ là suốt chuyến đi chơi này, thấy người đó có thái độ hết sức bất thường. Thứ nhất, cái hôm chơi “Đá bóng tình yêu”, người đó đột ngột xuất hiện rồi nghiêm nhiên trở thành một cặp câu thủ với tôi, và khi vào khu vực nguy hiểm, rõ ràng cậu ta đã thấy chúng – những mảnh miếng chai ấy, tuy nhiên không hiểu vì lẽ gì vẫn cố tình nhảy lên như con chơi chơi.

Rõ ràng là cậu ta cố tình hắt tôi. Hừ, đê mê thật cái CMN! May mà có đồng chí Hán Khanh đáng thương đỡ lấy, nếu không tôi thành một đồng thịt băm miếng chai rồi. -_-|||

Thật ra cũng không nghiêm trọng đến vậy, sau đó tôi có trở lại hiện trường xem xét thì thấy những mảnh kính đáng sợ ấy đã được mài nhẵn bót, khi bị lực mạnh tác động vào mới vỡ ra và gây thương tích không đáng kể, ít nhất không đến nỗi hại chết người.

Còn nữa, cái hôm trời mưa ở trạm xá, tôi và Hán Khanh ở trong này, có kẻ đu cây ở ngoài nhìn vào, tưởng tôi không biết sao? Khi đi ra ngoài, rõ ràng

có những dấu chân to tướng rải rác xung quanh gốc cây. Nghe lên hoàn toàn không phải là thói quen tốt nhé. Hơn nữa, tôi cảm thấy thái độ của cậu ta có cái gì đó rất đáng ngại.

Không biết động cơ của cậu ta, càng không biết mục đích cuối cùng của cậu ta là gì, nhưng rõ ràng Cột Nhà Cháy là một ứng cử viên sáng giá cho danh sách tình nghi tiềm ẩn sỏ bìa đen của năm.

Ta là 8888: “Có phải có một kẻ tên là Cột Nhà Cháy?”

Hức? Nhất Phương, anh tu tiên đắc đạo rồi hả? Sao có thể...

Du Du Thần Thông: “Hừm? Sao anh biết được???”

Ta là 8888: “Thực chất, đó là cậu em trai Nhất Duy của anh.”

Thông tin động trời này bay đến quá nhanh.

Tôi chỉ còn nước ngồi thờ gấp, nã bộ điên cuồng xử lý tin tức kinh khủng này. Không phải chứ? Cậu em trai hồ báo của Nhất Phương? Cái cậu chàng có tham vọng lớn như thùng tô nô không đẩy đẩy hả? =.=

Du Du Thần Thông: “Ặc, sao trùng hợp vậy? =_= Em chỉ là đi chơi, làm sao có thể vừa vịn chạm trán cậu chàng dữ tợn trong truyền thuyết đó được?”

Đối phương ở bên kia im lặng một lúc, sau đó từ tốn nói:

Ta là 8888: “Chuyến đi chơi này của trường em, là do công ty ba anh tài trợ, nói chung cũng không biết dây mơ rễ má thế nào, nhưng Nhất Duy muốn nhúng tay vào cũng là chuyện đơn giản, giờ đây ba anh đã giao cho cậu ta quản lý đa số giấy tờ rồi.”

Tôi thất thần nhìn những con chữ màu đen lung linh trên màn hình, đột nhiên lước mắt tràn trề.

Ta là 8888: “Nói chung, từ khi em chấp nhận dấn thân vào chuyện này thì những vấn đề đó, đành phải chịu thôi. Trên đời này không có cái gì là cho không cả. Em đập đổ mâm cơm đã dâng đến tận miệng cậu ta, thử hỏi có ai mà không phát điên chứ?”

CMN là tôi chết chắc rồi!

Nhất Phương thấy tôi vẫn kiên quyết ngồi im thì sốt ruột hỏi thêm một câu:

Ta là 8888: “Em và cái cậu Hán Khanh gì đó thế nào rồi? Gạo đã nấu thành cơm chưa?”

Du Du Thần Thông: “Cơm cái mặt mốc nhà anh!!!!”

Tuy tay gõ bàn phím thì khùng bố như vậy, nhưng trong vô thức, tôi lại toét miệng cười. Hí hí, gạo này nấu chín từ lâu rồi, có khi thành cháo luôn rồi ấy chứ. (^o^)/

Ta là 8888: “Haizz, nhớ lại hôm nọ vẫn còn bực. Lúc đi sinh nhật Bội Di, nhìn sau lưng em, anh cứ thấy ngờ ngợ. Không ngờ lúc xoay người lại thì đúng là em thật. Chẳng phải hôm đó em đã nháy mắt như điên, làm bộ não thiên tài của anh phải phọt ra câu chuyện ‘thanh mai trúc mã’ ghê rợn đó sao? Nào là trái mít nào là con rắn, chắc chắn. Còn cái lúc Hán Khanh bùng bùng lửa ghen lôi em xềnh xệch ra ngoài nữa, chao ôi anh phải nói là mắt cậu ta giống hệt hai quả bom hạt nhân ý!”

Nhớ lại cảnh môi chạm môi hết sức thân mật diễn ra sau đó, máu nóng lập tức đổ xô lên mặt tôi và dòn lại thành màu cà chua chín. Xấu hổ quá đi mất, nụ hôn đầu đó! >_

Ta là 8888: “Trên thương trường, đám tư sản chúng ta đều được mệnh danh là quỷ hút máu không tim cả. Đừng có mà lơ là nhé! Số tiền em nợ anh, có ghi sổ hàng hoàng đấy!”

Du Du Thần Thông: “Em biết rồi, đánh nhanh thắng nhanh. Tối nay nhất định phải dứt điểm. Chúng ta dây dưa quá lâu rồi, tường lửa bị phá sập mà vẫn không sờ được một ngón tay vào hệ thống dữ liệu của họ, tức ời là tức!”

Đúng vậy, chúng ta sắp cạn thời gian.

Và lại, sống không có bí mật thì rất nhàm chán.

NGOẠI TRUYỆN THỨ NHẤT:

Nhật ký thầm kín của bạn nhỏ Hán Khanh.

[Chưa từng được công bố]

Một ngày đẹp trời, bạn Gián bồng tìm thấy quyển nhật ký siêu bí mật của Mai Hán Khanh, chúng ta thử tò mò lật ra xem nhé!

Ngày...Tháng...Năm...

Đáng chết, hôm nay sinh nhật tôi, đột nhiên có một cô quái thai, à nhầm, quái nhân chẳng hiểu từ đâu trèo vào giường. Cái thể loại con gái gì thế? Lãng lơ cũng có mức độ thôi chứ?

Mà, cô ta là ai nhỉ?

Chết tiệt, cô nàng nằm ngủ cũng rất đáng yêu. Hay là cô ta có bệnh gì khó nói chẳng?

Nói gì thì nói, đây có thể miễn cưỡng xem là một món quà sinh nhật không?

Cô em, cô nhầm giường rồi! Nhưng tôi nể tình, cho cô mượn đấy.

Ngày...Tháng...Năm

Quý sứ chết tiệt! Cô nàng đó trốn rồi, còn trộm giày của tôi nữa.

Trong lòng đột nhiên thấy hơi mất mát.

Kẻ nào, là kẻ nào dám cướp quà sinh nhật của tôi??

Mà rốt cuộc, tôi vẫn không hiểu, vì sao đêm đó cô ấy lại vào nhà tôi?

.....

Thật may mắn quá, cuối cùng cũng gặp lại cô gái kì lạ ấy rồi. Không ngờ lại dễ dàng đến thế! Chuyển trường kẻ ra cũng không đến nỗi tệ, hà hà.

Cô gái này thật bất cần, chỉ đi xuống sân một lúc đã trầy xước hết cả tay rồi. Tay cô ấy rất trắng, nhưng đôi chỗ lại có vết chai. Cô ấy tập võ chẳng? Hay là phải làm việc thêm phụ giúp gia đình?

Khốn kiếp, từ lúc nào mà nhật ký của tôi chỉ toàn nói về một đứa con gái thế này?

Ngày...Tháng...Năm...

Tôi biết tên cô ấy rồi, là Khiết Du, Trịnh Khiết Du! Hừm, đúng là những con người kỳ quặc thường được đặt những cái tên kỳ quặc nhất.

Khi gió, bọn con trai lớp cô ấy dám chơi khăm tôi? Bôi kẹo cao su vào ghế ư? Các người có biết các người đang gây sự với ai không?

Cô ấy cuối cùng cũng chịu ở lại giải cứu tôi, nhưng mà, chết tiệt, tại sao lại dám đưa cho tôi cái quần xà lỏn khốn kiếp đó??

Quá mất mặt!

.....

Lần đầu tiên được con gái đeo về nhà, cảm giác này chẳng xấu xa chút nào cả. Tóc cô ấy thơm quá, lại dày nữa.

Ôm được eo rồi, cô nàng Khiết Du này đúng là quá ngốc!

Trong thoáng chốc, thấy cô gái này thật ra cũng rất thú vị.

Ngày...Tháng...Năm...

Sự việc cô ấy đạp xe đạp đè tôi về nhà đã bị kẻ nào đó chụp hình rồi tung lên mạng. Tối nay, Phi Long – thằng bạn tròng trĩnh của tôi đột nhiên gọi điện và thúc tôi lên diễn đàn của trường. Ha, trùng hợp thật, Phi Long thì ra cũng học ở đây sao?

Học sinh trường này thật nhiều chuyện, tại sao cứ chĩa mũi vào việc của người khác chứ?

Tốt thôi, họ muốn nhìn thì cứ nhìn. Dù sao cũng chả chết ai, lần đầu tiên được con gái chở về nhà cũng là một kỉ niệm hay ho mà.

Ngày...Tháng...Năm...

Cô Khiết Du này hạnh kiểm quá kém! Sử dụng phao trong giờ học à? Chẳng có kỹ thuật gì cả, trình độ quay cóp quá củ chuối.

Ấy chết, lộ rồi. Thật ra, ý tôi là, bạn biết đấy, làm việc gì, nhất là những việc mờ ám thì cũng phải cẩn thận mà...

Chung quy là cũng muốn giúp cô ấy, tuy nhiên vì sao cô ấy lại hớn hờ riu rít với gã con trai ngồi bàn trên thế kia? Thật ngứa mắt.

Được rồi, tôi cho các người chết chừm!

.....

Con bà nhà nó! Cô ta dám ném phao sang bàn tôi, vu oan giá hoạ? Báo hại phải còng lưng viết một bản kiểm điểm, tôi thật sự không thể từng xẻo cô ta sao?

Có điều, ánh mắt sợ hãi dõi theo tôi của cô ta có vẻ rất chân thành. Rốt cuộc cũng biết lo lắng cho tôi rồi đấy hả? Tha tội cho cô lần này đấy, đồ đàn!

Thất vọng quá, thấy cô ấy ẩn một tên con trai trong lớp ra mà tra khảo, tôi tưởng cô ấy muốn đòi lại công bằng cho tôi, rốt cuộc bản tính tình quái đáng ghét đó vẫn không thay đổi, cô ta định chơi tôi lần hai sao?

Vừa phát hiện, cô gái này học toán rất dốt nha, lừa được cô ấy, trong lòng đột nhiên thấy sáng khoái.

Trái tim giống như có một đoá hoa nhỏ đang nở rộ.

Ngày...Tháng...Năm...

Hây, cuối cùng cũng có nick chat của cô ấy.

Phụt! Cái gì mà Du Du Thần Thông?? Được rồi, cô nàng này vừa lười vừa kỳ quái, thật bản tính.

Nhưng tôi không hề thấy ghét cô ấy.

Nói chuyện với cô nàng cũng rất vui. Món quà sinh nhật từ trên trời rơi xuống này, thật ra cũng không đến nỗi tệ.

Ngày...Tháng...Năm...

Cái gì? Phi Long lôi Khiết Du đi đá bóng? Nhìn hai bọn họ, trong lòng cứ thấy nhột nhột thế nào. Nếu có kẻ ngang nhiên giật đồ chơi của bạn, bạn có thấy bức không?

Còn nữa, cặp mắt Khiết Du cứ lảo liên liếc qua liếc lại giữa tôi và Phi Long, có trời mới biết bộ não mờ ám của cô ta đang bày ra chuyện gì.

Cô ta nói là đi giữ đồ, giữ người luôn nếu cần?

Thứ con gái háo sắc, nào không có lấy một nếp nhăn!

Tôi mặc kệ cô! Nhưng, cũng nên cảnh báo cô ta một chút về Phi Long chứ nhỉ?

Cuối cùng, khi đá bóng xong, tôi cũng chẳng muốn nhìn cô ta nữa.

Vẫn là cảm giác mát mát nhột nhột đó, thật khó chịu.

Ngày...Tháng...Năm...

Hôm nay tổn thất lớn nhất của Khiết Du là làm đôi giày patin đắt tiền của tôi bị cán dẹp lép, món lợi lớn nhất tôi thu hoạch được lại chính là, cô ấy đồng ý làm bạn gái tôi.

Cô nàng này đàn, đàn quá đi!! Hôm đó, cái người mà tôi rút điện thoại ra gọi không phải là ba, mà chính là ông quản gia. Tranh thủ lúc cô ấy còn ngơ ngẩn nhìn về phía đôi giày nằm lăn lóc giữa đường, tôi đã gửi tin nhắn cho ông quản gia, chỉ thị những gì cần nói.

He he he, hệ thống định vị đó thật ra cũng không đến nỗi quá quý hiếm, cái chính ở đây là tôi cố tình hét giá trên trời, lừa Khiết Du vào tròng.

Trên đời này, không có gì thú vị bằng chọc ghẹo những cô gái ngốc nghếch.

Ngày...Tháng...Năm...

Hôm nay đi xem phim kinh dị, có cả Phi Long nữa. Vốn dĩ tôi nghĩ nếu Khiết Du quá sợ hãi thì sẽ ra tay nghĩa hiệp, nắm tay cô ấy an ủi.

Nhưng mà, hoạt động xem phim mà đầy bị kịch này....

Thiếu chút nữa là tôi hét ầm lên rồi, tiền sư cái gã đạo diễn, ruột gan nội tạng của người ta có phải là thứ cho ông tung hứng múa may đâu chứ?

Dù gì, tay cũng nắm được rồi.

Ngày...Tháng...Năm...

Không xong rồi, tôi bị cô nàng quái dị đó ám ảnh rồi!

Gia đình cô ấy rất tuyệt. Bầu không khí ấm áp hạnh phúc đó, dường như với tôi, chỉ còn tồn tại trong hồi ức.

Ngày...Tháng...Năm...

Cảm thấy như bị trúng tà, lại hôn cô gái ấy.

Cũng tại Khiết Du chọc tức tôi, làm tôi nhất thời hồ đồ!

Tuyệt vời nhất là khi bạn cướp được nụ hôn đầu của bạn gái mình, trao luôn nụ hôn đầu của mình cho cô ấy cũng là điều thú vị. Tuy nhiên, trên cả kì diệu là khi hai việc đó xảy ra cùng một lúc.

Tôi cẩn thận dành cho cô ấy một chỗ tương đối quan trọng trong tâm tư.

Ngày...Tháng...Năm.

Đau đầu quá, cô ấy né tránh tôi.

Cô em, cô tưởng nằm trên giường tôi cả đêm, phá hủy thanh danh của tôi, làm đầu óc tôi trở nên điên loạn, xong việc thì có thể phui mờ dễ dàng bỏ đi như vậy đấy hả?

Còn nữa, tờ ngân phiếu đó trông thật khó coi. Đáng ra, tôi sẽ phải cầm lấy, như vậy là lời 15 triệu còn gì, từ trước đến nay tôi vẫn rất mê tiền mà. Tuy nhiên, đối diện với cô ấy, lại không muốn.

Mất cô với món tiền rách đó ư? Không cam tâm

Khi Gián lật được đến trang này thì đã thấy đồng chí Hán Khanh lù lù cầm dao phay từ phía sau tiến lại, sắc mặt tương đối hoành tráng...

Những âm thanh cuối cùng còn sót lại là: Tiếng gián kêu, tiếng đồ đạc kêu loảng xoảng và tiếng dao chặt chém “cheng cheng cheng”.

Công việc đọc trộm nhật ký của anh ấy đến đây vậy là đành bỏ dở...

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhằm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nắm lấy tay anh

Dạo gần đây, tâm trạng bạn Hán Khanh nào đó hình như không được tốt.

Rất không tốt.

Bạn nhìn xem, lúc nào hán cũng trình diện bộ mặt đen sì ảm đạm như miếng thịt khét đó trước thầy cô và bạn học, cặp mắt thì đỏ ngầu và tóc tai lúc nào cũng trong tình trạng xơ nhưng tuyệt vọng với những cái lược, rõ ràng là mê đắm vô cùng.

Người ta đồn rằng, hình như đêm nào Hán Khanh cũng phải vác dao đi đánh giấc, tệ lắm thì cũng là ngồi nói chuyện phiếm với Thiên Lôi.

Bộ dạng kinh khủng đến thế cơ mà!

Đã vậy, giờ ra chơi, Hán Khanh chỉ biết làm mỗi một việc là nhào người ra bàn, ngồi ì ở đấy và...ngủ.

Dân tình lớp 11A3 hết sức tò mò với sự kiện đặc sắc này, mặc dù chỉ toàn là con trai nhưng mấy buổi chuyện trong người bọn họ cũng chẳng thua kém mấy cô nàng lắm lời khác là bao nhiêu. Bởi vậy, có rất nhiều giả thiết hùng hồn được đưa ra nhằm giải thích cho bộ dạng ghê rợn này của Hán Khanh:

1) Thức khuya đưa xe.

2) Đang trong thời kỳ tâm sinh lý phát triển theo chiều hướng bất ổn.

3) Bị bỏ đá. (= _=)

Hừm, nhắc tới giả thiết thứ ba, người ta cũng không khỏi giật mình, nhìn sang cô bạn gái Khiết Du hồ báo của nhân vật đang được bàn tán...

Ếc??

Cô ta cũng ngủ con bà nhà nó rồi!! -_-|||

Hàng chục cặp mắt mở to tròn xoe nhìn trân trân về phía góc lớp. Trên chiếc bàn gỗ nhỏ nhỏ xinh ở cuối phòng, có một cặp trai thanh gái lịch đang nằm kéo gối.

Nếu chúng ta thử tưởng tượng là bọn họ đang nằm tâm sự, thì nguyên văn những âm thanh của cuộc “tâm sự” lúc đó sẽ là như thế này:

Hán Khanh: “Khò...híp...”

Khiết Du: “Bờ ợ...khò khò...”

Hán Khanh: “Chẹp...chẹp...khò...khò...”

Khiết Du: “Híp...híp...”

Đám con trai còn lại trong lớp: “@#%0^****@@”

Nhưng rất nhanh sau đó, một giả thiết khác lại được đưa ra nhằm giải thích cho vấn đề ngủ li bì như heo của cặp đôi kì quái này:

Nhờ đâu...Hai người bọn họ cùng nhau thức khuya để...Ô hà hà...

“Chắc chắc, giới trẻ ngày nay, sinh lý phát triển quá sớm rồi!” – Bọn con trai gục gặc với nhau, ánh mắt ai nấy đều loé lên vẻ thấu hiểu đen tối.

Trong khi đó, hai nhân vật chính vẫn không hay biết gì, hồn nhiên tiếp tục sự nghiệp ngủ ngày vô cùng mất thể diện của mình.

Khụ, nhưng chân tướng thật sự lại chính là...

Mấy đêm nay, Hán Khanh vật vã bên hệ thống dữ liệu của tập đoàn, bị Kẻ Mộng Du nào đó hành hạ đến nỗi sắp nôn ra máu. Thời hạn thử nghiệm sắp hết, nếu Kẻ Mộng Du không thể sờ vào mớ dữ liệu vô cùng quan trọng đó, thì vụ mua bán này coi như huỷ bỏ. Đồng thời, sẽ nâng cao uy tín về hệ thống bảo mật của tập đoàn, thu hút nhiều khách hàng tiềm năng.

Cho nên, dạo này tên hacker biến thái đó điên cuồng tung ra những chiêu trò cũng biến thái không kém >_

Đêm thứ nhất, Kẻ Mộng Du dùng đỉnh đột nhập vào trang chủ, nhưng sắp tiếp cận với hệ điều hành thì đụng phải một bức tường lửa (firewall), thế là hấn ta ngồng nghênh tung vào máy tính Hán Khanh một bài thơ kì quái:

“Này bạn thân yêu, tại sao không open cho tôi vào copy?

Tại sao lại giấu file trái tim trong những ô bảo mật?

Hại tôi đã suýt rách quần khi cố vượt firewall...”

Hán Khanh sặc.

Vậy là, đêm tiếp theo, rồi đêm tiếp theo nữa, tên hacker chết bầm đó liên tục quấy phá, biến trang web của tập đoàn và máy tính của Hán Khanh thành một bãi...rất khó coi.

Cuối cùng, khi một binh đoàn vịt đệt hùng hậu lần nữa tràn qua hệ thống máy chủ, Hán Khanh đã bùng nổ.

Thật sự không bút nào tả xiết những gì đã xảy ra trong cuộc chiến ác liệt hôm ấy, chỉ biết sau trận đánh này, một số chiếc máy tính đã chấp mạch và về lại với cát bụi...

Ôi, thương trường, đây chính là sự tàn bạo của thương trường! ==

.oOo.

Tôi lắc đầu nhìn anh chàng béo nheo ngồi bên cạnh, đột nhiên lại đưa tay lên miệng che và ngáp một cái thật sượng.

Ấy, ngáp mạnh quá, hình như quai hàm tôi bị lệch rồi...

- “Trùng hợp quá nhỉ?” Kẻ bên cạnh đột ngột lên tiếng, ngữ điệu có chút khó chịu.

santruyen.com

Tôi giả ngu nhìn Hán Khanh, hỏi bằng giọng ngây thơ:

- “Ý cậu là?”

Anh im lặng không đáp, chỉ lườm tôi bằng cặp mắt sắc lẹm, sau đó lại vùi đầu vào hai cánh tay và ngủ tiếp.

Ừầy... Trong lòng tôi đột nhiên thấy nặng trĩu. Cách nói chuyện cộc lốc và có phần xa lạ này, hình như không thích hợp lắm cho một đôi đang thích nhau nha? Giống như bọn tôi đã quay lại thời mới quen vậy, thật lạ lùng.

Dạo này, Hán Khanh lúc nào cũng mệt mỏi. Nhiều lúc chỉ nhìn tôi bằng cặp mắt thờ ơ, có khi thì hỏi thăm qua loa chiếu lệ, hoàn toàn khiến tôi hoang mang.

Có khi nào, hức, anh ấy chán tôi rồi không? = _ =

Trời ơi, bọn con trai quả thật rắc rối và phức tạp quá đi mất, đúng là giống sinh vật khó chiều, hừ.

- “Chiều nay sẽ đưa cậu đến một nơi.” Giọng nói của Hán Khanh lại thánh linh vang lên, tuy vẫn còn hơi lười nhác, nhưng dường như vẫn mang theo một sự hồi hộp nhất định.

- “Ì?” Tôi nghiêng đầu nhìn anh ấy với cặp mắt mở to.

Hán Khanh nhấc đầu lên khỏi hai cánh tay, cặp mắt màu hổ phách trong trẻo đột nhiên trở nên xa xăm.

- “Tôi dẫn cậu đi thăm mẹ.”

Giọng nói mang theo cả sự buồn bã.

.oOo.

Tôi đứng sau lưng Hán Khanh, lo lắng ngẩng đầu lên nhìn bệnh viện màu trắng trước mặt, hình như là bệnh viện tư. Vừa tan trường là anh ấy đã dẫn tôi tới đây, dọc đường đi cũng không lên tiếng, im lặng đến đáng ngại.

Còn nữa, anh ấy bảo là... đi thăm mẹ?

Tại sao, lại là ở bệnh viện này?

Hán Khanh đột ngột hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi đẩy cửa bệnh viện, từng bước dứt khoát đi vào trong. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành vội vàng chạy theo, mọi thắc mắc tạm thời đều bị miễn cưỡng ém xuống.

Wooo... Bệnh viện này không gian thiết kế rất tuyệt, tạo cảm giác rộng rãi và ấm cúng. Rải rác trên những bức tường lớn trắng muốt là hàng loạt tranh phong cảnh, rất thanh bình.

Chúng tôi vừa bước vào chưa được bao lâu, lập tức có một cô y tá mặt tròn, da hơi ngăm nhanh nhẹn bước đến, nhìn Hán Khanh cười ầm áp:

- “Lại đến rồi à? Mẹ con vừa mới ăn cơm chiều xong, dạo này bà ấy hiền như đất, không đập phá đồ đạc nữa.”

Sét giữa trời quang!!!!

Đến thăm mẹ ở một bệnh viện... Người mẹ này hay đập phá đồ đạc... Không lẽ nào!

Tôi thất thần ngẩng đầu lên nhìn Hán Khanh, thấy sắc mặt anh ấy còn thất thần hơn.

Hán Khanh im lặng một lúc, sau đó lễ phép đáp:

- “Cảm ơn cô.”

Sau đó anh nắm cánh tay tôi, nắm mạnh hơn mức cần thiết một chút, rồi lôi tuột tôi vào thang máy gần đó, nhanh chóng bấm vào tầng cần đến.

Sao mà... giống như đang chạy giặc quá vậy... = _ =

.....

Mẹ Hán Khanh đang chờ chúng tôi ở phòng 307.

Ngay lúc bước ra khỏi thang máy, tôi đã có cảm giác, hình như có ai đó đang quan sát mình, sống lưng đột nhiên thấy hơi lạnh lạnh.

Và tôi phát hiện, ở căn phòng đối diện thang máy, có một người phụ nữ đang ngồi nhìn tôi chằm chằm. Tóc bà được chải mượt, xoã ra ở hai bên vai, tôn thêm những đường nét mềm mại cho khuôn mặt thanh tú.

Tuy nhiên, mái tóc đỏ lại bạc trắng

Không đùa chứ? Người phụ nữ đó chỉ tầm gần bốn mươi tuổi thôi mà?

Bàn tay Hán Khanh đột ngột trở nên lạnh ngắt.

- “Mẹ.” Anh ấy nhìn người phụ nữ kỳ lạ nọ, bật ra một tiếng khàn khàn.

Tôi cảm thấy trời đất xung quanh tôi sầm.

Người phụ nữ nọ im lặng nhìn chúng tôi một lúc, sau đó lại nở một nụ cười:

- “Thuy Khanh, con đến thăm mẹ rồi đấy à?”

Hừm?

Tôi hải hùng kéo áo Hán Khanh, thì thầm thật nhỏ:

- “A...Thuy Khanh mà bà ấy nhắc tới là ai vậy? Ở đây làm gì có...?”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó dẫn tôi vào trong phòng, cử động cứng nhắc. Tôi gần như là nín thở đi theo anh, cảm thấy mọi thứ càng lúc càng mù mờ rồi rầm. Xem nào, người mẹ mà Hán Khanh rất ít khi nào nhắc đến lại sống ở một bệnh viện, mái tóc bà ấy lại bạc trắng và nụ cười thì đồ dẫn không chút sinh khí.

Ôi, đó không phải là điều tôi đang nghĩ tới đây chứ...

Chúng tôi cẩn thận bước vào phòng, mẹ Hán Khanh thì vẫn ngồi trên chiếc giường lớn sạch sẽ kê ở gần cửa, ánh mắt trống rỗng nhìn theo nhát nhát cử động của chúng tôi. Đôi môi mỏng hơi nhợt nhạt của bà vẫn cong lên thành một nụ cười vô thường vô phạt.

Mồ hôi lạnh lập tức túa ra đầy lưng tôi.

Đầu óc tôi sắp nổ tung với muôn vàn câu hỏi, nhưng sắc mặt của Hán Khanh lúc này lại rất mệt mỏi, vẫn là nét mặt kìm nén đến cùng cực đó, vậy nên tôi đành đóng vai một bé ngoan ít nói, ngậm chặt miệng căng thẳng chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

....

Có điều, Hán Khanh anh không thấy tê chân hả? Đứng bất động được một lúc lâu rồi mà sao anh vẫn tỉnh như ruồi vậy? = _ =

- “Mẹ, con đến rồi đây!!” Phía cửa phòng, một cô gái nào đó đột ngột hét to.

Tôi ngạc nhiên quay người lại, và đập vào mắt là mái tóc đỏ rực quen thuộc của Thiện Khanh - cô chị gái cá tính của bạn trai tôi.

Quả là một cuộc hội ngộ kỳ thú. > _

.oOo.

Một lát sau, tôi và Thiện Khanh ngồi ở ngoài cửa phòng, sắm vai hai bà tám mà nhấm nhồm khó. Phía trong, mẹ Hán Khanh nắm tay anh ấy và nói chuyện liên tục, chỉ ngừng lại để ngắt hơi và thở, miệng cười vui sướng giống như đứa trẻ được tặng đồ chơi mới.

Tôi bối rối nhìn Thiện Khanh:

- “Bác, bác ấy...có vẻ...” Đến đây thì tôi không biết diễn đạt tiếp thế nào nữa, đành im bất, căng thẳng nhìn về phía chị ấy bằng ánh mắt bắn khoăn.

Chị ấy cụp mắt nhìn chằm chằm xuống đất, một lúc lâu sau mới thở dài buồn bã:

- “Hán Khanh dẫn em đến đây, có nghĩa là nó hoàn toàn tin tưởng em. Đến nước này thì chị cũng chẳng có gì phải giấu nữa, nhưng chuyện này tương đối phức tạp, chị sẽ kể lại từ đầu.”

.oOo.

Mẹ Hán Khanh lúc trẻ là một người phụ nữ đẹp và vô cùng kiêu hãnh. Tên đầy đủ của bà là Nguyễn Ngọc Minh. Từ lúc học cấp ba bà đã được vô số chàng trai để mắt đến, một phần vì khí chất thanh tao duyên dáng như thiên nga, một phần vì sự thông minh sắc sảo chết người của mình.

Người phụ nữ này sinh ra là để làm trung tâm của đám đông. Nổi bật. Kiêu kỳ và vô cùng quyền rũ.

Đến khi tốt nghiệp đại học, bà gặp ba của Hán Khanh – Mai Phong, một chàng trai trẻ với nhiệt huyết căng tràn và nhiều tham vọng lớn lao. Đường như bọn họ được số phận sắp đặt để gặp được nhau, đi đến đâu cũng làm người ta trầm trồ ngưỡng mộ: “Thật xứng đôi.”

Ba năm sau lần đầu tiên gặp gỡ, họ tiến tới hôn nhân.

Đó là một cuộc hôn nhân hoàn hảo và hạnh phúc, nhiều người thật sự ghen tị với cặp đôi viên mãn này. Gần một năm sau, Thiện Khanh chào đời.

Đến lúc đó, mọi việc lại bắt đầu tiến triển theo chiều hướng xấu.

Mai Phong vì tham vọng quá lớn của mình mà đã làm việc như điên, tham công tiếc việc, thường xuyên ở lại công ty qua đêm, nuôi dưỡng ước mơ trở thành tổng giám đốc một tập đoàn lớn của mình.

Những chuyến đi nước ngoài, những lần lỡ hẹn, những trận cãi vã vô cớ đã làm mẹ Hán Khanh mệt mỏi và suy sụp. Bà cần một người chồng, và con gái bà cần một người cha đúng nghĩa, chứ không phải một cái máy làm việc bất kể ngày đêm như thế.

Thêm nữa, Ngọc Minh còn là một người phụ nữ có tâm hồn nhạy cảm, rất nhạy cảm.

Đúng lúc đó, một người đàn ông khác xuất hiện, và Ngọc Minh đã phạm sai lầm.

Tới khi Mai Phong biết được mọi chuyện thì đã quá muộn, vợ ông đang mang thai một đứa con. . không phải là của ông.

Đó là một khoảng thời gian khó khăn. Nhưng cuối cùng, bé gái được kết tinh từ tình yêu vụng trộm đó đã chào đời, và được đặt tên là Thụy Khanh. Cô bé được giấu kín thân phận thực sự của mình, hồn nhiên trở thành một thành viên trong gia đình.

Mai Phong biết quan tâm đến gia đình nhiều hơn, ông lựa chọn cách tha thứ cho vợ mình, và điều đó đòi hỏi một lòng bao dung phi thường. Về phần Ngọc Minh, với mặc cảm tội lỗi, đã trở nên ít nói hẳn, suốt ngày chỉ quanh quẩn trong nhà với những đứa con của mình.

Năm Thụy Khanh hai tuổi, Hán Khanh ra đời, là đứa con chính thức thứ hai của Ngọc Minh và chồng mình. Những tưởng sống gió đã qua, và gia đình ấy sẽ có thể mỉm cười nắm tay nhau, ngày ngày ngắm mặt trời mọc.

Nhưng bóng tối đau thương lại lần nữa kéo đến.

Thụy Khanh qua đời. Cũng không ai dám kể rõ vụ tai nạn thảm khốc đó diễn ra như thế nào. Chỉ nghe người ta nói loáng thoáng rằng hôm ấy, cô bé đó đã chạy nhanh qua đường để mua một cây kẹo bông gòn, và một chiếc xe tải do người tài xế già gạt trên vô lăng bất thần trở tới. .

Máu đỏ tươi. Mặt đường xám xịt, chết chóc.

Sau vụ tai nạn thương tâm ấy, Ngọc Minh đã phát điên. Người phụ nữ tội nghiệp này vẫn không tin đứa con gái ngoan ngoãn của mình mới ngày hôm trước còn ôm lấy mẹ thì thầm: “Con sẽ mua kẹo bông cho mẹ!”, vậy mà hôm nay đã trở thành một thân xác lạnh ngắt vĩnh viễn không cử động được nữa.

Lúc đó, Thiện Khanh đang đi du học. Và thế là Ngọc Minh, trong cơn hoảng loạn và đau đớn tột độ, đã mặc nhiên xem đứa con trai út Hán Khanh của mình là cô bé Thụy Khanh đã mất, thậm chí ngày nào cũng bắt anh ấy phải mặc áo đầm và chơi búp bê.

Vài tháng sau, người nhà phải đưa bà vào nhà thương điên.

Và cứ mỗi lần Hán Khanh đến thăm, bà lại mừng rỡ nở một nụ cười:

- “Thụy Khanh, con đến thăm mẹ rồi đấy à?”

.oOo.

Lúc câu chuyện kết thúc cũng là lúc nước mắt tôi trào ra.

Cảm giác không được chính mẹ ruột công nhận sự tồn tại của bản thân, sẽ tuyệt vọng và đau đớn đến mức nào?

Tôi thật là một đứa con gái vô tâm, có điều từ trước đến nay Hán Khanh chưa bao giờ kể với tôi câu chuyện phức tạp này, rốt cuộc là vì lý do gì?

Thiện Khanh khịt mũi, sau đó nghiêm túc quay sang nhìn tôi, nói rành rọt:

- “Hán Khanh là thằng bé tốt, nó yêu Thụy Khanh và mẹ mình hơn bất cứ thứ gì. Tuy nhiên chuyện thương tâm này đã để lại cho nó một vết thương lòng. Nó từng nói với chị, yêu nhiều quá thì có thể làm những chuyện dại dột, có khi cái giá phải trả là rất đắt. Tuy ngoài mặt tỏ ra cao ngạo, nhưng thực chất nó vẫn cô đơn.”

Tôi ngẩn ngơ.

Ngừng một lúc, chị ấy kết luận:

- “Em là cô gái đầu tiên và sẽ là duy nhất mà nó dẫn đến đây.”

.oOo.

Một lúc lâu sau, đã đến lúc phải ra về. Tôi rón rén bước vào phòng. Mẹ Hán Khanh vẫn liên tục nói, giống như nếu bà ngừng lại thì anh ấy sẽ tan biến vào không khí, và bỏ rơi bà.

Thấy tôi đi vào, bà ấy ngẩng lên và lại cười:

- “Thuy Khanh là một con bé yếu đuối, nhờ con chăm sóc nó giúp bác.”

Khoé miệng tôi giật giật mấy cái, cuối cùng tôi cũng đành ngoan ngoãn gật đầu như gà mổ thóc:

- “Vâng, con sẽ chăm sóc, sẽ chăm sóc cẩn thận.”

Khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ ấy bùng sáng một nụ cười vui sướng:

- “Ngoan lắm. Rất cảm ơn con.”

Không xong rồi, tôi thật sự sắp oà khóc tới nơi rồi. Nụ cười của bà ấy hoàn toàn bóp ghệt trái tim tôi, cổ họng nghẹn ứ, đau đớn như sắp vỡ oà.

Hán Khanh chậm rãi đứng dậy, tôi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt ướt đẫm mồ hôi của anh, lắc lắc.

Cả hai chúng tôi chào tạm biệt bà rồi bước ra khỏi phòng. Khi đi tới ngưỡng cửa, sức nhớ ra một chuyện, tôi lấy hết sức bình sinh, quay lại nhìn người phụ nữ đang ngồi ngẩn ngơ trên giường, nói bằng giọng run run:

- “Khanh rất yêu bác.”

Ta đũa, vấn đề là ở chữ Khanh. Nếu tôi chỉ nói một chữ Khanh cụt lùn thì bà ấy sẽ không phân biệt được là ‘Thuy Khanh’ hay ‘Hán Khanh’, biết đâu vẫn còn cơ hội.

Bà nghiêng đầu, mừng rỡ nói:

- “Mẹ cũng yêu Khanh nhiều lắm.”

Hơi thở của Hán Khanh chậm mất một nhịp.

Sau đó, anh ấy lôi tôi ra ngoài, băng qua hành lang và xuống lầu nhanh như chớp, thậm chí không thèm dùng thang máy và tôi cũng chưa kịp chào chị Thiện Khanh đang ngơ ngác ở cửa lấy một tiếng.

Mãi đến khi chúng tôi đã ra khỏi bệnh viện, đứng thở gấp trên con đường vắng vẻ tràn ngập ráng chiều, Hán Khanh mới lên tiếng:

- “Cảm ơn cậu.”

Í?

Trong ánh nắng vàng cam buồn bã cuối ngày, tấm lưng gầy gầy của anh ấy đổ dài xuống nền đất thành một cái bóng cô độc và trợ trợ, đem lại cho người ta cảm giác đau thương khó nói thành lời.

Không kìm được, tôi vòng tay ôm lưng anh ấy từ phía sau, dụi dụi đầu, khịt mũi nói:

- “Có tôi ở đây.”

Hán Khanh cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng đó, một lát sau mới gọi khẽ:

- “Khiết Du...”

- “Hở?” Tôi hơi ngẩng đầu lên.

Anh ấy thình lình xoay người lại nhìn tôi, miệng nở nụ cười yếu ớt:

- “Sau này... Dù cho có chuyện gì xảy ra, chỉ cần nắm tay tôi như lúc này là đủ rồi.”

Tôi cười tí mắt, hăm hở gật đầu:

- “Tôi hứa.”

Đúng vậy, em hứa với anh.

Sẽ luôn ở bên cạnh anh, nắm chặt tay anh. Sẽ cho anh thấy nụ cười của anh diệu kỳ đến mức nào.

Sẽ không để anh phải cô đơn nữa.

Em hứa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Rắc rối

Nhà Hán Khanh. Sáng sớm.

Đây không thể nào là sự thật.

Hán Khanh thầm rên rỉ trong lòng khi nhìn hệ thống dữ liệu của tập đoàn được thay thế một bình địa trống rỗng - bằng chứng hết sức hùng hồn cho chiến thắng vẻ vang oanh liệt của Kẻ Mộng Du. Rõ ràng là tên hacker lập dị và điên cuồng đó đã sử dụng virus.

Và quỷ tha ma bắt hẳn đi, đây là chương trình virus “Vô Danh”. Đúng với tên gọi của nó, một khi chương trình này càng quét qua bất cứ hệ thống máy tính xấu số nào, nó sẽ chẳng để lại bất cứ thứ gì, hệ thống đó sẽ hoàn toàn trống rỗng và đương nhiên, vô danh.

Đến sức lực để gào thét cũng không còn, Hán Khanh thẫn thờ nhìn lên màn hình, thế giới xung quanh dường như chỉ còn là một màu xám xịt.

Vốn dĩ đây chỉ đơn giản là một thử thách nho nhỏ, một trò chơi nhằm thúc đẩy quá trình mua bán của hai công ty với nhau, tuy nhiên không ngờ họ lại sử dụng virus.

Sau khi giằng co với Kẻ Mộng Du được một thời gian dài, hẳn phải thừa nhận rằng tên hacker đó thực sự là một đối thủ rất khó nhằn. Sự thật đã chứng minh điều đó bằng nhiều đêm thức trắng mệt mỏi của Hán Khanh.

Nhưng trong bản giao kèo của Blue Phoenix, họ hoàn toàn không đề cập tới chuyện, sẽ có một đồng chí virus biến thái được ra sân. = __ =

Chương trình virus này đã găm sạch sẽ nhiều thông tin cực kỳ, cực kỳ tối mật và quan trọng. Đây quả là một đòn chí mạng vào tập đoàn của ba Hán Khanh, hậu quả vô cùng nghiêm trọng và có thể kéo theo nhiều hệ lụy khó lường.

Mà hẳn còn mặt mũi nào để nhìn ba mình nữa chứ.

Kẻ Mộng Du rõ ràng đã sử dụng từng mi – li – mét vuông một trên bộ não đáng sợ của mình. Y ra tay rất nhanh gọn, hoàn toàn không để lại chút giấu vết nào, ngoại trừ một bảy vệt hùng dũng khôn kiếp rất quen thuộc với Hán Khanh. Trên trang chủ trống rỗng, đám vệt đó vẫn nghênh ngang điều hành rất oai phong, tựa như lời chào tạm biệt mỉa mai cuối cùng mà Kẻ Mộng Du đã dành cho hắn.

Hán Khanh đã quá lơ là. Ba hắn đã nói, kẻ nào xem thường đối phương chính là kẻ chiến bại, quả không sai.

Tốt lắm.

Tốt vô cùng.

Báo cảnh sát?

Không có bằng chứng.

Vác bom tới công ty Blue Phoenix chết bầm đó để đòi nợ?

Không đủ can đảm.

Thuê xã hội đen xử lý họ?

Không chịu được sự phán xét của toà án lương tâm.

Bể tắc, quá bế tắc.

Hán Khanh mệt mỏi dựa người ra ghế, đưa một tay lên bóp trán. Lúc này nhìn hắn già đi đến vài tuổi, đôi mắt sáng màu nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính như muốn ăn tươi nuốt sống, dường như còn có cả vài phần tuyệt vọng.

Những lúc bấn loạn rối ren như thế này, chỉ muốn ở bên cạnh cô nàng Khiết Du quậy phá đó. Chỉ cần nhìn thấy cô cười, trái tim của hắn sẽ bình yên, rất bình yên.

Cô ấy chỉ là ai đó của thế giới. Nhưng với hắn, cô ấy là cả thế giới.

.oOo.

Trịnh Sơn uể oải đưa tay vò mái tóc rối bù như tổ quạ của mình, mệt mỏi ngáp ngắn ngáp dài và lê đôi dép nhựa ra ngoài mở cửa.

Ôi bà nội cha tên nào phá làng phá xóm vào lúc tám giờ ba phút sáng ngày Chủ nhật âm áp như thế này chứ! Anh đang ôm gối ngủ ngon lành, nằm mơ thấy mình đang tán tỉnh một cô em chân dài xinh đẹp, rồi cuộc lại bị tiếng chuông cửa chét bầm của kẻ nào đó cắt ngang mộng đẹp. Ôi bi kịch, đây đúng là bi kịch. -_-|||

Mà ai lại đến nhà anh vào lúc sáng sớm tỉnh mơ như thế này chứ? Hay là, thôi chết rồi, việc anh giấu hàng loạt cuộn giấy vệ sinh trong toilet trường đã bị bại lộ? Hoặc là hôm nọ, anh đã bỏ chuột chết vào cặp thầy giám thị, và họ đã tìm ra thủ phạm?? A a a a...

Đồng chí Trịnh Sơn quậy như giặc, sau bao nhiêu năm tháng tung hoành ngang dọc, cuối cùng cũng đã đụng phải ngày Phán xét rồi ư?

Rất may cho Trịnh Sơn, kiếp nạn của anh chàng trời gài này vẫn chưa đến. Người đang đứng lặng lẽ đợi ở ngoài cửa là một thiếu niên dong dong cao, mũi thẳng mắt sáng, đẹp trai ngời ngời. Ở chàng trai ấy dường như toát ra một thứ khí chất cao ngạo đến đáng ngại, mặc dù không hẳn là lạnh lùng như băng nhưng vẫn làm người tiếp xúc phải có phần e dè.

Ấy da, anh bạn trai thân tiên giáng thế của em gái anh đây mà? Trịnh Sơn ngạc nhiên như cơn mây, nhanh nhẹn lùi chồm chia khoá ra mở cửa. Khiết Du gặp được anh chàng họ Mai này kể cũng may mắn cho nó, ít nhất không phải trải qua những năm tháng ế đau ế đớn trong cô đơn cùng cực.....giống như anh.

Nói thế nào nhỉ? Trịnh Sơn không đến nỗi ghét cậu bạn trai tướng mạo phi phàm của cô em gái út, nhưng cái cậu Hán Khanh đó dường như...có một cái gì đó rất u ám.

Không biết Khiết Du có để ý không, nhưng cặp mắt màu nâu sáng, quá sáng của bạn trai nó đôi khi trở nên rất lạc lõng và hoang vu như những triền cát bên bờ biển lúc hừng đông. Rất khó để hiểu được ánh mắt tư lự đó và hoàn toàn không thể nắm bắt nó.

Nhưng cậu ta là người tốt, về điểm này thì Trịnh Sơn có thể khẳng định. Nhưng thật sự đó là một người con trai rất khó hiểu, không hiểu cậu ta gặp được Khiết Du trong hoàn cảnh nào?

Nếu biết được cô em gái mình lúc trước đã hung hăng chui vào phòng Hán Khanh, đập cậu ta xuống giường và tạo ra một mớ rắc rối bòng bong có một không hai, chắc chắn ông anh cả Trịnh Sơn sẽ ói ra máu. =___=|||

- “Chào! Buổi sáng đẹp quá nhỉ?” Vừa kéo cánh cổng lớn bằng sắt, Trịnh Sơn vừa nở một nụ cười niềm nở.

- “Chào anh, hy vọng em không làm phiền.” Kẻ đối diện lễ phép gật đầu, mái tóc đen nhánh khẽ rủ xuống vàng trán cao thanh tú.

Phiền quá đi ấy chứ! Ông đây đang nằm mơ thấy được cua gái, là cua gái đó biết chưa?? – Trịnh Sơn chỉ muốn gầm lên. Nhưng thôi, nghĩ đến cái đai đen Karate của Khiết Du vẫn treo ngạo nghễ trong phòng khách và cây chổi lông gà danh bất hư truyền của mẹ anh, Trịnh Sơn nhin nhin nhin. >__

Trời ơi, kẻ nào ngu ngốc nảy ra cái ý tưởng đưa Khiết Du đi học võ vậy?

Ờ, hình như ý kiến đó là do anh đề xuất, ông thầy dạy võ cũng là do anh giới thiệu...

Còn tên khùng nào đã tặng cho mẹ cây chổi lông gà bằng gỗ tốt, đánh ngàn roi không gãy thế kia?

Ờ, hình như là hôm sinh nhật mẹ, cũng là anh cung kính dâng cái chổi ấy trong ánh mắt kính hoàng của hai thằng em...

Tổng kết lại một câu: Gieo gió ắt gặt bão!

Trịnh Sơn bày ra một vẻ mặt rất rúm ró và thâm trầm, dẫn Hán Khanh vào phòng khách. Sau đó, vẻ mặt đau khổ ấy lại được sử dụng lần nữa khi anh lê bước lên phòng đánh thức hai thằng em đang ngủ li bì như lợn. =__=

Vì Khiết Du đã có bạn trai và lời nguyện Mộng du nhiều tháng nay không thấy xuất hiện trở lại, nên bốn anh em phá phách này được ngủ riêng. Nam một phòng nữ một phòng, hết sức rõ ràng trong sáng.

Nhưng vấn đề gọi cô em gái lười biếng của mình dậy mỗi sáng thì với ba ông anh tội nghiệp nào đó, vẫn đau thương như cũ.

Trịnh Sơn hít một hơi rồi bắt đầu hò hét, vất những đôi bít tất siêu thối bốn tháng chưa giặt toan loạn vào giường hai thằng em, sau đó điên loạn sử dụng các chiêu thức bí truyền như đâm, bóp, chọc, nhéo, ngắt, vãn vãn... để gọi bọn họ dậy.

Hán Khanh phần vì tò mò, phần vì muốn tìm hiểu kĩ hơn về gia đình của bạn gái, cho nên đã nhanh nhẹn đi theo Trịnh Sơn. Và khi nhìn vào công cuộc đánh thức man rợ ấy, mớ đồ ăn sáng trong bụng hắn lại phần kích động được ọc ra ngoài.

Sao mà...khùng khiếp quá vậy... ==

Trịnh Lâm, Trịnh Hải và sau khi đã thức dậy không ngừng cằn nhằn, kéo nhau vào phòng tắm, đóng cửa lại với một vẻ mặt hết sức miễn cưỡng.

Sau đó, trong phòng tắm văng ra những tiếng róc rách, róc rách, tiếng sột soạt của quần áo, tiếng xả nước, tiếng lau bầu ngái ngủ và tiếng ly tách va vào nhau lạnh lạnh, giống như bản hoà âm hay ho cho một buổi sáng Chủ nhật đầy nắng.

Đứng bên ngoài chăm chú lắng nghe, môi Hán Khanh không kìm được, trong giây lát chợt cong lên thành một nụ cười ảm còn hơn cả ánh nắng bên ngoài.

Đây, mới chính là một gia đình.

.oOo.

Trịnh Sơn lôi ra một bình xịt nước mới cóng, nghiêm nghị nhìn Trịnh Hải và Trịnh Lâm với ánh mắt ôi-chúng-ta-khốn-đổn-quá:

- “Kế hoạch vẫn như cũ, có điều mũ bảo hiểm của Trịnh Hải bắt đầu xuất hiện một số vi sinh vật không xác định nên mẹ đã đem đi vứt, lần này chúng ta dùng bút tất thối của Trịnh Lâm thay thế. Có ai có ý kiến gì không?”

Trịnh Lâm và Trịnh Hải căng thẳng gật đầu, cũng không có ai phản đối.

Hán Khanh nghi ngại lên tiếng:

- “Sáng nào, muốn đánh thức Khiết Du cũng phải khủng khiếp như thế này ư?”

- “Sáng Chủ nhật thì tương đối nghiêm trọng hơn các ngày còn lại một chút. Lúc nào nó cũng ngủ tới chín giờ, gọi nó dậy trước mốc thời gian xác định đó sẽ hơi...nguy hiểm” Trịnh Lâm thờ dãi.

Trịnh Sơn bẻ tay răng rắc, nghiêng răng hỏi:

- “Sẵn sàng chưa?”

Sau đó, cả một phái đoàn được vũ trang và trang bị tận răng bao gồm chổi chà, bình xịt nước và một xô bút tất thối sợ hãi kéo nhau qua căn phòng đối diện. Tất cả nhìn chữ “Khiết Du” được viết bằng nét chữ hết sức mềm mại được treo ở cửa phòng mà không ngừng nuốt nước bọt.

Có điều, trong phòng hôm nay lại không văng ra tiếng ngáy hoành tráng như thường lệ. Thay vào đó là một giọng nói phản kích, loáng thoáng giống như có người đang nói chuyện bên trong. Áp tai vào cửa nghe ngóng thì Trịnh Sơn xác định được đó là giọng của Khiết Du.

- “Quái lạ, sao hôm nay nó tự giác dậy sớm thế nhỉ? Lại còn nói chuyện rôm rả với ai thế kia?” Trịnh Hải nghi hoặc.

santruyen.com

Hán Khanh hơi cau mày, nhẹ nhàng đưa ngón trỏ lên môi, lẩm bẩm một tiếng “suyt” cảnh cáo. Không hiểu vì lý do gì mà cửa phòng chỉ khép hờ, hần cần thận đẩy cửa, định bụng sẽ cho cô gái ngổ ngáo này một phen giật mình khi thấy hần đột ngột nổi hứng đến thăm.

Tiếng nói trong phòng giờ đây đã vang lên hết sức rõ ràng.

- “...Ừ. Em đã nói mà, sử dụng virus là thắng chắc. Bây giờ đã tin em chưa, Nhất Phương?.....Ôi dào, không phải lo, đúng. Không có bằng chứng gì cả...Rất gọn...Kẻ Mộng Du lợi hại mà ị...”

Hán Khanh nghe xong câu đó thì chờ người ra, một lúc lâu sau vẫn không có phản ứng gì. Mặt hần trắng bệch, xuất hiện nhiều trạng thái cảm xúc khác nhau: Nghi ngờ, phẫn nộ, sững sờ.

Riêng Trịnh Lâm và hai người anh của mình thì không hiểu vì sao Hán Khanh lại thỉnh thoảng trở nên kỳ lạ đến vậy? Nhất Phương là bạn lâu năm của Khiết Du, cũng có đến nhà chơi vài lần, chỉ coi Khiết Du như em gái, thường xuyên cùng nó ôm máy tính lên mạng chọc phá người khác. Lẽ nào, Hán Khanh đang ghen?

Bên trong phòng, Khiết Du vẫn vui vẻ ôm điện thoại nói cười:

- “Thắng đẹp rồi, đã tin vào tài năng của em chưa...Tập đoàn đó chắc là tức lắm?...Ồ không, tiền công chẳng có bao nhiêu đâu...Ừ, em tán thành...Blue Phoenix chúng ta kỳ này vớ bẫm.”

Đến lúc này thì Hán Khanh bùng nổ. Hần nổi giận đùng đùng, dứt khoát đập cửa phòng bước vào, vừa hay nhìn thấy ánh mắt bất ngờ xen lẫn lo lắng của Khiết Du, giống như một lưỡi dao lạnh lùng xuyên qua trái tim hần, đau đến cùng cực.

Môi hần run run:

- “Giải thích đi, Khiết Du? Chuyện này là thế nào?”

Khiết Du sợ hãi cúp điện thoại thật nhanh, đứng thẳng người lên và lắp bắp:

- “A...Tại sao cậu lại ở đây? Mà giải thích cái gì mới được? Tôi không hiểu...”

Hoá ra, bấy lâu nay, là cô lừa hắn.

Sự thật này đột ngột lộ sáng, làm hắn gần như không muốn thở nữa, không muốn tin vào bất cứ cái gì nữa. Khiết Du lừa dối hắn, tất cả chỉ là dối trá, là dối trá! Cô tiếp cận hắn có mục đích!

Hắn lạnh lùng nhìn cô:

- “Không muốn nhìn thấy em nữa, không bao giờ!”

Sau đó, hắn lao ra khỏi phòng như một mũi tên, để lại nỗi hoang mang và bối rối khó tả.

Trịnh Sơn lắp bắp:

- “Vừa rồi anh không có ở đây.”

Trịnh Hải chớp mắt:

- “Anh cũng vậy.”

Trịnh Lâm gãi tai:

- “Lúc này, hình như là bão nhiệt đới, ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhảm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Dũng cảm chịu trách nhiệm mới là quân tử

Tôi thần thờ ngồi phịch xuống giường, đưa tay ôm đầu và rên rĩ. Chuyện kỳ cục gì đang xảy ra thế này? Tại sao Hán Khanh lại đột ngột xuất hiện ngay cửa phòng tôi, nói giỡn đùa đùa và sau đó điển tiết tuyên bố không bao giờ muốn nhìn thấy mặt tôi nữa? Đầu đuôi sự việc là thế nào vậy?

Ba câu hỏi trên, dường như cả ba ông anh của tôi cũng đều không biết phải trả lời như thế nào.

Trịnh Sơn sau một lúc im lặng mới ấp úng lên tiếng:

- “Lúc này, Hán Khanh đến, nói là muốn gặp em. Sau đó, anh mới để cho cậu ta mục kích tại chỗ tướng ngủ xấu xí vô cùng của em, thế là vừa đến cửa phòng lại nghe tiếng em đang nói chuyện với Nhất Phương, và rồi cậu ta đột ngột nổi điên. Anh thề là anh không bày trò nhé!”

Dịch câu vừa rồi cho đúng nghĩa sẽ là:

“Bạn trai em đến thăm, anh định bêu xấu em trước mặt cậu ta nên dẫn cậu ta lên phòng và cùng nhau nghe lén em nói chuyện điện thoại với Nhất Phương, sau đó cậu ta bất thần lên cơn và anh vô can!”

Hừm...

Hình như điểm mấu chốt của câu vừa rồi chính là: “Nói chuyện điện thoại với Nhất Phương”? Có gì đâu nhỉ, tôi và anh ấy chỉ bàn về vụ làm ăn lớn với tập đoàn M thôi mà, nói chung cũng đâu có vấn đề gì to tát cho lắm? Mà cho dù là có đi chăng nữa thì tại sao Hán Khanh lại phần nộ ghê gớm thế kia?

Ể, đợi một chút đã!!

Một thoáng nghi ngờ đột nhiên kéo đến, tôi vội vàng nhấc điện thoại, gọi lại cho Nhất Phương lần nữa. Nếu điều tôi đang hoài nghi là đúng thì phen này tôi tiêu rồi, tiêu chắc rồi a a a!!

Rất nhanh, đầu dây bên kia đã trả lời sau hai tiếng ‘tút’ gấp gáp:

- “Khiết Du, lúc này sao lại đột ngột cúp máy vậy?”

Tôi căng thẳng cất ngang:

- “Nhất Phương, tập đoàn lần này mà chúng ta nhắm tới là của ai?”

Bên kia đáp lại bằng một khoảng im lặng dài như cả thế kỉ. Rất lâu sau đó, giọng Nhất Phương đều đều vang lên:

- “Của ông trùm bất động sản Mai Phong.”

Tôi sửng sốt. Quý ông giàu có Mai Phong ấy hình như là là...là ba của Hán Khanh mà? Trước đây anh ấy từng kể với tôi rất nhiều về người đàn ông này, đặc biệt là tập đoàn M khổng lồ dưới trướng của ông phải làm người khác kính nể.

Trùng hợp ngẫu nhiên chăng?

Bàn tay tôi rịn mồ hôi, ướt đầm cả ống nghe, vừa tò mò vừa sợ.

- “Thực chất cũng chính là tập đoàn của gia đình bạn trai em.” Bên kia lại bổ sung thêm một câu làm người ta phải choáng váng, nói một cách bình thản như đã tiên liệu trước tất cả từ lâu.

Tôi nói như hét vào điện thoại:

- “Chết tiệt, tại sao không nói với em ngay từ đầu?”

Nhất Phương điềm tĩnh đáp:

- “Khi làm ăn, không nên có tình cảm. Nếu như anh nói với em ngay từ đầu thì chuyện này không thể nào kết thúc nhanh được. Chẳng thà em đừng biết còn hơn.”

Tôi uất ức gào lên:

- “Nhưng mà nhưng mà Hán Khanh nghĩ em là gián điệp hai mang kia! Ánh mắt mà anh ấy dùng để nhìn em vừa rồi giống như bị phản bội vậy, anh ấy nghĩ em lừa anh ấy, hức!!! Có cô bạn gái điên khùng nào lại quậy tung bưng công ty của gia đình bạn trai mình không chứ? Oa oa oa!!”

- “Bình tĩnh nào. Nói đầu đuôi anh nghe, có gì anh sẽ chịu trách nhiệm, được chưa?” Nhất Phương bới rối trả lời sau một thoáng im lặng.

Tôi sứt sứt ôm điện thoại, kể tóm tắt câu chuyện cho Nhất Phương. Anh ấy lại tiếp tục im lặng một lúc rồi ái ngại tắc lưỡi:

- “Chà! Tình hình khá là nghiêm trọng rồi.”

Tôi trợn mắt:

- “Là lỗi của anh, không báo với em ngay từ đầu! Bây giờ anh chịu trách nhiệm đi! Đồ gian thương!”

Sau đó, tôi run rẩy đập máy, vội vã thay đồ, xuống dưới nhà mang giày và leo lên xe đạp rồi phóng đi đổ dành anh bạn trai đang giận dữ của mình.

.oOo.

Nhà họ Mai sở hữu một căn biệt thự rộng lớn khiến người khác phải thém thường. Đặc biệt, trong căn biệt thự này còn có một đội ngũ kẻ ăn người làm vô cùng hùng hậu: từ bảo vệ, quản gia đến đầu bếp, thậm chí còn có hẳn một anh làm vườn. Đám người này sống ở đây từ lâu, căn bản đều thành tinh hết cả. Nghe lén và rình trộm người khác, đối với họ chỉ là chuyện nhỏ.

Lúc này, phần đông đội ngũ người làm đó đang rình rập ngoài vườn. Kẻ thì trèo lên cây, kẻ lại núp sau bụi rậm, có người đội hẳn lên đầu một ít lá cây hoa hoè giống như vũ nữ Hawaii để ngụy trang. Tình cảnh hiện giờ quả thật giống như hàng loạt nhân viên tình báo đang săn đuổi tội phạm vậy, hoành tráng không bút nào tả xiết.

Núp sau bụi cây lớn, bà bếp sốt ruột đập muỗi liên tục, cũng không dám cử động mạnh, phản kích ngáng đầu thì thảo:

- “Này, đội Đu cây, báo cáo tình hình đi chứ?”

Ngay sau đó, từ tán cây rậm rạp trên cao liền rơi xuống vài chiếc lá khô, kèm theo đó là một giọng nói đang khàn đi vì kích động:

- “Đội Đu cây báo cáo đội Bụi rậm, cả hai đối tượng đều đang cãi nhau hết sức kịch liệt. Đặc biệt cậu chủ mặt đỏ tía tai, nhìn rất kinh!!”

Bác bảo vệ ngồi thu lu dưới gốc cây, nghe vậy thì căng thẳng gãi má:

- “Chẳng hiểu có chuyện gì mà sáng nay cậu chủ ra khỏi nhà chưa được bao lâu đã phóng về ngay, đã vậy còn đập đồ rầm rầm nữa. Rốt cuộc có đồng chí nào biết là cậu ấy bị cái gì không?”

Cô gia nhân cẩn thận sửa lại chum lá dày xanh mướt trên đầu mình, nhún nhó trả lời:

- “Chưa hết đâu, sau đó bạn gái của cậu chủ - cô Khiết Du cũng lật đật chạy tới, nói thế nào cậu chủ không chịu xuất hiện, cuối cùng cô ấy phải đập gãy hết một dãy hàng rào bằng tay không thì cậu chủ Hán Khanh mới thất kinh mò xuống nha...”

Anh làm vườn chống hai tay lên cằm, vẻ mặt vô cùng đắm chiêu:

- “Rốt cuộc là, hai người bọn họ cãi nhau là vì cái gì nhỉ?”

.oOo.

Hán Khanh đi vòng vòng trong sân, điện tiết lập đi lập lại một câu:

- “Đừng giải thích nữa, anh không muốn nghe.”

santruyen.com

Tôi chẳng biết làm gì nữa, đành chạy vòng vòng theo anh ấy, miệng cũng chỉ ríu rít đúng một câu duy nhất:

- “Nhưng mà, đợi đã. Ít nhất cũng phải nghe em nói đã chứ??”

Hán Khanh thỉnh thoảng dừng lại, làm tôi đập mặt vào lưng anh ấy.

- “Em là Kê Mộng Du, quá rõ ràng rồi! Anh đúng là thằng ngốc. Từ trước tới giờ vẫn không buồn để ý đến sự hoài nghi này, bây giờ thì hay rồi. Em cùng cái anh chàng Nhất Phương đó lập bầy lừa anh, cả hai người thật lắm mưu ma chước quỷ.”

Tôi bị anh ấy kết tội liên tục, nghẹn đến phát khóc, nhất thời không nói được câu nào cho hoàn chỉnh. Thật ra ban đầu tôi không hề biết là bản thân đang đối đầu với sản nghiệp của gia đình anh ấy, càng không biết mình đang bị cuốn vào một trò chơi thương trường đầy oái oăm. Chuyện đến nước này, tôi phải làm thế nào?

Và lại, niềm tin anh dành cho em mỏng manh đến thế sao, Hán Khanh?

Anh ấy nhàu mày, sau đó lại lạnh lùng nhìn tôi kết luận:

- “Hay là, đêm hôm đó, việc vào nhầm giường anh cũng là em cố tình? Cố tình tiếp cận theo cách độc nhất vô nhị như vậy, xem ra không tôi, không tôi chút nào nhỉ?”

Tôi nắc lên:

- “Em...Em không phải loại con gái đó...Thật sự không phải...”

Phía sau tôi, ai đó đột nhiên gầm lên:

- “CẬU VỪA NÓI KHIẾT DU LÀ LOẠI CON GÁI GÌ????”

Nước mắt vẫn đang lăn dài trên má, tôi ngạc nhiên xoay người lại. Nhất Phương đã đứng đó từ lúc nào, mặc áo sơ mi trắng và quần dài, giống như một thanh niên nhân nhả vô tư lự. Tuy nhiên tôi cũng thấy, ngọn lửa phẫn nộ đang bùng bùng cháy nơi đáy mắt anh ta.

Tôi sững sờ hỏi:

- “Anh đến đây làm gì?”

Nhất Phương nhe răng cười:

- “Nghe lời em, anh đến chịu trách nhiệm.”

Cầu trời cho con toàn mạng trở về... Tôi chỉ kịp khản một câu như thế.

.oOo.

Trong phòng khách nhà họ Mai.

- “Hai người...Rốt cuộc hai người muốn gì?” Hán Khanh cau tiết ngồi trên ghế, nói bằng giọng hết sức tức giận.

Nhất Phương thoải mái tựa lưng vào bộ ghế sofa đắt tiền, khoe môi mỏng hơi nhếch lên thành một đường cong bí hiểm:

- “Hán Khanh, xem ra anh còn quá nhiều chuyện chưa biết về bạn gái của mình.”

Tôi rịn mồ hôi trán, lén lút nhìn sang bên cạnh.

- “Chuyện gì nữa đây?” Hán Khanh gắt lên, đôi mắt màu nắng dần tối lại như ánh mặt trời đang từ từ lặn đi, lúc này nhìn anh thật xa lạ.

- “Tôi mới là Kẻ Mộng Du.” Nhất Phương hờ hững đáp gọn.

Hán Khanh cứng người, quay sang nhìn tôi sững sờ một lúc, sau đó hỏi lại:

- “Nhưng rõ ràng là Khiết Du...”

- “Đúng, em có làm việc cho Blue Phoenix, nhưng mà...” Tôi lo lắng kéo kéo tay áo anh, cố gắng giải thích.

- “Em im đi!” Giọng nói của anh lạnh lẽo như làn gió phương Bắc, không còn vẻ ấm áp thường ngày, không còn nữa.

Tôi bắt lực im lặng, khó chịu lắm Nhất Phương một cái thật sắc.

- “Đừng có gắt gỏng với cô ấy, cái tính gia trưởng đó là thứ cô ấy ghét nhất.” Nhất Phương tăng âm lượng lên một chút, nhưng uy lực toát ra thì nặng hơn gấp đôi.

- “Khiết Du không nói dối, cô ấy có làm việc cho Blue Phoenix, và nhân viên trong công ty thích gọi cô ấy bằng nhiều cái tên, chẳng hạn như Bánh mì, hay sô cô la, hay là Hạt tiêu, thậm chí...” Anh ta lại đều đều tiếp tục, giọng nói mang theo vài phần vui thích lộ liễu.

Hán Khanh cắt ngang, khuôn mặt tối sầm:

- “Anh dám đùa...”

Nhất Phương khoát tay, không có vẻ gì là mất kiên nhẫn.

- “Đội tôi nói nốt đã. Như đã nói, trong công ty, chúng tôi rất quý cô ấy, gọi cô ấy bằng rất nhiều cái tên tự chế. Nhưng, biệt danh được biết đến rộng rãi nhất, được nhiều người sử dụng để xưng hô với Khiết Du nhất, chính là: Sếp.”

Tôi nuốt nước bọt, rốt cuộc cũng bị tiết lộ rồi.

“Phịch.”

Bên cạnh tôi bắt ngờ vang lên một tiếng động kì lạ.

Nhất Phương đứng thẳng người, quan sát một chút rồi toét miệng cười:

- “Ồ xin lỗi, hình như anh bạn Hán Khanh của chúng ta ngất mất rồi.”

Tôi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chân tướng khó tin

Từ bé đến giờ, thứ Nhất Phương đam mê nhất luôn là: Máy tính, máy tính và máy tính. Anh luôn có năng khiếu và sự hứng thú kỳ lạ với thứ máy móc phức tạp này, học các môn khác thì anh khá tầm thường, nhưng Tin học thì luôn dẫn đầu lớp. Máy vi tính là do con người tạo ra, nên chỉ có bộ não của con người là có thể phát huy các tính năng của nó ở mức cao nhất. Nhất Phương luôn quan niệm như thế.

Năm mười bốn tuổi, anh làm quen được với một hacker mũ đen trên mạng, và rất nhanh chóng, anh đã nắm được cách bẻ khoá, hack tài khoản trên game, hay vượt tường lửa như chốn không người. Máy vi tính là người bạn tốt nhất mà anh từng có, là người đồng hành tuyệt vời giúp cho cuộc sống anh bớt tẻ nhạt.

Nhất Phương vốn không có hứng thú với chuyện kinh doanh, anh luôn thấy chốn thương trường thật khắc nghiệt và vô vị, bước vào đó làm anh cảm thấy mình như một kẻ vô dụng bất tài nhất thế gian.

Nhưng ba anh không hiểu, có lẽ ông cũng không muốn hiểu.

Áp lực, sự kỳ vọng quá mức của gia đình, chương trình học quá nặng và không có lấy một chút thời gian rảnh để anh ra ngoài chơi đùa với chúng bạn làm Nhất Phương cảm thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi.

Rồi anh làm quen với ma túy.

Ba anh giận lắm. Một buổi tối nọ, khi anh lại lên con, ông đã giận dữ chỉ vào anh mặt anh mà hét:

- “Cho dù phải giao sản nghiệp này cho một tên đầu đường xó chợ đột ngột xuất hiện ở đây, ba cũng không bao giờ đưa nó cho con, đồ bất hiếu!!”

Sau đó, một sự kiện kỳ thú đã xảy ra.

Khiết Du với đôi mắt nhắm tịt, đã thỉnh linh mơ màng trôi vào lầu một, nơi ba anh đang mở cuộc họp gia đình. Lúc ấy, hình như chứng bệnh mộng du của cô lại phát tác, và trong lúc đang lang thang thì cô ấy đã đi lạc vào nhà anh.

Sự xuất hiện của cô gái quái dị này suốt nửa thì làm ba Nhất Phương nhồi máu cơ tim vì kinh hãi, còn mẹ anh thì cũng sờ đến mức ngất lên ngất xuống.

Khiết Du thông thả chui vào phòng, nằm cuộn tròn ở dưới sàn và...tiếp tục ngủ.

Cuộc họp gia đình thế là đành tạm hoãn, ba anh vội gọi điện đến đồn cảnh sát gần nhất xem có ai báo cáo vụ mất tích nào không. Mẹ anh thì cuống cuồng tìm một cái mền dày nhất để trùm lên thân hình mặt áo ngủ chằm bi hồn nhiên của cô gái nọ.

Chuyện này quả thật rất khó tin, Nhất Phương chỉ muốn tự tát vào mặt mình mấy cái để xem rốt cuộc là bản thân đang tỉnh hay mơ. >_

Sáng hôm sau, cô gái ấy thức dậy, và hoàn toàn không có vẻ gì là bất ngờ khi mình vừa bị chuyển địa bàn ngủ ngáy. Cô ấy giải thích, cô ấy bị bệnh mộng du mãn tính, lâu lâu lên con, à nhầm, lâu lâu tái phát một lần. Tuy không có cốt cách của một tiểu thư cao sang quyền quý nhưng cô nói chuyện rất lịch sự lễ phép, nhìn qua biết ngay là con nhà có giáo dục.

Ba anh tỏ ra rất quan tâm đến cô ta, dò hỏi tên tuổi, học trường gì, vì sao lại đi lạc vào nhà người lạ vào lúc nửa đêm mà không ai hay biết, vân vân.

Điều kỳ lạ là cô Khiết Du này còn biết chơi cờ phiêu.

Sau khi ăn sáng xong, như thường lệ, ba anh lại kiểm tra tình hình cổ phiếu của công ty, vì tò mò nên Khiết Du đã nghiêng đầu quan sát ông làm việc. Sau đó không hiểu cô bình luận câu gì mà ba anh cũng sờ cả phút, rồi cả hai người chụm đầu bàn bạc vấn đề kinh doanh thần thánh gì đó liên tục cả giờ đồng hồ. Nhất Phương ngồi nghe mà muốn đầu đầu chóng mặt. -_-|||

Và rồi, cô gái từ trên trời rơi xuống này nghiêm nhiên được ba anh tặng một công ty phần mềm con mang tên: Blue Phoenix. Việc tặng cả một công ty (dù rất nhỏ) cho người ngoài trước đây trong gia đình anh chưa từng có tiền lệ, nhưng ba anh nói rằng cô gái ấy là một tài năng khó tìm, gặp được là điều may mắn, phải biết nắm bắt cơ hội.

Ngay sáng hôm đó, Khiết Du được đưa về tận nhà. Gia đình cô đang đi chơi xa và lúc đó cô ở nhà với một người dì, người dì này lúc cô về đến nơi vẫn đang ngủ say nên không ai biết được tối qua Khiết Du đã đi đâu. Tuy nhiên họ vẫn giữ liên lạc.

Vì cô vẫn còn đang đi học, Nhất Phương thì chưa có việc làm nên anh đành miễn cưỡng trở thành CEO bù nhìn của Blue Phoenix. Thời gian đầu, anh rất ghét cô nhóc lóc cóc đó, nhưng sau này lại phát hiện tâm tư cô ấy cũng không tệ. Cứ xem như đêm hôm ấy cô vào nhầm nhà anh là một điều bất ngờ hay ho.

Một thời gian sau, Nhất Phương cai nghiện hoàn toàn.

Đầu óc kinh doanh của Khiết Du quả thật rất khủng khiếp, kế hoạch rao bán phần mềm bằng cách cho hacker đột nhập vào hệ thống an ninh của các tập đoàn lớn cũng là sáng kiến của cô ấy. Khiết Du làm sếp ngầm, tức là chỉ trao đổi công việc với Nhất Phương vào buổi tối qua mạng, tất cả mọi công văn giấy tờ cũng là Nhất Phương ký. Cùng nhau, bọn họ trở thành một cặp bài trùng bất khả chiến bại. Hacker tài năng và cô sếp trẻ tuổi, một sự kết hợp tuyệt hảo biết bao!

Ba của Nhất Phương có một người bạn rất thân tên là Mai Phong, là tổng giám đốc của tập đoàn M trứ danh. Vì đã là bạn thân nên họ không giấu nhau điều gì, ba Nhất Phương đã hết lời khen ngợi cô gái trẻ tuổi tài cao Trịnh Khiết Du nào đó với Mai Phong. Và tình cờ thay, Mai Phong cũng có một cậu con trai giỏi vì tính bằng tuổi cô ấy, nghe nói là cũng khá bảnh trai.

Cả hai người đều nảy ra một suy nghĩ hết sức tài tình: Hai đứa trẻ mười bảy tuổi tài giỏi này nếu trở thành một cặp thì sẽ lợi hại đến mức nào? (Gián: Các vị tiền bối này quá dư thời gian rồi... ==)

Lập tức, Hán Khanh “tình cờ” bị đá văng đến trường Olympus, nơi Khiết Du đang theo học. Vâng, với cậu ta thì chỉ là “tình cờ” thôi.

Tuy nhiên, hai vị phụ huynh nhiệt tình ấy không biết rằng, Hán Khanh và Khiết Du đã đụng độ nhau từ trước. Nếu không có cuộc đụng độ kỳ thú lúc nửa đêm đó thì cuộc tình gà bông của họ chưa chắc đã phát triển đến mức này.

Và sau một thời gian, hai bác phụ huynh đó lại cao hứng, muốn Nhất Phương so tài máy tính với Hán Khanh. Lập tức, kế hoạch tấn công hệ thống dữ liệu của tập đoàn M được ra đời. Nhất Phương khá là khoái cái kế hoạch này, ổ virus “cuộc hành trình của những chú vịt” do anh tự sáng chế cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi. Cái cậu Hán Khanh đó quả thật cũng rất có tài, đấu nhiều trận với cậu ta mà toát mồ hôi hột, nhiều lần anh phải dựng Khiết Du dậy lúc nửa đêm để tham khảo cách đối phó, báo hại mắt cô xuất hiện cả đồng quầng thâm.

Nhất Duy, đứa em trai của anh rất ngưỡng mộ đầu óc đáng gờm Khiết Du. Ba anh chiều ý nó, tổ chức cuộc đi chơi của trường Olympus về làng của mẹ Nhất Duy thẳng tiến, cho nó có cơ hội tiếp xúc với “thần tượng.”

Tuy nhiên, Nhất Duy không ngờ rằng, “thần tượng” của mình là hoa đã có chủ. Cậu nhóc vô cùng bức mình với Hán Khanh, nên đã bày ra cái trò “rải miềng chai” cũ rích. Định làm anh hùng cứu mỹ nhân, lấy lòng thần tượng đây mà! Còn định qua mặt Nhất Phương, cái gì mà “có một cô gái tên là Khiết Du”? Xi, anh đây đi guốc trong bụng chú từ lâu, đừng quên anh là Kẻ Mộng Du – hacker lừng danh nhá!

Cuối cùng, kế hoạch phá bình của Nhất Duy đã tạo cơ hội cho cặp đôi đó thổ lộ với nhau. Cậu nhóc đã đu cây ngoài cửa bệnh xá cả tiếng đồng hồ để theo dõi và bỏ về trong thất vọng ê chề.

Hôm đó, Nhất Duy đã nói với anh:

- “Anh yên tâm, thứ em muốn không phải là cô ấy...”

Nhất Phương cười hề hề trong bụng: Bởi vì có muốn cũng có lấy được đâu, anh mà dư biết cái về sau rồi, hà hà. ^ _ ^

Vì Nhất Phương ngoan cố từ chối nên cuối cùng quyền thừa kế chính cũng về tay Nhất Duy, quan hệ của hai anh em bọn họ rất tốt. Nhất Phương chỉ nhân nhả tở về đang quản lý Blue Phoenix, vậy là đủ rồi.

Khi biết được Hán Khanh và Khiết Du đã chính thức trở thành một đôi đáng ngưỡng mộ, thậm chí Hán Khanh đã dẫn Khiết Du đi thăm người mẹ tội nghiệp của mình thì kế hoạch tấn công tập đoàn M cũng đi đến hồi kết. Nhất Phương đã thử sử dụng virus “Vô danh”, nhưng là hàng nhái, nó chỉ ẩn dữ liệu trong mười tiếng đồng hồ rồi sẽ tự xuất hiện trở lại.

Không có ai bị ám hại cả.

.....

Nhất Phương đã kể xong câu chuyện. Những sự việc liên kết chặt chẽ với nhau, Nhất Phương kể chậm rãi, có muốn nói dối cũng không thể bịa ra cả một câu chuyện hợp lý trong khoảng thời gian ngắn như thế, thậm chí Hán Khanh đã gọi điện cho ba mình thì nhận được một lời xác nhận hết sức thần nhiên, cho nên những gì Nhất Phương nói là thật.

Trong khoảng thời gian chân tướng dần được hé lộ, không biết Hán Khanh đã phụt nước bao nhiêu lần, cũng không biết Khiết Du đã cắn nát bao nhiêu cái khăn tay.

Sự việc hoàn toàn sáng tỏ. Nhất Phương nhìn đồng hồ, sau đó cáo lui trước.

Khiết Du thở dài một cái, sau đó cũng vươn vai đứng lên, dọn bước định ra khỏi cửa. Tuy nhiên, một lúc sau lại thấy cô nàng cứ ngạp ngừng mãi, giống như có điều gì đó khó nói, nhưng cũng lại không muốn giải bày.

Hán Khanh ngồi thành một đống trên ghế sofa, cũng ngạp ngừng nhìn bạn gái mình mãi như thế, sau cùng thở hắt ra hai chữ:

- “Xin lỗi.”

Khiết Du nghe xong từ đó thì cứng người, sau đó giận dữ quay người lại, dần từng tiếng một với anh bạn trai không biết tin tưởng của mình:

- “Thốt ra hai chữ đó là xong sao? Em hít le anh, hít le anh!!!!!!!”

Rồi cô nàng phóng đi mất.

Hán Khanh khỏ sở gãi tai, một lúc sau mới xoay người sang hỏi đám gia nhân đang đứng há hốc miệng xung quanh từ lúc nào:

- “Nhưng mà...hít le là cái gì vậy?”

--- Thế giới vừa phát hiện ra thêm một chàng trai đầu đất. ---

Cô nàng Khiết Du nào đó ngửa mặt lên trời gào lên: Ông trời ơi tại sao tôi lại có thứ bạn trai này??

Đám người làm nào đó choáng váng nhìn xuống đất rên rì: Ông trời ơi tại sao chúng tôi lại có thứ cậu chủ này??

.oOo.

Mai Hán Khanh, cậu ấm giàu có cao ngạo nổi tiếng của nhà họ Mai đang bị bỏ đá. Hàng trăm cái miệng của các học sinh trường Olympus dạo gần đây

khi mở ra là chỉ nhắc tới một chủ đề duy nhất đó.

Dưới căn tin trường vào một sáng thứ Ba, học sinh A nói:

- “Hôm nọ tôi thấy cái cậu Hán Khanh đó bị Khiết Du quăng cho một cục lờ to đùng, giống như coi cậu ta là cục đá bên vệ đường vậy. Nghe nói trong lớp hai người đó chiến tranh lạnh, học sinh lớp 11A3 sắp bị cuộc chiến tranh trường kỳ đó làm cho đông đá hết rồi.”

Học sinh B bình luận:

- “Chắc chắc, thăm, thăm quá rồi.”

Học sinh C:

- “Có ai biết vì sao họ giận nhau lâu thế không? Tôi đứng ngoài nhìn vào còn sợ muốn ngất nữa là?”

Học sinh D phụ hoạ:

- “Đúng thế, có ai biết vì sao Hán Khanh tội nghiệp lại phải khổ sở như thế này không?”

Hán Khanh, lúc đó vừa bị Khiết Du ném nguyên hộp trứng chiên xúc xích vào mặt, tình cờ đi ngang qua, thế là nghe được câu đó liền đau khổ lắm lắm:

- “Rốt cuộc là có ai biết vì sao không...”

Học sinh A, B, C, D: “.....”

(*) Hít le: Mọi người có thể hiểu đại khái là tẩy chay, bo xì hay nghỉ chơi đối với một cá nhân hay tập thể nào đó. ^^

CHƯƠNG BA MƯƠI BẢY [Hết]:

Anh là thằng gốc của em!

Tại một bệnh viện tư nổi tiếng, Phòng số 307.

Hán Khanh ủ rũ rót sữa ra ly cho mẹ mình, chốc chốc lại thờ dài một tiếng nài nỉ làm người ta phải ớn lạnh.

Mẹ hắn im lặng quan sát một lúc rồi dịu dàng nhắc:

- “Khanh, sữa tràn ra ngoài rồi kia.”

Hán Khanh lúng túng đặt ly sữa xuống bàn, rút khăn mùi – xoa ra lau lau tay. Hắn đột nhiên mỉm cười vui vẻ, dạo gần đây, mẹ không gọi hắn bằng cái tên “Thụy Khanh” nữa, mà chỉ có một chữ “Khanh” cụt lùn. Đây có thể coi là dấu hiệu tốt chăng? Bằng một cách nào đó, Ngọc Minh đã từ từ quay lại với gia đình mình.

Phải cảm ơn Khiết Du nữa.

Cái hôm mà hắn quyết định dẫn Khiết Du đến thăm mẹ, Hán Khanh đã rất lo, đâm ra có phần lạnh nhạt thờ ơ với cô ấy. Nhưng dù có thế nào hắn cũng không thể bình tĩnh được. Hắn yêu mẹ mình và hắn tự hào về bà, dù bà có trở thành thế nào đi chăng nữa, bà mãi mãi là mẹ hắn. Tuy nhiên, nếu Khiết Du biết được tình cảnh gia đình hắn như thế, có đâm ra mệt mỏi nghi ngờ không? Có nghĩ gia đình hắn đối xử với mẹ không tốt nên bà mới thành ra như vậy không?

Sau đó, hắn nhận ra, chỉ có hắn là suy nghĩ quá nhiều thôi. Trông Khiết Du khá là buồn cười khi biết được mẹ của bạn trai mình lại nghĩ anh ta là con gái, nhưng dù sao cô cũng nắm tay hắn an ủi, dường như hắn cũng chỉ cần có thế.

Tuy nhiên, bây giờ hắn lại làm cô giận.

Nhớ đến cuộc nói chuyện hay ho giữa hắn, cô và Nhất Phương hôm nọ, Hán Khanh lại thấy buồn cười. Hắn giỏi vi tính, được nhiều người khen là thông minh thì sao chứ? Bạn gái hắn là bà sếp ngăm của cả một công ty hoành tráng cơ mà.

Làm sao để giảng hoà đây, hắn đã thử hết mọi cách rồi. Quá bết tắc, hắn đành đến đây thăm mẹ, coi như cũng dành thời gian tâm sự với bà một chút.

Đang ngồi lắng nghe mẹ mình cười nói liên tục, điện thoại ở túi quần Hán Khanh bất thần rung lên bần bật. Khẽ cau mày, hắn lấy điện thoại ra kiểm tra, ai lại nhắn tin vào giờ này thế nhỉ?

Người gửi là Phi Long, nội dung tin nhắn là:

“Tôi sống ở biển khơi.

Cua cá tôi đều chơi.

Được cái tôi dư hơi,

Khiết Khiết ngọc tôi có.

Du ngoạn khắp nơi nơi.

Rồi cùng nhau đi bơi.”

Hán Khanh choáng váng, trời ơi tên khủng này lại lên con rồi à??

Ủa, phía dưới còn có một dòng tái bút:

“Hãy giải được bài thơ này trước khi quá muộn, nên nhớ tất cả là lỗi của cậu. Nếu tìm được đáp án thì đến sân bóng đá ngày ấy của chúng ta để chờ trò vui.

Phi Long.”

Hán Khanh phì cười, định dùng trò trẻ con này chơi hấn sao, quá xưa rồi. Nhưng Phi Long lại dùng một cái gửi tin nhắn kỳ quặc này cho hấn, nếu chỉ để bày trò treu chọc thì hơi khó hiểu? Tên đó rất tinh quái, e rằng bài thơ này mang theo nội dung nghiêm trọng hơn thế nhiều.

Hấn lắc lắc đầu, sau đó uể oải nhét điện thoại vào túi quần.

Một lúc sau, dường như có dòng điện mạnh chạy qua não, Hán Khanh giật nảy mình, lập tức mở điện thoại ra xem lại lần nữa. Bài thơ đó hình như có một câu khó hiểu, Khiết Khiết ngọc là cái quái gì mà Phi Long phải chêm vào giữa đoạn vậy? Nếu hấn ghép chữ đầu của mỗi câu lại thì hình như sẽ xuất hiện tên của một người rất thân thuộc với hấn, a a a...

“Tôi sống ở biển khơi.

Cua cá tôi đều chơi.

Được cái tôi dư hơi,

Khiết Khiết ngọc tôi có.

Du ngoạn khắp nơi nơi.

Rồi cùng nhau đi bơi.”

Những chữ đầu của bài thơ sáu câu quái dị đó hợp lại thành một câu: Tôi – cua – được – Khiết – Du – rồi. Cái thằng Phi Long chết dẫm, thừa nước đục thả câu, dám giật người yêu của ông đây à???

Phi Long nói được làm được, tuyệt đối sẽ không sử dụng việc đó như công cụ để treu ghẹo bạn bè, rất có thể là lần này cậu ta nghiêm túc. Ôi con bà nhà nó, mấy hôm nay Hán Khanh quá lơ là rồi, làm sao hấn có thể quên mình vẫn còn một tình địch nguy hiểm – Đinh Phi Long biến thái chứ???

(Phi Long: Tôi nghe thấy rồi đấy nhé! =_=)

Rất có thể giờ này, Phi Long đã tấn công Khiết Du hết đường tránh né ở sân bóng rổ, và rồi bọn họ sẽ...a a a!! Hấn biết việc mình không tin tưởng cô ấy là sai lầm ngớ ngẩn, nhưng mà cái giá phải trả này có hơi đắt quá rồi không?

Hán Khanh cất điện thoại, sau đó hít sâu một hơi rồi đứng thẳng người trước mặt mẹ mình, nghiêm túc hỏi:

- “Mẹ, nếu người mà con thích đang giận con, và sắp bị người ta cướp mất, con phải làm gì?”

Ngọc Minh nhướn mày nhìn hấn, nghiêng đầu cười, nhưng vẫn không trả lời.

Hấn thờ dài, mẹ hấn như thế, hỏi câu ấy cũng bằng không. Nhưng dù gì thì giờ phút này vẫn thấy bà cười như vậy, hấn đã an lòng hơn rất nhiều.

- “Rất đơn giản, nói cho người ấy biết, người ấy thuộc về con.” Mẹ hấn thành linh nở một nụ cười đẹp như đoá sen nở rộ trên nền trời xanh trong, tinh khiết đến nghẹt thở và mang theo nét yêu thương triu mến vô hạn. Đó không phải là nụ cười của một người mất trí, đó là nụ cười của một người mẹ dành cho đứa con lần đầu biết yêu của mình.

Hấn sững người, sau đó lập tức chạy như bay ra khỏi cửa, ném lại cho mẹ một câu chắc nịch:

- “Mẹ yên tâm, con sẽ cướp cô ấy về!”

Mẹ hấn nói với theo:

- “Cố lên, con trai!”

Trong hành lang bệnh viện, nhiều bất gặp hình ảnh một thiếu niên cao lớn đang chạy như bay, như chân không chạm đất. Nụ cười vui sướng tột độ trên mặt chàng trai ấy vỡ oà như những tia nắng lan toả trên mặt hồ mùa hè, mắt thì sáng bừng và dường như còn lấp lánh những hạt lệ trong suốt. Chàng trai kỳ lạ vừa chạy vừa hét lên sung sướng:

- “Cuối cùng, bà ấy đã chịu gọi tôi là con trai rồi!”

.oOo.

Hán Khanh đứng ở sân bóng đá, thờ hồng học. Hắn đến đây được gần hai mươi phút rồi, sao chưa thấy ai thế nhỉ? Nếu lần này Phi Long lừa hắn, hắn sẽ lột da cậu ta làm mồi!!

Đứng im lặng quan sát xung quanh một lần nữa, hắn chán nản định bỏ về, nhưng vừa quay người định bước đi thì nghe thấy một tiếng hét rất đỗi quen thuộc từ bên kia sân vọng đến:

- “Bội Di quý quá! cô giấu Hán Khanh ở đâu? Ai bày trò bịp bợm thì làm heo, làm heo đi nhé?? Báo hại tôi chạy như điên đến đây, cô tưởng như vậy là xong với tôi chắc??”

A... Khiết Du đến rồi? Cô ấy chỉ mặc bộ đồ ở nhà, chân mang dép lê, nhưng trong khoảng khắc đó, hắn chưa từng thấy ai đẹp hơn thế.

Cô nàng nào đó đang bức tức la hét, thì bỗng cảm thấy một vòng ôm mạnh mẽ quen thuộc ôm lấy vai mình từ phía sau, lưng dựa hắn vào vòm ngực ấm áp, như được bao bọc trong một chiếc áo thân kỷ, vững chãi nhưng dịu dàng đến rưng rức chân tay.

Ai đó thì thầm bên tai cô, dường như còn đang cười khúc khích:

- “Em lùn quá đi, Khiết Du.”

Nhưng trí óc cô nàng đó đã cười mây bay đến tận thiên đình rồi, chỉ biết đứng đơ người ra như bị điểm huyệt.

- “Kế hoạch thành công mỹ mãn. Hai kẻ đầu đất này quả thật rất dễ lừa.” Hình như lại có thêm ai đó xuất hiện.

Là Phi Long và Bội Di?

Hán Khanh vẫn ôm chặt cô nàng nhỏ nhắn của mình từ phía sau lưng, không quên lườm hai anh em hắc ám họ Đinh kia một cái:

- “Hai người bày mưu đúng không?”

Bội Di toe toét cười, gật đầu vui vẻ:

- “Anh Long nhấn cho anh một tin, em nhấn cho Khiết Du một tin, thế là hai người phóng đến đây còn nhanh hơn tên lừa. Cảnh tượng thật là đặc sắc nha!”

Phi Long cười hi hi:

- “Hai người hết đường chối cãi nhé, bọn tôi về trước đây! Bạn bè thì phải giúp đỡ nhau, không cần cảm ơn đâu, he he.”

Quả đúng vậy thật, bọn họ nói xong thì kéo nhau đi mất dạng, trên đường đi còn rôm rả bàn tán.

Trên sân bóng vắng vẻ chỉ còn lại một cặp đôi đang giận nhau nào đó...

Khiết Du lúc này đã tỉnh táo hẳn, rất không biết điều mà vùng vằng hất tay Hán Khanh ra:

- “Anh, đi chỗ khác chơi.”

Hán Khanh càng ôm chặt hơn, vừa ôm vừa thì thầm:

- “Xin lỗi, là anh sai. Sau này sẽ tin em vô điều kiện.”

Cô nàng này quả thật rất thích được dỗ ngọt. Hán Khanh nịnh nọt dỗ dành thêm vài câu thì đã sự giận dữ đó đã mềm như bún, nhượng bộ một cách vô điều kiện.

Như chợt nhớ ra một chuyện, Hán Khanh trịnh trọng tuyên bố:

- “Sau này anh sẽ nói chuyện với ba mẹ em, từ bây giờ tuyệt đối không cho em ngủ chung với ba ông anh đó nữa. Cho dù dạo gần đây đã ngủ riêng, nhưng anh vẫn không an tâm. Em phải nghe lời đây nhé!”

Khiết Du cau mày phản bác:

- “Tại sao anh bá đạo ngang ngược thế? Đây là quyền...”

Hán Khanh vùi đầu vào mái tóc đen mềm của cô, cười hi hi:

- “Ngoài anh ra, không một sinh vật giống đực nào khác được ngắm em ngủ.”

Cô nàng bĩu môi:

- “Anh là đồ ngốc.”

Hán cúi xuống hôn cô:

- “Ừ, nhưng chỉ là thằng ngốc của em thôi.”

.oOo.

Năm năm sau.

Trong một khoảng sân của trường đại học X.

Phi Long chen chúc bên cạnh Nhất Duy và Nhất Phương, điên tiết gất lên:

- “Hai anh em nhà này ở đâu chui ra vậy? Chật chội quá, chắn hết tầm nhìn rồi!”

Bội Di cau có ngồi bên cạnh Thiện Khanh, bĩu môi vờ vẻ rất không hài lòng:

- “Tại sao hôm nay đông quá vậy? Mất hết cả vui!”

Lực lượng gia nhân nhà họ Mai đang nín thở trốn mắt ngồi phía sau không chịu được nữa, rít lên qua kẽ răng:

- “Các cô các cậu be bé cái mồm cho chúng tôi nhò, trời ơi là trời!”

Mai Phong – ông trùm bất động sản nổi tiếng ngồi chồm hổm phía sau bụi cây kế bên, đột ngột phản kích nhắc nhở:

- “Tối rồi, tối rồi!”

Những người còn lại đều rất tự giác im lặng, hí hửng thò đầu ra ngoài quan sát.

Năm năm trôi qua, sau bao nhiêu lần giận hờn, rồi thì chiến tranh lạnh, cả những hiểu lầm vụn vặt chẳng đâu vào đâu, cuối cùng Hán Khanh và Khiết Du chính thức yêu nhau đến tận khi tốt nghiệp đại học, là một cặp đôi được rất nhiều sinh viên khác trong trường ngưỡng mộ.

Hôm nay, Hán Khanh quyết định cầu hôn người yêu của mình, mọi người làm ơn cho một tràng vỗ tay, trời ơi thật là phấn kích quá đi!!!

Vì vấn đề cầu hôn này sẽ ảnh hưởng đến cả một đời người về sau, cho nên trong buổi tiệc độc thân tung bừng đêm qua, Phi Long đã hóm hờ bê quyển sách “101 kỹ thuật cầu hôn” ra giáo huấn Hán Khanh một cách triệt để. Cả Nhất Phương cũng hào hứng truyền dạy cho hắn làm thế nào để nàng gục nhanh nhất, vân vân và vân vân.

Có thể liệt kê một vài kiểu cầu hôn hết sức biến thái như sau:

Cách số 57:

Bé nàng lên sân thượng, để nửa người nàng vắt vẻo trên lan can. Sau đó cười dịu dàng nhìn nàng và nói: “Bây giờ em muốn lấy anh hay muốn làm siêu nhân bay từ sân thượng xuống mặt đất?”

santruyen.com

Cách số 89:

Ôm nàng thật chặt và nói: “Em yêu, em có muốn sau này chết đi sẽ có tên trong gia phả nhà anh không?”

= ____ = !!!!

Nói chung là có rất nhiều cách, muôn màu muôn vẻ khác nhau, nhưng đều nhấn mạnh ở một chữ: Ấn tượng! Phải thật ấn tượng để trở thành một kỷ niệm không thể nào quên, như vậy mới là đẳng cấp chứ! Cầu hôn là chuyện của một đời người mà, phải toàn tâm toàn ý mới là phải đạo.

Hán Khanh và Khiết Du đã xuất hiện trong tầm ngắm của các vị khán giả nhiều chuyện. Bọn họ đã trưởng thành hơn rất nhiều, ai cũng cao và chững chạc hơn xưa. Nhưng cái cách họ nhìn nhau hạnh phúc như vậy thì vẫn giống như ngày ấy, có lẽ cả đời vẫn không thay đổi.

Sau một lúc đỏ mặt ấp úng, bối rối ngập ngừng, Hán Khanh hít một hơi và nói to hơn mức cần thiết một chút:

- “Khiết Du, bất luận là em vô tình hay cố ý vào nhầm giường anh đêm ấy, anh vẫn sẽ bá đạo bắt em nằm đó cả đời. Lấy anh nhé?”

Phi Long, Bội Di, Nhất Phuong và những khán giả còn lại: “...”

Cái thể loại cầu hôn rẻ tiền gì vậy? =_____ =|||

Thiện Khanh lập tức lòi ra một hộp y tế màu trắng rất bắt mắt, không biết chị đem theo nó từ lúc nào.

Nhất Duy tròn mắt:

- “Cô làm cái gì vậy?”

Thiện Khanh thùng thảng đáp:

- “Tôi không mong là Khiết Du sẽ không đánh Hán Khanh bất tỉnh, tôi chỉ hy vọng là mình sẽ cầm được máu.”

Mọi người đều toát mồ hôi đầm đìa. >__

Bác bảo vệ đột nhiên kêu lên:

- “Đồng ý rồi kia!!!!”

Đúng vậy thật. Khiết Du sáng khoái gạt đầu cái rụp, rất nhanh gọn, Hán Khanh cũng chớp nhoáng đeo nhẫn vào tay cô, rồi bọn họ bắt đầu ôm nhau và... và và hôn.

Những kẻ độc thân đang ngồi rình trộm thấy vậy thì đau đớn gào lên: Trời ơi, chúng tôi cũng muốn có người yêu!!!

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Ngoại truyện 1

Ngửa mặt lên trời cười nhăn nhó, cái hồ mà tôi hì hụi đào cách đây gần ba tháng cuối cùng cũng sắp hoàn thành rồi. Có thể nói, viết hậu ký là phần mà tôi thích nhất, bởi vì lúc đó ít nhất không bị ai cầm chai thuốc xịt côn trùng mà hò hét nữa. = = Cũng cảm thấy tự hào, không ngờ một kẻ lười biếng siêu cấp như mình có thể lết được tới tận chương ba mươi bảy như thế này, hề hề.

“Cô em, nhầm giường rồi!” là câu chuyện mà tôi đã nung nấu từ lâu. Chỉ là vào một ngày đẹp trời nọ, tôi chợt nhận thấy những cặp đôi đáng ngưỡng mộ trên phim đại đa số đều gặp nhau trong những tình huống đẹp như mơ, vậy nếu có một cô nữ chính tiếp cận nam chính trong tình trạng ngây o o và làm nam chính sắc nước bọt thì sẽ như thế nào?

Vốn dĩ ban đầu tôi định viết câu chuyện này theo chiều hướng phức tạp: sẽ có hận thù, sẽ có hiểu nhầm, sẽ có hòn ghen, thậm chí sẽ có cả máu. Tuy nhiên, khụ, với bản tính lười chảy thây và trình độ vẫn còn vô cùng non kém của mình, loay hoay thế nào tôi lại viết ra một câu chuyện “bần bần bự bự kỳ kỳ” – như một người bạn của tôi đã ái ngại nhận xét. -_-|||

Chà, lại nói về quá trình hình thành đầy sóng gió của “Cô em, nhầm giường rồi!”. Lúc đầu, tôi đã ôm máy tính vật vờ cả giờ đồng hồ, cố tìm ra cái tên truyện hoành tráng nhất, mỹ miều nhất. Nhưng cuối cùng, vẫn lại là một cái tựa truyện đen tối và làm người người, người người hiểu nhầm. Thậm chí, có người đã nói thẳng với tôi: “Mới bây lớn mà bày đặt viết truyện giường giường chiếu chiếu làm gì hở em?”

Chùi nước mũi Tôi...tôi oan ức quá.TT__TT

Đến khi tên truyện đã đặt xong, cốt truyện đã có, cái khó tiếp theo là tên nhân vật. “Phi Long” là tên của ông bạn tròn trịa đáng yêu ngồi cạnh tôi hồi Tiểu học, còn “Khiết Du” là một bút danh lạ lạ hay hay của một tác giả mà tôi tình cờ đọc được trên báo. Về phần anh nam chính, ban đầu tôi định đặt là “Phong”.

Mà cái gì Phong đây? = =

Mỹ Phong?

Quách Phong ?

Trần Phong ?

Tùm Lum Phong ? = =

Vật và một hồi, rồi cuộc cái tên “Phong” rất dỗi lẳng tử kia được đặt cho ba của nam chính. *ôm mặt* Thông cảm cho tôi, nam chính tên “Phong” chẳng hiểu vì sao lại phổ biến đến thế, tôi đại ý là chỉ muốn cái gì đó độc độc một chút. >_____

Tính cách của Hán Khanh, một người bạn của tôi từng hỏi là tôi đã lấy nguyên mẫu ở đâu ra. Thật sự thì, tính tình kỳ quặc của nhân vật này chính là chịu ảnh hưởng của tôi á. *chùi mồ hôi* Trong phim, nam chính thường rất lạnh lùng, rất ‘cool’, tôi cũng quyết định xây dựng cho mình một anh nam chính phớt đời ngạo nghễ, lạnh như tiền, vô tình đến đáng sợ như thế.

Tuy nhiên, cuối cùng, tôi lại thấy nhân vật này khá là, khụ khụ e hèm... = _____=”

Bạn cứ thử nghĩ xem? Nếu Khiết Du trèo vào nhằm phòng một anh chàng lạnh lùng tàn khốc ghê gớm thì chuyện gì sẽ xảy ra? Cô ấy sẽ bị lột da đầu, bị trói, bị nhốt trong phòng đông lạnh, bị tung xèo dĩa man? = = Thiên tai, gan gián của tôi quả thật rất bé, cho nên...

Cho nên một bạn nam chính tính tình thất thường kỳ quái, nói chuyện không giống ai chính thức vén màn bước ra sân khấu. *vỗ tay*

Thời gian đầu, tôi rất không thích tính tình Hán Khanh như thế. Tôi cố gắng, đôi chỗ cho anh ấy thể hiện bản lĩnh ngạo nghễ phớt đời, lạnh lùng oai phong. Nhưng chẳng hiểu sao viết như vậy lại thấy bất lực, giống như đang cho anh giả vờ. Đôi khi tôi cũng giật mình, giống như nhân vật này không chỉ là hư cấu, anh ấy đang sống.

Thôi thì, phóng lao phải theo lao. Tôi đành cắn răng viết tiếp, viết tới đâu hay tới đó, mặc cho bao nhiêu cơn mưa gạch, mưa dếp và mưa đá bay vèo vèo xung quanh. Những ý kiến thẳng thắn, tôi luôn cố tiếp thu, nhưng có một điều tôi vẫn không bao giờ thay đổi: Tôi sẽ không bỏ fic giữa chừng.

Lần đầu tiên đăng truyện, tôi hí hửng trưng bày nó trên trang web ‘Blogger’.

Vắng hoe.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhắm Giường Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ngoại truyện 2

Sóng bước bên cô em gái lăm trò của mình, Phi Long tư lự cho hai tay vào túi quần. Biểu cảm của cậu ta lúc này vô cùng trầm ngâm và rất khó đoán. Hai bên lông mày rậm hơi cau lại, vừa có vẻ gì đó bất lực, lại vừa có cả chút do dự mông lung.

Bội Di vẫn đang thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không để ý đến sự im lặng bất thường của ông anh mình. Tuy nhiên, độc thoại một mình được một lúc, chẳng chóng thì chầy cũng phải nhận ra sự khác lạ. Mãi mà không thấy Phi Long lên tiếng bình luận, cô liền nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, nói bằng giọng rất không vui:

- “Bạn Phi Long, cho tôi hỏi là từ nãy đến giờ bạn có nghe tôi nói gì không vậy ?”

- “Không.” Phi Long phủ phàng lắc đầu, sắc mặt vẫn phức tạp y như cũ.

Nếu cái thằng cha quái dị này không phải là anh ruột mình, Bội Di đã cầm một con dao phay mà tiến hành nói chuyện phiếm với anh ta từ lâu. = =

Làm em gái của một anh chàng lừa bịp hạng siêu, lừa tình điêu luyện như thế này quả thật rất xui xẻo, nhiều lúc Phi Long đã làm cô khóc không ra nước mắt, bất hạnh thấu trời xanh. Hừ ! Chỉ được cái mã ngoài mà thôi. Mấy cô nàng vệ tinh thích đeo bám anh trai cô kia làm sao biết được, ở nhà ngày nào Bội Di cũng phải đeo mặt nạ phòng độc và đi thu lượm tất thối mà ông anh quý hoá này đã vứt ra đầy phòng, thậm chí mỗi buổi sáng anh ta còn rất lười đánh răng, cũng ít khi nào chịu tự giác đi cắt móng tay, cứ để nó dài và nhọn hoắt như thế, kinh chết đi được ! >_____

Phi Long quả thật đã làm cô tức ói máu nhiều lần, nhưng số lần anh làm cô cười cũng không phải là ít. Ông anh già hắc ám này thật ra tính tình vừa hiểu thẳng lại vừa rất trẻ con, thường xuyên cùng Bội Di bày trò trên chộc người khác. Cả hai người không ai nói ra nhưng cũng phải ngầm thừa nhận, họ là hai anh em đặc biệt ăn ý đến khó tin.

Cảm giác của cô đối với Hán Khanh, có lẽ bây giờ cũng gần như thế. Phi Long và anh ấy đã chơi thân với nhau từ lâu, Bội Di cũng không còn nhớ rõ mình gặp Hán Khanh lần đầu tiên là vào lúc nào, hình như chỉ biết hôm đó cô vừa đi học về, đã thấy một chàng trai lạ đứng lẳng lẽ trong vườn nhà cô,

cặp mắt màu nâu sáng của anh ta khép chỉ khép hờ và bị hàng lông mi dài che phủ. Không phải là kiểu đẹp trai sáng loá hoành tráng như những ca sĩ thần tượng, cũng phải là kiểu điển trai lạnh lùng thường thấy trên phim, đó là một vẻ đẹp cao ngạo, cô độc đến rung động lòng người.

Cô đã đứng đó rất lâu, nhìn chàng trai ấy trân trân. Đứng nhìn mãi nhìn mãi, nhìn cho đến khi đôi chân đã bắt đầu tê cứng và mất cảm giác, nhìn cho đến khi ráng chiều đỏ ối từ từ xuất hiện trên trời cao.

Gió ấm. Mắt nâu. Tóc đen nhánh. Da trắng như sứ. Tất cả những từ ngữ này xuất hiện rời rạc trong tâm trí Bội Di, lúc đó giống như một bài hát kỳ lạ, chậm rãi miêu tả chàng trai ấy, khoảnh khắc ấy. Tựa như ánh lửa mê hoặc khiêu vũ trong cơn mưa trên núi cao, đôi mắt chàng trai lạ mặt làm đầu óc cô ngẩn ngơ và trái tim cô run rẩy. Điều này thật khó tin và ỷ mị, nhưng hình như cô đã yêu.

Không phải chỉ đơn thuần là vì anh ta đẹp trai hơn người, cũng không phải chỉ đơn thuần là vì đôi mắt anh ta có màu sắc kỳ lạ của mật ong, của bầu trời hừng đông hoa lệ, của viên đá hổ phách kiều ngạo, mà còn vì anh ta cho cô cảm giác của một con chim ưng. Giống như, chỉ cần có một đôi cánh, anh ta sẽ lập tức vút bay lên trời xanh, kiều ngạo và tự do. Giống như, anh ta không thuộc về mặt đất, chính là bởi vì sự cao ngạo cô độc ấy.

Và rồi, chàng trai ấy lãnh đạm ngẩng đầu lên, hai bên lông mày nhướng cao, đôi môi mỏng thanh tú khẽ cong, thấp thoáng ý cười:

- “Bạn gì gì đó ời, đây không phải là sở thú.”

Bội Di tắt điện ngay lập tức. ==

Sau này, cô mới biết, người thiếu niên kỳ lạ đó tên là Hán Khanh, là bạn thân của anh trai cô. Ngoài ra, anh ta vẫn chưa có bạn gái.

Bội Di choáng lần hai. == Một anh chàng thần kỳ như thế, mà vẫn độc thân là kiểu đạo lý gì vậy? Chất lượng hàng tốt như vậy, tại sao vẫn chưa có cô gái xinh đẹp nào cầm xềng xúc về nhà chứ, đám con gái ở gần anh ta mù hết rồi sao? (Hán Khanh: Xềng ư? Xúc ư? Tôi có phải là cục gạch đâu. -_-|||).

Thế là, hừng hực quyết tâm, Bội Di lập tức lên kế hoạch cầm một cây cưa thật sắc, cưa đổ anh bạn họ Mai nào đó, đánh nhanh thắng nhanh, phải tuyên bố chủ quyền của mình thật gọn. Hề hề, hề hề, cô thật là may mắn làm sao. Hán Khanh sẽ là của cô, nhất định là như vậy!

Nhưng sau một thời gian, cô phát hiện, kế hoạch cưa cầm hoành tráng này có lẽ phải gói lại đem chôn mất rồi. == Gì thế này, cái anh Hán Khanh này tính tình kỳ quái không để đâu cho hết, phát ngôn câu nào làm cô sặc nước bọt câu ấy, nếu xét về khoản làm người ta phát điên thì anh ta còn hơn hẳn ông anh của cô. Thật sự là cô bị mỹ sắc, bị mỹ sắc đánh lừa rồi sao?

Mà, Hán Khanh đối với cô căn bản là hoàn toàn trong sáng, chỉ ở mức xem cô như một đứa em gái, không hơn. Mỗi lần cô cố tình tiếp cận và bật đèn xanh, anh đều nghiêm túc gạt bỏ, dường như không cho cô bất cứ tia hy vọng nào. Nhưng tình cảm của cô dành cho anh cứ lớn dần lên từng ngày, giống như một bông hoa dại nhỏ bé nơi đồng nội, dù nắng gắt hay gió mạnh, nó vẫn cứ kiên cường bám trụ như thế, quyết không đầu hàng.

Một ngày nọ, cô đã dọa sẽ tuyệt thực, nếu Hán Khanh cứ mãi giữ khoảng cách như thế. Lúc đó, cô vẫn còn ở cái tuổi bông bột hiếu thắng nhất đời người, không biết nghĩ cho mình và đương nhiên cũng chẳng biết nghĩ cho ai. Bội Di ngây thơ cho rằng, nếu làm căng như vậy, có thể Hán Khanh sẽ đổi ý, có thể vẫn còn một chút hy vọng nhỏ bé để cô níu lấy. Cô nói, cô muốn làm vợ chưa cưới của anh.

Thế rồi, Hán Khanh bình thản chấp nhận. Lúc đó cô đã mừng phát điên, vợ chưa cưới, là vợ chưa cưới đó! Cuối cùng thì anh cũng đồng ý rồi!

Tại sao Bội Di khi ấy lại không nhận ra sự khó xử phức tạp trong đôi mắt nâu sáng ấy, tại sao?

Sau này cô mới nhận ra, “vợ chưa cưới” cũng có nghĩa là “vợ không bao giờ cưới”, giống như một biệt danh nhỏ bé mà anh đã dành cho cô để xoa dịu tình hình. Hán Khanh năm ấy đã khô sở nói rằng, với cô anh hoàn toàn không có tình cảm, nếu cứ muốn tiến triển có lẽ sẽ làm khổ cả hai. Những lời đó, anh nói ra sao mà nhẹ nhàng đến thế, cô, chính là cô mới có tình cảm mà. Hãy để cô yêu hết phần của hai người có được không?

Rồi một cô gái kỳ lạ tên là Khiết Du đột nhiên xuất hiện.

Bội Di quên làm sao được cái ngày hôm ấy, cô quyết định đến trường thăm anh. Ngay cổng trường, cô đã thấy họ đứng đó, Hán Khanh và Khiết Du, mặt đối mặt, dưới ánh nắng vàng rực của một buổi chiều oi nùng. Bất luận là cô gái tên Khiết Du này làm gì thì ánh mắt lạ lùng Hán Khanh cũng dõi theo chăm chú, giống như đang ngắm một ngôi sao nhỏ có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Giống như là, trái tim anh đã mở cửa. Nhưng không phải mở cho cô, mà là mở cho cô gái ấy.

Lúc đó là lúc Bội Di nhận ra, nếu cô không buông tay, thì kẻ đau khổ thảm hại nhất chính là cô. Ngay từ lúc thấy Hán Khanh đứng lặng lẽ trong vườn nhà mình, cô đã linh cảm, sẽ chỉ có thể đứng từ xa mà ngắm anh như thế, mãi mãi cô cũng không có cơ hội. Vô vọng đến đau đớn, nhưng cô vẫn mù quáng lao vào, vì nếu có thể tranh giành hết mình vì thứ mà bản thân yêu thương, cũng có thể xem là cô đã thắng.

Hôm nay, khi cô và Phi Long cùng nhau bày trò gửi tin nhắn dụ hai người đó ra sân bóng, cô đã quyết định chấm dứt hẳn tình cảm tuyệt vọng ấy. Kể cũng khá thú vị, Hán Khanh và Khiết Du rõ ràng là đang giận nhau, vậy mà chỉ cần một tin nhắn nhỏ bé đã có thể làm hai người đó lập tức lao đến, tình cảm bọn họ như thế nào, không nói ra cũng đã quá rõ.

Hán Khanh, chỉ cần anh sống hạnh phúc, thì dù là sống với ai em cũng không để tâm.

Mặt khác, cái anh chàng tên Nhất Phương hôm nọ đi dự tiệc sinh nhật cô cũng khá bảnh trai đấy chứ, không biết anh ta có người yêu chưa nhỉ... (Gián:

Cô nàng này hồi phục nhanh thật. ==)

.oOo.

Vừa về đến nhà, Phi Long đã leo tọt lên phòng mình, tay chân luống cuống như sắp phải hoàn thành một việc quan trọng nào đó, làm mọi người trong nhà đều phải khó hiểu lắc đầu.

Đóng sập cửa phòng, khoá cửa cẩn thận, Phi Long hít một hơi, rồi thận trọng bước đến bên cửa toilet, nơi cậu ta đã đánh dấu một dãy những con số cách đều nhau, trông rất giống một cái thước. Phi Long căng thẳng dựa lưng vào cánh cửa, lấy một cây bút quệt nhẹ vào mặt cửa phía sau đỉnh đầu mình, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng.

Nín thở, cậu ta xoay người lại, nhìn chăm chăm vào vệt bút đỏ run run vừa được mình đánh dấu, cặp mắt đen láy nhất thời trở nên sáng rõ.

Gần một năm nay, cậu ta đã mòn mỏi chờ đợi ngày này. Cái ngày mà cậu ta đạt được điều kiện cô ấy đã đặt ra, cái ngày mà cậu ta và cô ấy có thể bắt đầu lại từ đầu.

Ngay sau đó, Phi Long lao đến bên giường, thò tay vào ba lô, lấy ra chiếc điện thoại của mình, vội bấm một số điện thoại mà cậu ta đã thuộc nằm lòng từ lâu. Không biết từ lúc nào, mồ hôi đã ướt đầm cả tay cậu ta.

- “A lô?” Một lúc sau, đầu dây bên kia ngạc nhiên bất mấy.

- “Thiện Khanh, tôi cao đủ một mét tám mươi lăm xăng-ti rồi, tôi hẹn hò với chị được chưa?” Phi Long hào hứng hét lên.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi sau đó nói bằng giọng hơi run như đang cố nín cười:

- “Còn Khiết Du thì sao, buông tay rồi à?”

Phi Long thở dài:

- “Buông rồi. Nhưng ngày xưa chị chê tôi quá lùn, sau hai lần hẹn hò thì đã đá tôi cái rụp, bây giờ thì tôi đã cao một mét tám mươi lăm rồi, có thể hẹn hò lại với chị được chưa? “

Thiện Khanh bật cười khanh khách:

- “Đồ ngốc, ngày ấy không phải cậu chưa đủ cao, mà là tâm tư cậu chưa đủ lớn. Ngày mai ra sân bóng rổ nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Nhầm Giường Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.